

ทบวท

**ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้าม
แม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร**

นายธวัชวัฒน์ เทพคำดี

**วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดำเนินการตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาศึกษาการพัฒนา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
พ.ศ.2550**

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

หนังสือเล่มนี้เป็นสมบัติของห้องสมุดถือว่าเป็นวิทยานิพนธ์

โปรดอย่าฉีกหรือตัดภาพและบทความของวิทยานิพนธ์

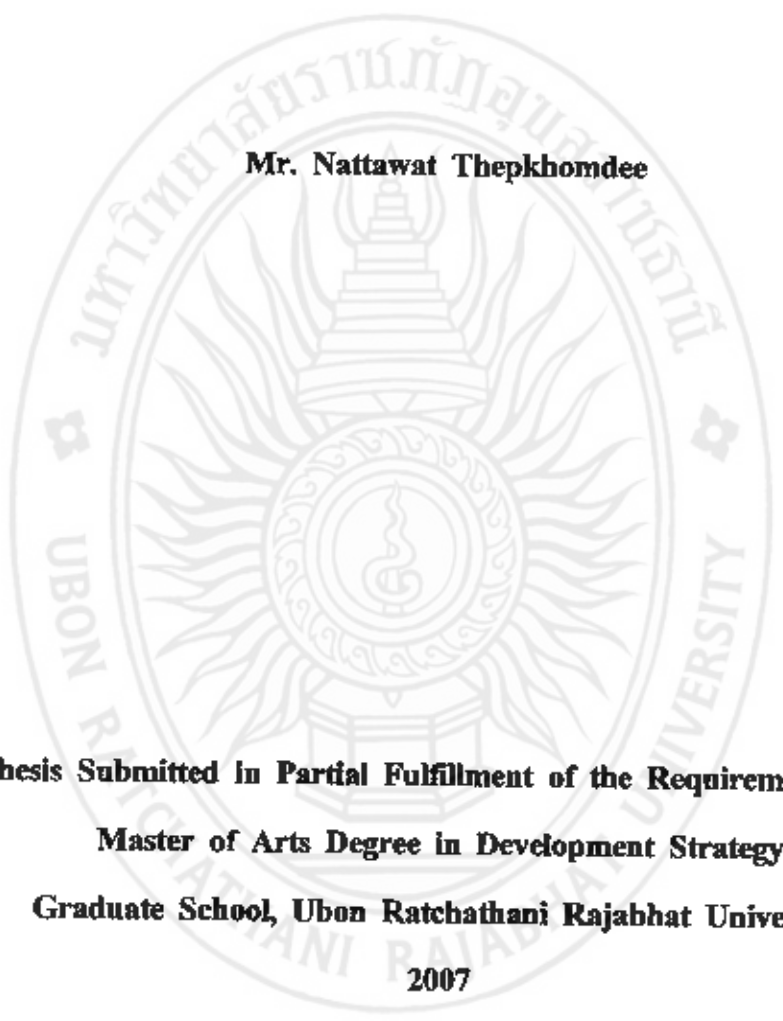
ขอสมุด

29 ต.ค. 2551

ปรีจिता

**Opinions of Tourism-Related Personnel on the Construction of
the 2nd Bridge Across the Mekong River and Tourism
in Mukdahan Province, Thailand**

Mr. Nattawat Thepkhomdee

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Development Strategy
Graduate School, Ubon Ratchathani Rajabhat University
2007**

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพาน
ข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร

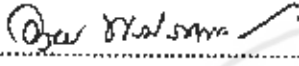

ผู้วิจัย นายฉัฐวัฒน์ เทพคำดี

สาขา ยุทธศาสตร์การพัฒนา

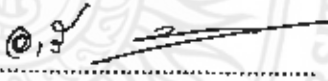
ประธานกรรมการที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนุท โมราชาดิ

กรรมการที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ อรรถ พรประเสริฐ

คณะกรรมการสอบ

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ อรรถ พรประเสริฐ)
กรรมการ

..... (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนุท โมราชาดิ)
กรรมการ (ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก)

..... (อาจารย์ ดร.เพ็ญศรี แซ่เตียว)

คณะกรรมการบริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษาประจำสาขายุทธศาสตร์การพัฒนามนุษย์ให้
นักศึกษานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขายุทธศาสตร์การพัฒนา

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารี หลวงนา)
ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษาประจำสาขายุทธศาสตร์การพัฒนา
วันที่ 15 เดือน ๐๖๒๕๖ พ.ศ. ๒๕๖๖
บัณฑิตวิทยาลัยรับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย

.....
(รองศาสตราจารย์ พิชัย เสงี่ยมจิตต์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่ 15 เดือน ๐๖ พ.ศ. ๒๕๖๖

บทคัดย่อ

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร, 112 หน้า. พ.ศ. 2550.
ผู้วิจัย	นายณัฐวัฒน์ เทพคำดี
สาขา	ยุทธศาสตร์การพัฒนา
ประธานกรรมการ กรรมการที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนุท โมราชาดี รองศาสตราจารย์อรรชพร พรประเสริฐ

การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารนี้ มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญคือ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารใน 3 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านโอกาสในการขยายตัวทางการท่องเที่ยว (2) ด้านการเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว (3) ด้านปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น โดยกลุ่มตัวอย่างมี 152 คน ที่ได้มาจากประชากร จำนวน 526 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ใช้เทคนิคการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิและการสุ่มอย่างง่าย อีกกลุ่มหนึ่งคือกลุ่มผู้ทำงานด้านการท่องเที่ยวที่เป็นเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐ ใช้เทคนิคการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของลิเคิร์ท (Likert) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

ผู้ประกอบการธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารเห็นด้วยอย่างยิ่งในการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 ที่จังหวัดมุกดาหาร เพราะจะทำให้เมืองมุกดาหารมีโอกาสขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวมากขึ้น โดยเฉพาะด้านการคมนาคม สิ่งอำนวยความสะดวก และปริมาณนักท่องเที่ยว ส่วนด้านรายได้ ด้านบุคคล และความเจริญอื่น ๆ ผู้ประกอบการเห็นด้วยในระดับปานกลาง ด้านการเตรียมการด้านบุคลากรทางการท่องเที่ยวเพื่อการรองรับการขยายตัวดังกล่าวระดับของความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน ส่วนด้านปัญหาและอุปสรรคที่คาดว่าจะเกิดขึ้นตามมา

เกี่ยวกับการท่องเที่ยวทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวคาดว่าจะมีปัญหาก่อขึ้นจากการสร้างสะพานในด้านต่าง ๆ เช่น ปัญหาขยะมูลฝอยและมลพิษ ปัญหาการลักลอบเข้าเมืองของคนต่างชาติ และปัญหาการเสียดายเพิ่มขึ้นของผู้ประกอบการ โดยมีความคิดเห็นด้วยในระดับปานกลาง

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ทั้งผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวต่างก็ตระหนักถึงความสำคัญของการมีสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 ว่า มีผลกระทบต่อการท่องเที่ยวของจังหวัดทั้งทางบกและทางลพ ดังนั้นจังหวัดมุกดาหารจำเป็นต้องเตรียมการรองรับอย่างจริงจัง โดยเฉพาะด้านบุคลากรทางการท่องเที่ยว เพื่อให้ได้ประโยชน์จากการมีสะพานดังกล่าวมากกว่าปัญหาที่จะตามมา

ABSTRACT

Thesis Title : Opinions of Tourism-Related Personnel on the Construction of the 2nd Bridge Across the Mekong River and Tourism in Mukdaharn Province, Thailand, 112 pp. 2007.

Author : Mr. Nattawat Thepkhomdee

Program : Development Strategy

Chairman, Thesis Advisor : Assistant Professor Chompunoot Morachat, Ph.D.

Thesis Advisor : Associate Professor Aurachorn Porprasert

The objectives of this study were to investigate the opinions of people who involved in tourism on the construction of the 2nd bridge over Mekong River at Mukdaharn province. Indeed, the respondents were asked to rate whether or not they agree in the influence of the bridge on three aspects of tourism in the province: (1) promotion of the opportunity of tourism growth, (2) the readiness of tourism-related personnel, and (3) possible problems and obstacles happening to tourism.

A total of 152 subjects gained from 526 populations was used as the sample of the study divided into two groups: tourism-related industry people and governmental officials whose work was relevant to tourism. The former group was gained by using stratified and simple random sampling techniques in accordance with Krejcie and Morgan's criterion of the sample size selection; the latter was purposively selected. The research instrument used for data collection was Likert's five-scale rating questionnaire. The statistics employed in the data analysis included arithmetic mean and standard deviation.

The research findings were as follows :

The results of study showed the opinions of tourism entrepreneurs in the municipal area of Mukdaharn, on having the bridge in a higher level because they believed that the bridge would help widening the opportunities of tourism growth of the province in all respects particularly in transportation, tourism facilities and the growth of tourists. However, the opinions on other aspects, that is, income, tourism personnel, and other development, the results indicated the medium level of

the agreement as well as possible problems that might derive from tourism growth, the result showed the agreement at the medium level as well. The respondents were likely to believe that certain problems in social and environmental respects, that is, waste and garbage, illegal immigration, and the increase of tax payment would unavoidably existed.

As the findings indicated, it was probably concluded that both the tourism entrepreneurs and government officers were aware of the significance of having the bridge linking Thailand, especially Mukdaham province and Lao PDR in that it might bring about both positive and negative side effects to the province and the other nearby areas. The tourism involved people should therefore be prepared and ready for such possible effects in order that the benefits would be gained and the problems were to be prevented and eventually solved out.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จอย่างสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมนนุท โมราชาคี และ รองศาสตราจารย์อรรถ พรประเสริฐ ที่ให้คำปรึกษาแนะนำช่วยเหลือด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง ตลอดจนตรวจปรับแก้วิทยานิพนธ์ให้สมบูรณ์ที่สุด และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยดีมาตลอด ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา และขอกราบขอบพระคุณทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้เป็นอย่างสูง

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณบุคคล หน่วยงาน และสถานประกอบการต่าง ๆ ในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ที่กรุณาตอบแบบสอบถามและให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณญาติพี่น้องและเพื่อนมหาวิทยาลัยทุกคนที่เป็นกำลังใจและอยู่เบื้องหลังความสำเร็จ ซึ่งคุณค่าแห่งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอเป็นเครื่องบูชาพระคุณ คุณบิดา คุณมารดา นุพการี คุณครู-อาจารย์ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ให้แก่ผู้วิจัย

ณัฐวัฒน์ เทพคำดี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ณ
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ฉ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	11
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	48
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	56
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	56
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล.....	58
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	60
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	62
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
ลำดับการแสดงผลการวิเคราะห์.....	63
เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้ตอบแบบสอบถาม.....	75

	หน้า
5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	80
สรุป.....	80
อภิปรายผล.....	80
ข้อเสนอแนะ.....	82
บรรณานุกรม.....	84
ภาคผนวก.....	86
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	87
ภาคผนวก ข หนังสือราชการที่เกี่ยวข้อง.....	95
ประวัติผู้วิจัย.....	112

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 แสดงจำนวนผู้ประกอบการภาคเอกชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เป็นบุคลากรทางการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร.....	57
3.2 แสดงขนาดตัวอย่างของผู้ประกอบการภาคเอกชน และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เป็นบุคลากรทางการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร.....	58
4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	64
4.2 แสดงความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ด้านโอกาสในการขยายตัวทางการท่องเที่ยว.....	67
4.3 แสดงความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ด้านการเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว.....	71
4.4 แสดงความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ด้านปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น.....	73
4.5 แสดงความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร โดยภาพรวมทุกด้าน.....	75
4.6 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ด้านโอกาสในการขยายตัวทางการท่องเที่ยว.....	76
4.7 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ด้านการเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว.....	77
4.8 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ด้านปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น.....	78

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในอดีตการเดินทางของผู้คนนั้นเต็มไปด้วยความลำบาก การเดินทางบนบก ต้องเดินทางด้วยเท้า ไม่ว่าจะเป็นระยะทางที่ใกล้หรือไกล หรือใช้สัตว์เป็นพาหนะ เช่น ม้า ช้าง ชูร เป็นต้น ซึ่งเป็นไปด้วยความยากลำบาก ลำบาก อาจใช้เวลาเดินทาง เป็นเดือนหรือเป็นปี นอกจากนี้ยังเป็นการเดินทางที่อันตราย ต้องเดินไปตามป่าเขาซึ่งต้องระวังทั้งภัยธรรมชาติและสัตว์ป่า แต่เมื่อมนุษย์อยู่รวมกันเป็นกลุ่ม จึงเริ่มคิดค้นหาวิธีสร้างพาหนะในการเดินทาง เริ่มตั้งแต่สร้างเกวียนแล้วใช้สัตว์ เช่น วัว ควาย เป็นตัวลากไป และพร้อมกันนั้นก็เริ่มพัฒนาเส้นทางคมนาคมไปพร้อม ๆ กันโดยเริ่มมีทางเกวียนที่เป็นถนนดินแคว ๆ ต่อมาก็เริ่มมีการคิดค้นสร้างรถไฟ ทำให้การเดินทางสะดวกสบายและ มีความรวดเร็วขึ้น แต่รถไฟก็มีข้อจำกัดเพราะสามารถวิ่งได้เฉพาะบนรางที่จัดให้ และมีขนาดใหญ่ ไม่สามารถเดินทางไปตามที่ต่าง ๆ ได้ ดังนั้นมนุษย์จึงประดิษฐ์รถยนต์ รถจักรยาน รถจักรยานยนต์ขึ้น ทำให้การเดินทางสะดวกและรวดเร็วกว่าเดิม พร้อมกับถนนที่ใช้ในการเดินทางก็เริ่มพัฒนาขึ้น เริ่มจากถนนดิน ถนนลูกรัง ถนนลาดยาง และถนนคอนกรีต ช่วยให้การเดินทางสะดวกและรวดเร็วขึ้น ไม่เพียงแต่เส้นทางบนบกเท่านั้นที่มีการพัฒนา มนุษย์ยังได้คิดค้นการเดินทางทางอากาศ โดยการสร้างเครื่องบิน ทำให้สามารถเดินทางข้ามทะเล ข้ามภูเขา และไปยังที่ต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น และนอกจากนั้นแล้วมนุษย์ยังประดิษฐ์ยานอวกาศที่สามารถไปยังดวงดาวดวงอื่น ๆ อีกด้วย ส่วนการเดินทางอีกประเภทหนึ่งคือการเดินทางทางน้ำ ก็เริ่มมีการพัฒนาเหมือนกับการเดินทางโดยทางอื่น กล่าวคือ ในอดีตจะใช้เรือที่ใช้พายซึ่งต้องใช้แรงของมนุษย์ ก็มีการพัฒนาโดยใช้เครื่องยนต์เป็นตัวขับเคลื่อน พร้อมกันนั้นลักษณะของเรือก็พัฒนาขึ้นจากที่สามารถนั่งได้ไม่เกิน 5 คน และไม่มีหลังคา ก็เริ่มสร้างให้บรรจุได้เป็นหลายหมื่นคน และสร้างให้เป็นเหมือนบ้านสามารถใช้ชีวิตอยู่บนเรือได้ นอกจากนี้ก็มีการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำขึ้นมาเพื่อให้การเดินทางรวดเร็วและสะดวก สะพานที่สร้างนั้นมีทั้งสะพานแขวน สะพานที่ทำจากไม้ และสะพานที่ทำจากปูนและเหล็ก ซึ่งทำให้การเดินทางมีความปลอดภัยและรวดเร็วกว่าเดิม

ประเทศไทยก็เป็นอีกประเทศหนึ่งที่ได้มีการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำ โดยเฉพาะแม่น้ำสายสำคัญของประเทศ เช่น แม่น้ำโขง แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำชี แม่น้ำมูล แม่น้ำปิง ฯลฯ ซึ่งมี

หลายขนาด ทั้งสะพานเชื่อมแม่น้ำภายในประเทศ และสะพานที่เชื่อมระหว่างประเทศ ซึ่งสะพานที่เชื่อมระหว่างประเทศแห่งแรกคือ สะพานมิตรภาพไทยลาวที่เชื่อมระหว่างจังหวัดหนองคาย และ นครเวียงจันทน์ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และแห่งที่ 2 คือ สะพานเชื่อมระหว่างจังหวัดมุกดาหาร และแขวงสะหวันนะเขตของ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ซึ่งได้มีการเปิดใช้อย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม พ.ศ. 2549

ประเทศไทยมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้านทั้งหมดสี่ประเทศ คือสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว กัมพูชาประชาธิปไตย ประเทศมาเลเซีย และสหภาพพม่า ทั้งสี่ประเทศนั้นต่างมีสัมพันธ์ไมตรีต่อไทยเป็นอย่างดี แม้ในอดีตอาจมีการสู้รบเพื่อแย่งชิงแผ่นดิน แต่เมื่อมาถึงยุคปัจจุบันประเทศเพื่อนบ้านของไทยทั้งสี่ประเทศต่างมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อประเทศไทยในทุก ๆ ด้าน ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองการปกครอง โดยเฉพาะประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อประเทศไทยมาช้านาน ตั้งแต่อดีตจนกระทั่งถึงปัจจุบันจึงเรียกได้ว่าเป็นเสมือนบ้านที่เมืองน้อง ประเทศไทยมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ หลายจังหวัด เช่น อุบลราชธานี หนองคาย มุกดาหาร อำนาจเจริญ และนครพนม เป็นต้น ซึ่งประชาชนทั้งสองประเทศมีการติดต่อไปมาหาสู่กันเรื่อยมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และเนื่องจากมีแม่น้ำโขงกั้นพรมแดนของทั้งสองประเทศการเดินทางส่วนใหญ่จึงใช้เรือเป็นพาหนะในการเดินทางไปมาระหว่างสองประเทศ สิ่งที่แสดงให้เห็นว่าประเทศไทยและลาวมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันนั้นก็คือ ภาษา ประชาชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือส่วนใหญ่จะพูดภาษาอีสานซึ่งเป็นภาษาของชาวลาว และภาษาไทย นอกจากนี้ยังมีอิทธิพลของลาว อีกหลายด้านที่ส่งผลมาถึงประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นด้านวัฒนธรรมประเพณี การนับถือศาสนา วิถีชีวิตประจำวัน การแต่งกาย เป็นต้น

ปัจจุบันเป็นยุคโลกาภิวัตน์ เป็นโลกยุคไร้พรมแดน มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาในหลายสิ่งหลายอย่างเพื่ออำนวยความสะดวกต่อมนุษย์ในหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การติดต่อสื่อสาร การคมนาคม การท่องเที่ยว ฯลฯ โดยเฉพาะการท่องเที่ยว ซึ่งปัจจุบันหลายประเทศได้มีนโยบายส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยวมากขึ้น เพราะเป็นธุรกิจที่นำรายได้เข้าประเทศอย่างมาก ประเทศไทยก็เป็นประเทศหนึ่งที่มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวในทุก ๆ ด้าน ตั้งแต่ระดับท้องถิ่นไปจนถึงระดับชาติ ทั้งนี้เนื่องมาจากในแต่ละท้องถิ่นของประเทศไทย มีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจเป็นจำนวนมาก ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม โบราณสถาน โบราณวัตถุ แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร เป็นต้น ซึ่งส่งผลให้ประเทศไทยเป็นตลาดท่องเที่ยวขนาดใหญ่ติดอันดับต้น ๆ ของภูมิภาคเอเชีย โดยมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้ามาเป็นอันดับ 4 ของเอเชีย รองจากประเทศจีน ฮองกง และมาเลเซีย

และมีรายได้จากการท่องเที่ยวอยู่ในอันดับ 3 รองจากจีนและฮ่องกง สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวชมที่สวนนอกจากความงามของแหล่งท่องเที่ยวแล้ว เส้นทางคมนาคมก็เป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นที่จะทำให้ให้นักท่องเที่ยวตัดสินใจเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว การเดินทางที่สะดวกสบายย่อมทำให้การเดินทางรวดเร็วขึ้น

เส้นทางคมนาคมของประเทศไทยมีการพัฒนาให้ผู้เดินทางมีความสะดวกมากขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากการที่รัฐบาลพยายามที่จะพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าทัดเทียมกับประเทศที่พัฒนาแล้ว ทั้งนี้เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชนในประเทศ ซึ่งการพัฒนาที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือการพัฒนาเส้นทางคมนาคม ทั้งเส้นทางคมนาคมในประเทศและระหว่างประเทศ ที่เชื่อมกับประเทศสหภาพพม่า สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประเทศกัมพูชา ประชาธิปไตย โดยเฉพาะกับประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่ได้มีการสร้างสะพานมิตรภาพไทยลาวแห่งแรก เชื่อมระหว่างจังหวัดหนองคายของประเทศไทย กับนครเวียงจันทน์ของ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ซึ่งได้มีการเปิดใช้เมื่อวันที่ 8 เมษายน 2537 และในวันที่ 18 มีนาคม 2544 รัฐบาลแห่งประเทศไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้ลงนามในการตกลงที่จะสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 ขึ้น เชื่อมระหว่างจังหวัดมุกดาหารของไทย และแขวงสะหวันนะเขตของลาว โดยตำแหน่งของสะพาน ฝั่งประเทศไทย อยู่ระหว่างบ้านบางทรายใหญ่กับบ้านสงเปือย อำเภอเมือง จังหวัดมุกดาหาร (เหนือเมืองมุกดาหารประมาณ 7 กิโลเมตร) ฝั่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว อยู่ระหว่างบ้านท่าอุโมงค์กับบ้านหนองแก เมืองกันทะนุรี แขวงสะหวันนะเขต (เหนือเมืองสะหวันนะเขตประมาณ 5 กิโลเมตร) สะพานนี้มีความยาวทั้งหมด 1,600 เมตร กว้าง 12 เมตร ขณะนี้การก่อสร้างเสร็จเป็นที่เรียบร้อยแล้วและมีพิธีเปิดอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2549 (เปิดใช้งานจริงเมื่อวันที่ 9 มกราคม 2550)

จังหวัดมุกดาหาร เป็นจังหวัดหนึ่งใน 19 จังหวัดของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยมีแม่น้ำโขงเป็นพรมแดนกั้นระหว่างจังหวัดมุกดาหาร กับแขวงสะหวันนะเขต แม่น้ำโขงบริเวณดังกล่าวเป็นจุดที่แคบที่สามารถเดินทางไปมาสะดวกและจากผลการศึกษาในปี 2538 พบว่าแนวเส้นทาง East-West Economic Corridor เพื่อเชื่อมระหว่างพม่า - ไทย - ลาว และเวียดนามนั้น แนวระเบียงเศรษฐกิจตะวันออกเฉียงใต้ตอนกลาง - สะหวันนะเขต - ดองสา เป็นแนวที่เหมาะสมที่สุด (กองวิชาการและแผนงาน แขวงการทางมุกดาหาร, นปพ.) ซึ่งจากผลการศึกษาดังกล่าวทำให้จังหวัดมุกดาหารเป็นจังหวัดที่ถูกคัดเลือกให้เป็นประตูด้านตะวันออกเฉียงใต้สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และเวียดนามตอนกลาง โครงการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 ที่จังหวัดมุกดาหาร -

แขวงสะหวันนะเขต นอกจากจะเป็นสะพานเชื่อมโยงแผ่นดินของทั้งสองฝั่งแม่น้ำโขงให้เชื่อมติดกันแล้ว ยังเป็นการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และศิลปวัฒนธรรมของพี่น้องสองฝั่งโขงให้มีความผูกพันใกล้ชิดกันยิ่งขึ้น และเป็นการพัฒนาความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศในภูมิภาคที่มีพรมแดนติดต่อกับแม่น้ำโขง นอกจากนี้ยังเป็นโครงการหนึ่งที่เตรียมรองรับการพัฒนาพื้นที่เชื่อมโยงในทางเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน และการท่องเที่ยว กับประเทศเพื่อนบ้านและพื้นที่ชายแดน สะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 นี้จะรองรับการเชื่อมต่อกับทางหลวงหมายเลข 9 ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว แขวงสะหวันนะเขตไปเชื่อมต่อกับเวียงคานมคอนกลาง ตลอดไปถึงชายแดนทะเลเข้าบรรจบเส้นทางหมายเลข 1 โดยมีหัวเมืองที่สำคัญของเวียงคานม คือ เมืองกวางตรี เมืองวี (เมืองหลวงเก่า) และเมืองคานัง ซึ่งเป็นท่าเรือสำคัญ ทำให้จังหวัดมุกดาหารกลายเป็นเมืองศูนย์กลางทางการค้า และพาณิชยกรรมของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และนอกจากนั้นยังมีโครงการอีกหลายโครงการที่รองรับ เช่น โครงการก่อสร้างเส้นทางต่าง ๆ ระหว่างจังหวัดมุกดาหารกับจังหวัดอื่น ๆ ผลจากการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขง เชื่อมระหว่างจังหวัดมุกดาหาร และแขวงสะหวันนะเขต และการมีโครงการต่าง ๆ มารองรับส่งผลให้จังหวัดมุกดาหารเป็นจังหวัดที่มีความสำคัญและมีบทบาทมากขึ้น คือ บทบาทในฐานะเป็นประตูการค้าและการลงทุนอินโดจีน บทบาทในฐานะเป็นฐานการผลิตด้านอุตสาหกรรมที่จะเชื่อมโยงสู่กลุ่มประเทศอินโดจีน และประตูไปสู่ชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกเฉียงของไทย และบทบาทในฐานะเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวในภูมิภาคนี้ เชื่อมโยงสู่แหล่งท่องเที่ยวระดับโลกของกลุ่มประเทศอินโดจีน

เมื่อการก่อสร้างสะพานและโครงการรองรับต่าง ๆ เสร็จสิ้นแล้ว สิ่งที่จะตามมาคือการขยายตัวทางเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน และการท่องเที่ยว ซึ่งอาจมีผลกระทบ โดยเฉพาะสภาพแวดล้อม แรงงานอพยพ ผู้หลบหนีเข้าเมือง ปัญหาคนต่างชาติ นักท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวทรุดโทรม ปัญหาคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน ความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ปัญหาอาชญากรรมยาเสพติด การผสมกลมกลืนวัฒนธรรมต่างชาติ เป็นต้น

การสร้างทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมีทั้งผลดีและผลเสีย การก่อสร้างสะพานมิตรภาพไทยลาว อาจก่อให้เกิดผลดีในหลาย ๆ ด้าน แต่ก็ย่อมส่งผลเสียได้เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะกับประชาชนที่อยู่ในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร แน่แน่นอนว่าต้องมีผลกระทบตามมาหลังจากเปิดใช้สะพานทั้งด้านบวกและด้านลบ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของบุคคลทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลจังหวัดมุกดาหาร เนื่องจากบุคลากรทางการท่องเที่ยว เช่น ผู้ประกอบการ หรือผู้ประกอบการ พนักงานในภาคเอกชน และเจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐในจังหวัดมุกดาหาร นับเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการผลักดัน และนำ

แผนแม่บทไปสู่การปฏิบัติ ดังนั้นความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพาน ข่อมเป็นสิ่งที่สำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ทั้งนี้เพราะได้ตั้งเห็นว่าการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 จะเป็นเส้นทางสายสำคัญที่จะทำให้มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวมากขึ้น ซึ่งจะทำให้เมืองมุกดาหารเป็นเมืองท่องเที่ยว ซึ่งเมืองมุกดาหารจะเป็นจังหวัดที่เตรียมรองรับกับนักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาซึ่งจังหวัด รวมทั้งเพื่อหามาตรการในการป้องกันปัญหาต่างๆ ที่จะตามมา ซึ่งผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ข้อมูลที่ได้รับจากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร เพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็น ของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับกรท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ในด้านดังต่อไปนี้

1. โอกาสในการขยายตัวทางการท่องเที่ยว
2. การเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว
3. ปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปพัฒนาการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร เพื่อรองรับการเจริญเติบโตทางด้านกรท่องเที่ยวจากการสร้างสะพานเชื่อมระหว่างไทยและลาว แห่งที่ 2 โดยผู้วิจัยจะนำผลการศึกษาและข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ ไปเสนอต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดมุกดาหาร ซึ่งคาดหวังว่าหน่วยงานดังกล่าวจะนำข้อมูลที่ได้ในการวิจัยครั้งนี้ไปพิจารณาเพื่อใช้กำหนดนโยบายและแนวทางพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดมุกดาหารต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วยขอบเขตด้านประชากรเป้าหมายและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยและขอบเขตด้านพื้นที่ในการศึกษาวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ประชากรเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยมี 526 คน ประกอบด้วย

1.1.1 เจ้าของกิจการ ผู้ประกอบการ หรือพนักงานในภาคเอกชน 253 แห่ง เลือกแต่ละ 2 คน จำนวน 506 คน ที่เกี่ยวข้องกับกาการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร (สำนักงานพาณิชย์จังหวัดมุกดาหาร 2548 : 16-18) ในธุรกิจ 5 ประเภทได้แก่

- 1) บุคลากรในค่านธุรกิจร้านอาหาร ตามพระราชบัญญัติสาธารณสุขที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานพาณิชย์จังหวัดหรือสาธารณสุขจังหวัดมุกดาหาร จำนวน 125 แห่ง
- 2) บุคลากรในด้านธุรกิจขายปลีกและสินค้าของที่ระลึกในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร จำนวน 102 แห่ง
- 3) ธุรกิจโรงแรม และที่พักอื่นๆ ที่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวที่ต้องการพักค้างคืนในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารได้ ทั้งบุคลากรที่เป็นเจ้าของกิจการและพนักงานในภาคธุรกิจดังกล่าว จำนวน 14 แห่ง
- 4) บุคลากรในด้านธุรกิจนำเที่ยว เช่น บริษัททัวร์ องค์กรที่จัดตั้งขึ้นเพื่อจัดการท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่จดทะเบียนในจังหวัดมุกดาหาร ที่เป็นธุรกิจที่สามารถนำนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวในเขตเทศบาลจังหวัดมุกดาหารได้ จำนวน 2 แห่ง
- 5) บุคลากรในด้านการขนส่งและคมนาคม เช่น รถโดยสารประจำทางรถรับจ้าง จำนวน 10 แห่ง

1.1.2 เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร 10 แห่ง เลือกแต่ละ 2 คน ได้แก่ สำนักงานเทศบาลเมืองมุกดาหาร สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เขต 4 ประชาสัมพันธ์จังหวัดมุกดาหาร ศูนย์การท่องเที่ยวกีฬาและนันทนาการจังหวัดมุกดาหาร องค์กรบริหารส่วนจังหวัดมุกดาหาร สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองมุกดาหาร ตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดมุกดาหาร สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดและพัฒนาชุมชนอำเภอเมืองมุกดาหาร

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ โดยแบ่งประชากรออกเป็นกลุ่มย่อยตามประเภทของธุรกิจภาคเอกชน ธุรกิจการขนส่งและคมนาคม และเจ้าหน้าที่

ในหน่วยงานของรัฐก่อน หลังจากนั้นจึงสุ่มตัวอย่าง อย่างง่ายมาจากกลุ่มย่อยเหล่านั้นทุก ๆ กลุ่ม โดยทำนบขนาดตัวอย่างในแต่ละกลุ่มย่อย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 152 คน ได้มาจากการกำหนดขนาดตัวอย่างจากประชากรเป้าหมาย จำนวน 526 คน โดยอาศัยตารางการกำหนดขนาดตัวอย่างของ Krejcie and Morgan

2. ขอบเขตพื้นที่ทางภูมิศาสตร์

ขอบเขตพื้นที่ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จะศึกษาเฉพาะ ผู้ประกอบการ ผู้จัดการ หรือ พนักงานภายในสถานประกอบการภาคเอกชน และหน่วยงานของรัฐ ที่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารครอบคลุมพื้นที่ 30 ชุมชน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 ที่เชื่อมระหว่างจังหวัดมุกดาหารของไทย กับ แขวงสะหวันนะเขตของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวนั้น เสร็จเรียบร้อยและได้มีการเปิดใช้อย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2549 และแน่นอนว่าการก่อสร้างย่อมทำให้เกิดผลกระทบต่อจังหวัดมุกดาหารในด้านต่าง ๆ ในหลายด้าน โดยเฉพาะด้านการท่องเที่ยวที่ต้องได้รับผลกระทบอย่างแน่นอน ดังนั้นเพื่อตรวจสอบผลกระทบของการสร้างสะพานที่มีต่อการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารผู้วิจัยจึงได้ศึกษาความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวในเรื่องผลกระทบดังกล่าว 3 ประเด็น คือ

1. โอกาสในการขยายตัวทางการท่องเที่ยว เนื่องจากสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 ได้มีการเปิดใช้อย่างเป็นทางการ ซึ่งคาดว่าจะทำให้ธุรกิจการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารมีการขยายตัวมากขึ้น กล่าวคือ การมีผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร นอกจากนั้นองค์กรของท้องถิ่นหรือองค์กรชุมชนก็เข้ามาทำธุรกิจด้านการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น รวมถึงบุคลากรด้านการท่องเที่ยวย่อมมีมากขึ้นด้วย เช่น มีคฤเทศก์ ทั้งมีคฤเทศก์ที่ทำเป็นอาชีพ และมีคฤเทศก์ที่เป็นอาสาสมัครที่ทำชั่วคราว ก็จะมีปริมาณเพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน นอกจากนั้นยังคาดว่า การที่มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเข้ามาเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารเพิ่มขึ้น ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวก็มีการขยายตัวเพิ่มขึ้น เช่น ธุรกิจเกี่ยวกับสถานที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว ธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจการค้าปลีกและสินค้าที่ระลึก เป็นต้น

2. การเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว แน่แน่นอนว่าเมื่อมีการเปิดใช้สะพานอย่างเป็นทางการ ย่อมมีผู้คนเดินทางเข้ามาในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะนักท่องเที่ยว ดังนั้นเพื่อเป็นการเตรียมการรองรับผู้คนที่เข้ามา จึงจะต้องมีการเตรียม

ความพร้อมในหลาย ๆ ด้าน เช่น มีบริษัทนำเที่ยวและมีคุณภาพให้เพียงพอต่อนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางเข้ามาเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ในด้านที่พักก็ต้องมีความสะดวกสบายและเพียงพอกับจำนวนของนักท่องเที่ยว สำหรับอาหารนั้นก็ต้องมีความสะอาดและปลอดภัย ผู้ขายต้องแต่งกายสะอาด เหมาะสม รวมทั้งสถานที่จำหน่ายอาหารและภาชนะที่ใช้บรรจุอาหารก็ต้องมีความสะอาด และที่ขาดไม่ได้คือหน่วยงานส่วนราชการ หรือหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวก็ต้องอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยวเมื่อนักท่องเที่ยวต้องการความช่วยเหลือและมีปัญหาขณะอยู่ในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร และนอกจากนั้นก็ยังรวมถึงการมีส่วนร่วมผลักดันให้มีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ เพื่อรองรับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร

3. ปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ซึ่งปัญหาอุปสรรคที่คาดว่าจะเกิดขึ้นขณะที่นักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร คือ ปัญหานักท่องเที่ยวพลัดหลงทาง หรือไม่ทราบสถานที่อยู่ของแหล่งท่องเที่ยวที่จะไปว่าจะไปได้อย่างไร หรือนักท่องเที่ยวเกิดการพลัดหลงจากกลุ่มที่มาด้วยกัน นักท่องเที่ยวไม่มีที่พักเนื่องจากเป็นช่วงเทศกาลที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากทำให้มีที่พักไม่เพียงพอสำหรับนักท่องเที่ยว ปัญหา นักท่องเที่ยว โคนเอาเปรียบจากพ่อค้าในการจำหน่ายสินค้าสูงเกินความเป็นจริง ปัญหา นักท่องเที่ยว โคนเหล่านี้จอาจชีพจรวิญญ์ หรือ โคนทำร้าย เป็นต้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่

1. เพศ
2. อายุ
3. สถานภาพสมรส
4. ระดับการศึกษา
5. ธุรกิจการท่องเที่ยวที่เปิดดำเนินการ
6. ตำแหน่งหน้าที่
7. หน่วยงาน (สำหรับเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว)

ความคิดเห็นต่อการสร้างสะพาน

ข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารในด้าน ต่าง ๆ คือ

1. โอกาสขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยว
2. การเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว
3. ปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีส่วนส่งเสริมการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ใน 3 ด้านคือ ด้านโอกาสการขยายตัวทางการท่องเที่ยว ด้านการเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว และสุดท้ายปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร

บุคลากรทางการท่องเที่ยว หมายถึง บุคคลที่อยู่ในภาคธุรกิจเอกชน สถานประกอบการด้านการค้า การขนส่งและคมนาคม หน่วยงานของภาครัฐที่มีส่วนส่งเสริมการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ประกอบด้วย เจ้าของกิจการ ผู้ประกอบการ หรือพนักงานในภาคเอกชน ได้แก่ บุคลากรในด้านธุรกิจร้านอาหาร บุคลากรในด้านธุรกิจขายปลีกและสินค้าของที่ระลึก ธุรกิจโรงแรมและที่พัก บุคลากรในด้านธุรกิจนำเที่ยว บุคลากรในด้านการขนส่งและคมนาคม และเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว ได้แก่ สำนักงานเทศบาลเมืองมุกดาหาร สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เขต 4 ประชาสัมพันธ์จังหวัดมุกดาหาร ศูนย์การท่องเที่ยวกีฬาและนันทนาการจังหวัดมุกดาหาร องค์การบริหารส่วนจังหวัดมุกดาหาร สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองมุกดาหาร ตำรวจท่องเที่ยว สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดและพัฒนาชุมชนอำเภอเมืองมุกดาหาร

สะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 หมายถึง สะพานที่สร้างขึ้นเชื่อมระหว่างจังหวัดมุกดาหารของประเทศไทย กับแขวงสะหวันนะเขตของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีความยาวทั้งสิ้น 1,600 เมตร กว้าง 12 เมตร

ธุรกิจร้านอาหาร หมายถึง สถานประกอบการที่จัดตั้งขึ้นเพื่อแสวงหากำไรจากการขายอาหารประเภทต่าง ๆ ให้แก่นักท่องเที่ยว และได้จดทะเบียนกับพาณิชย์จังหวัดมุกดาหาร หรือ สรรพสุขจังหวัดมุกดาหาร

ธุรกิจการค้าปลีก หมายถึง สถานประกอบการในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารที่จำหน่ายสินค้าในแบบการแบ่งขายเป็นชิ้นเป็นอัน และแสวงหากำไรจากไรจากการแบ่งขายสินค้า

ธุรกิจขายของที่ระลึก หมายถึง สถานประกอบการที่มีการขายสินค้าที่เป็นสิ่งของที่ทำขึ้นจากวัสดุต่าง ๆ ที่ไม่สามารถนำไปบริโภคได้ ให้แก่นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในจังหวัดมุกดาหาร เช่น เสื้อผ้า เครื่องประดับ เครื่องหนัง เครื่องเรือน เป็นต้น

ธุรกิจโรงแรมที่พัก หมายถึง สถานประกอบการที่จัดตั้งขึ้นเพื่อรองรับสำหรับผู้ที่เดินทางเข้ามาในจังหวัดมุกดาหารที่ต้องการพักค้างคืน ซึ่งสถานประกอบการนั้นได้มีการจัดระบบต่าง ๆ เพื่ออำนวยความสะดวกและบริการนักท่องเที่ยว โดยมีภารกิจหลักที่หักเป็นรายวัน เป็นคืน

ธุรกิจนำเที่ยว หมายถึง องค์กรที่จัดตั้งขึ้นเพื่อดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับการท่องเที่ยว เพื่อแสวงหากำไรจากนักท่องเที่ยว และเพื่อให้นักท่องเที่ยวมีความสะดวกในการท่องเที่ยว ในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร

ธุรกิจขนส่งและการคมนาคม หมายถึง ธุรกิจที่เกี่ยวกับการรับ-ส่งและบริการให้กับนักท่องเที่ยวในการเดินทางทั้งทางบกและทางน้ำ เช่น รถโดยสารประจำทาง รถโดยสารไม่ประจำทาง รถรับจ้างทั่วไป เรือ ทั้งในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารและระหว่างเทศบาลเมืองมุกดาหารไปยังแขวงสะหวันนะเขต

เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของภาครัฐ หมายถึง เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานราชการหรือรัฐวิสาหกิจที่มีส่วนส่งเสริมการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ได้แก่ องค์กรบริหารส่วนจังหวัด เทศบาลเมืองมุกดาหาร ประชาสัมพันธ์จังหวัดมุกดาหาร ศูนย์การท่องเที่ยวกีฬาและนันทนาการ จังหวัดมุกดาหาร เจ้าหน้าที่กีฬาและนันทนาการอำเภอเมืองมุกดาหาร สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองมุกดาหาร ตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดมุกดาหาร สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาค 4 สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัด และผู้นำชุมชน

ธุรกิจที่เป็นเอกชน หมายถึง ธุรกิจที่จัดตั้งขึ้นเพื่อแสวงหากำไรจากการที่นักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ประกอบด้วยธุรกิจ 5 ประเภท คือ ธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจขายปลีกและสินค้าของที่ระลึก ธุรกิจโรงแรม และที่พักอื่น ๆ ธุรกิจนำเที่ยว และธุรกิจขนส่งและการคมนาคม

บริษัทขนส่ง หมายถึง ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งผู้โดยสารทางบกและทางน้ำ

ตำแหน่งหน้าที่ หมายถึง ตำแหน่งและหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานในหน่วยงาน

นั้น ๆ

หน่วยงาน หมายถึง หน่วยงานราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ที่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ซึ่งมีบทบาทและหน้าที่ในการส่งเสริมสนับสนุนการท่องเที่ยวในจังหวัดมุกดาหาร

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ความเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำ
โขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และ
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ความหมายและความสำคัญของการท่องเที่ยว
 - 1.1 ความหมายของการท่องเที่ยว
 - 1.2 ความสำคัญของการท่องเที่ยว
2. องค์ประกอบของการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
 - 2.1 องค์ประกอบของการท่องเที่ยว
 - 2.2 องค์ประกอบของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
3. แรงกระตุ้นและปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยว
4. วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว
5. รูปแบบของการท่องเที่ยว
6. ปัญหาและอุปสรรคในการท่องเที่ยว
7. ผลกระทบของการท่องเที่ยว
8. ข้อมูลเกี่ยวกับเทศบาลเมืองมุกดาหาร และจังหวัดมุกดาหาร
9. ข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของการท่องเที่ยว

เพื่อความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวมากขึ้นจึงขอทำความเข้าใจความหมายของคำต่าง ๆ
ที่เกี่ยวกับ “การท่องเที่ยว” ดังนี้

1. ความหมายของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยว (Tourism) คือ กิจกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์นอกเหนือจากการดำรง
ชีวิตประจำวัน และการกระทำกิจกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการพื้นฐานอื่น ๆ (Basic need)
เป็นกิจกรรมที่มนุษย์กระทำเมื่อมีเวลาว่าง (Leisure) และจัดอยู่ในประเภทกิจกรรมการนันทนาการ

(Recreation) อย่างหนึ่ง ทั้งนี้กิจกรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวมักมีการเดินทาง(Travel) พร้อมกันไปด้วย

กฤษรา สุวรรณพิมพ์ (2548 : 12-15) กล่าวถึง การท่องเที่ยว ว่าเป็นคำที่มีความหมายกว้าง แต่สามารถกำหนดได้โดยมีเงื่อนไขที่สำคัญ 3 ประการ ซึ่งเป็นเงื่อนไขตามหลักสากลโดยเฉพาะของ องค์การการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ (International Union of Official Travel Organization หรือ IUOTO) คือ

1. ต้องเป็นการเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว
2. ต้องเป็นการเดินทางด้วยความสมัครใจ
3. ต้องเป็นการเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ตามที่มิใช่เพื่อประกอบอาชีพหรือหารายได้ในกรณีนั้น

นอกจากนี้ ภราดร พยัคฆวิเชียร (2539 : 4-5) ยังได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ไว้ดังนี้

1. การพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนนั้น จำเป็นต้องพิจารณาทั้งมิติด้าน เศรษฐศาสตร์ สังคม และสิ่งแวดล้อมควบคู่กันไปตลอด ในรูปแบบของการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงการ ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมอย่างค้ำถ่อเนื่อง ไม่ก่อให้เกิดความเสียหายเสื่อมโทรมต่อทรัพยากร

2. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Ecotourism) เป็นการเดินทางท่องเที่ยวในพื้นที่ที่เป็น ธรรมชาติ วัฒนธรรมท้องถิ่น มีขอบเขตจำกัด โดยรูปแบบของการท่องเที่ยว สถานที่ ตลอดจน กลุ่มของนักท่องเที่ยว

2. นักท่องเที่ยว (Tourist) คือ ผู้มาเยือนชั่วคราวซึ่งมักจะมาพักอาศัยอยู่ในประเทศที่ มาเยือนอย่างน้อย 24 ชั่วโมง เพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ดังนี้

2.1 เพื่อการพักผ่อน เพื่อความเพลิดเพลิน เพื่อสุขภาพ เพื่อการศึกษา การกีฬา และการประกอบศาสนกิจ

2.2 เพื่อจัดดำเนินการธุรกิจ การปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมาย การปฏิบัติเกี่ยวกับ ครอบครัว และการประชุมต่าง ๆ

2.3 เพื่อเยี่ยมชมครอบครัวญาติพี่น้อง

2.4 เพื่อราชการ การติดต่องานของราชการ

2.5 เพื่อเข้าประชุมสัมมนา

3. นักท่องเที่ยวภายในประเทศ (Domestic Tourist) คือ นักท่องเที่ยวทั้งที่เป็นคนไทย หรือคนต่างด้าวที่อยู่ในประเทศไทยที่เดินทางไปไหนก็ตาม โดยใช้เส้นทางที่มีได้ใช้อยู่เป็นประจำ

ประจำวัน และมีระยะทางไม่ต่ำกว่า 60 กิโลเมตรหรือออกไปนอกเขตจังหวัดที่เป็นภูมิลำเนาของตนที่มีค่าใช้จ่ายทางหารายได้และมีระยะเวลาพักไม่เกิน 60 วัน

4. นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ (International Tourist) หมายถึง ชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยและพำนักอยู่ครั้งหนึ่งไม่น้อยกว่า 1 คืน และไม่มากกว่า 60 วัน โดยมีวัตถุประสงค์ในการเดินทาง ดังนี้

- 4.1 เพื่อพักผ่อน เยี่ยมญาติหรือเพื่อการพักผ่อน
- 4.2 เพื่อประชุมหรือเป็นตัวแทนสมาคม ผู้แทนศาสนา นักกีฬา เป็นต้น
- 4.3 เพื่อศึกษาดูธุรกิจ แต่ไม่ใช่เพื่อมาทำมาหารายได้
- 4.4 มากับเรือเดินสมุทรที่จะจอดการทำเรือแม้ว่าจะแวะน้อยกว่า 1 คืน

5. นักทัศนาจร (Excursionist) คือ ผู้ที่เดินทางมาเยือนชั่วคราวที่เข้าไปอยู่ในประเทศเพียงวันเดียวและมีได้พักค้างคืน รวมถึงผู้โดยสารที่เดินทางเรือโดยใช้เรือเป็นพาหนะประเภทเรือสำราญด้วย

6. ธุรกิจท่องเที่ยว (Tourism Business) หมายถึง การดำเนินกิจกรรมบริการด้านการท่องเที่ยว ได้แก่ บริการด้านการเดินทาง บริการด้านอาหารและการพักผ่อน และบริการด้านการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นการดำเนินการโดยหวังผลกำไร

7. อุตสาหกรรมท่องเที่ยว (Tourism Industry) หมายถึง ธุรกิจท่องเที่ยวขนาดใหญ่ที่ต้องอาศัยแรงงานและการลงทุนสูง ใช้เทคนิควิชาการเฉพาะมีการวางแผน การจัดองค์การ และการตลาดครอบคลุมธุรกิจหลายประเภททั้งที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยตรงและโดยอ้อม และอุตสาหกรรมท่องเที่ยว นับเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งในอุตสาหกรรมบริการ

จากการศึกษาแนวคิด เอกสาร และวรรณกรรม ที่เกี่ยวข้องสามารถสรุปความหมายของการท่องเที่ยว ได้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึง กิจกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์นอกเหนือจากการดำรงชีวิตประจำวัน และการกระทำกิจกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการพื้นฐานอื่น ๆ เป็นกิจกรรมที่มนุษย์กระทำเมื่อมีเวลาว่าง และจัดอยู่ในประเภทกิจกรรมการันทนาการ (Recreation) อย่างหนึ่ง ทั้งนี้กิจกรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวมักมีการเดินทาง (Travel) พร้อมกันไปด้วย

ความสำคัญของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวส่งผลต่อผู้ประกอบการทางธุรกิจหลายประเภท อาทิ ธุรกิจการขนส่ง ที่พักแรม อาหารและเครื่องดื่ม ธุรกิจบริการอื่น ๆ ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม เช่น การผลิตสินค้าเกษตรกรรมและหัตถกรรม การก่อสร้าง รวมทั้งกิจการสาธารณูปโภคของรัฐ นอกจากนี้ยังมี

ความสำคัญต่อสังคมในท้องถิ่นที่มีการท่องเที่ยวและยังขยายผลไปถึงระดับประเทศและโลกด้วย ซึ่งสามารถแยกให้เห็นความสำคัญเป็นด้าน ๆ ดังนี้

1. ความสำคัญต่อเศรษฐกิจ

1.1 ก่อให้เกิดรายได้เพิ่มขึ้น การท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวต่างประเทศมีส่วนช่วยให้ประเทศได้รับรายได้ในรูปของเงินตราต่างประเทศ และรายได้ดังกล่าวก็มีลักษณะเช่นเดียวกับการส่งสินค้าออกไปขายในต่างประเทศ ซึ่งเป็นสินค้าประเภท “ไม่เห็นตัวสินค้า” (Invisible Export) ซึ่งมีผลให้การเงินระหว่างประเทศดีขึ้น เช่น ประเทศเม็กซิโก สเปน ออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา และบางประเทศก็สามารถนำเงินมาพัฒนาประเทศจนสามารถทัดเทียมกับประเทศข้างเคียง เช่น อิตาลี สก๊อตแลนด์ เป็นต้น

1.2 การช่วยให้คนมีงานทำมากขึ้น รายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นรายได้ที่กระจายไปสู่ประชากรทั่วประเทศ ดังนั้นภูมิภาคต่าง ๆ ก็มีการพัฒนาเพิ่มขึ้นมีการสร้างสิ่งใหม่ เกิดอาชีพใหม่และมีความต้องการแรงงานจำนวนมาก

1.3 ช่วยให้ฐานะการเงินระหว่างประเทศ โดยเฉพาะในด้านดุลการชำระเงินดีขึ้น เพราะรายได้จากนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศเป็นไปในรูปของการขายสินค้าและบริการภายในประเทศ การท่องเที่ยวของชาวไทยที่ท่องเที่ยวภายในประเทศก็มีความสำคัญเช่นเดียวกันในการช่วยลดปัญหาการนำเงินตราออกไปรั้นนอกประเทศ

1.4 การท่องเที่ยวมีบทบาทในการกระตุ้นให้เกิดการผลิต และยังก่อให้เกิดการนำทรัพยากรของประเทศมาใช้ การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ไม่สิ้นเปลืองวัตถุดิบมากนัก

1.5 การท่องเที่ยวมีบทบาทในการสร้างสรรค์ความเจริญไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ เป็นตัวนำให้เกิดการลงทุนในหมวดอุตสาหกรรมอื่นๆ รวมทั้งการพัฒนาแถบภูมิภาคของรัฐบาลในด้านโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ทั้งสาธารณูปโภค ถนนหนทาง การประปา การติดต่อสื่อสาร ไฟฟ้า เป็นต้น

2. ความสำคัญต่อสังคมและวัฒนธรรม

2.1 ช่วยให้สภาพแวดล้อมของท้องถิ่นดีขึ้น หากสถานที่ใดมีปัญหาในเรื่องเกี่ยวกับสภาพความเสื่อมโทรม ความสกปรก หรือความไม่ปลอดภัย ก็จะไม่เป็นที่ประสงค์ที่นักท่องเที่ยวจะเดินทางไป เพราะนักท่องเที่ยวประสงค์จะไปสัมผัสสภาพธรรมชาติของท้องถิ่น ความสะอาดสบายที่พอควรและมีความปลอดภัย

2.2 ช่วยให้ประชาชนได้เห็นความสำคัญของศิลปวัฒนธรรมประเพณีของแต่ละท้องถิ่นที่เดินทางไปถึง ซึ่งเปรียบเสมือนการทำให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างประชาชนและมีส่วนในการเสริมสร้างสัมพันธไมตรีความเข้าใจอันดีระหว่างเจ้าของประเทศและผู้มาเยือน เช่น

การให้การต้อนรับตามประเพณีไทย การช่วยเหลือนักท่องเที่ยว การจัดเทศกาลประเพณีต่าง ๆ นอกจากนี้การท่องเที่ยวทำให้รับทราบถึงอารยธรรมที่แตกต่างออกไป ขณะเดียวกันผู้ที่อยู่ในท้องถิ่นก็ได้รับทราบถึงสิ่งแปลกๆ ใหม่ ๆ ที่คนเดินทางไปมีพฤติกรรมหรืออารยธรรมเป็นเช่นไร เพื่อนำเอาส่วนที่ตีมาปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น

2.3 การท่องเที่ยวช่วยขจัดปัญหาความแตกต่างเหลื่อมล้ำระหว่างสังคมเมืองและสังคมชนบท เป็นการลดปัญหาการย้ายถิ่นที่อยู่อพยพเข้ามาหางานทำ หรือเสียดังในเชียงใหม่ ๆ ของประชาชนจากชนบท

ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่าการท่องเที่ยวมีส่วนเสริมสร้างฐานะและพัฒนาความก้าวหน้าให้กับประเทศ ทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม วัฒนธรรมประเพณีไทย

องค์ประกอบของการท่องเที่ยว

วิริณดา เจริญรัตน์ (2548 : 10-11) ได้แบ่งองค์ประกอบของการท่องเที่ยวออกเป็น 3 ส่วนใหญ่ ๆ คือ นักท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยว และธุรกิจการท่องเที่ยว ซึ่งจะได้กล่าวถึงรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. นักท่องเที่ยว

1.1 ประเภทของนักท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้แบ่งผู้มาท่องเที่ยวหรือนักท่องเที่ยวเป็นกลุ่ม ๆ ไว้ดังนี้ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย 2536 : 14-19)

1.1.1 แบ่งตามระยะเวลาการมาท่องเที่ยว สามารถแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1) นักท่องเที่ยวที่พักค้างคืน (Tourists) ได้แก่ ผู้เดินทางมาเยือนชั่วคราว และอยู่ในประเทศที่มาเยือนตั้งแต่ 24 ชั่วโมงขึ้นไป และเดินทางมาเยือนเพื่อพักผ่อน พักฟื้น ทัศนศึกษา ประกอบศาสนกิจ ร่วมการแข่งขันกีฬา ดิฉันธุรกิจ ร่วมการประชุม สัมมนา และอื่น ๆ

2) นักท่องเที่ยวที่ไม่ได้พักค้างคืน (Excursionists) ได้แก่ ผู้เดินทางมาเยือนชั่วคราวและอยู่ในประเทศที่มาเยือนน้อยกว่า 24 ชั่วโมง

นอกจากนี้ยังได้ให้คำนิยามของนักท่องเที่ยวภายในประเทศที่ค้างคืน (Domestic Tourist) คือ บุคคลทุกสัญชาติที่มีที่พักอาศัยถาวรอยู่ราชอาณาจักรไทยและเดินทางไปยังสถานที่หนึ่งในอีกจังหวัดหนึ่งที่ไม่ใช่เป็นถิ่นที่อยู่ประจำของตน เพื่อพักผ่อน เยี่ยมญาติมิตร ศึกษาหาความรู้ การกีฬา การศาสนา ประชุมสัมมนา ดิฉันธุรกิจ หรือประกอบภารกิจใด ๆ แต่ทั้งนี้ต้องมีได้รับจ้าง

ในการประกอบการกึ่งนั้นจากผู้ใด ณ สถานที่แห่งนั้น และระยะเวลาที่มีพำนักอยู่ไม่เกิน 60 วัน บุคคลดังกล่าวจำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ นักท่องเที่ยวภายในประเทศต่างถิ่น และ นักท่องเที่ยวภายในประเทศที่ไม่ต่างถิ่น

1.1.2 แบ่งตามเชื้อชาติของผู้มาท่องเที่ยว สามารถแบ่งกลุ่มของผู้มาท่องเที่ยว เป็น 2 ประเภท คือ

1) ชาวไทย ส่วนมากเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ในการพักผ่อนหย่อนใจ มากกว่าอย่างอื่น มีความสนใจชื่อของที่ระลึกไม่สูงนัก และไม่คาดหวังในเรื่องการกำหนดทิศทาง (Orientation) ของตัวเองมากนัก เนื่องจากสามารถสอบถามเองได้โดยง่ายและไม่คาดหวังในเรื่องเอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวเท่าใดนัก ซึ่งต่างจากผู้มาท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

2) ชาวต่างชาติ มักมีความกระตือรือร้นในการท่องเที่ยว สำหรับวัตถุประสงค์ในด้านการให้ความสำคัญและความสนใจต่อศิลปวัฒนธรรมอย่างมาก เพราะเป็นที่แปลกไปจากที่พวกเขาเคยพบเห็น มีความสนใจการซื้อของที่ระลึก ความคาดหวังในเรื่องการกำหนดทิศทางมากกว่าผู้มาท่องเที่ยวชาวไทย เพราะจะอาศัยการสอบถามเองได้ลำบาก เนื่องจากลักษณะเรื่อง ภาษา และยังมี ความคาดหวังในเรื่องของเอกลักษณ์ในแหล่งท่องเที่ยวสูงกว่าชาวไทยอีกด้วย

1.1.3 แบ่งตามพฤติกรรมของผู้มาท่องเที่ยว สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท

1) ผู้มาท่องเที่ยวที่มาโดยลำพัง ได้แก่ ผู้มาท่องเที่ยวที่มีได้ใช้บริการของบริษัทท่องเที่ยว แต่มาด้วยตนเอง ผู้มาท่องเที่ยวประเภทนี้ได้รับคำแนะนำจากเอกสารการท่องเที่ยว จึงไม่คาดหวังในเรื่องความสะดวกสบายของการเดินทางและการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวมากนัก แต่มักให้ความคาดหวังในเรื่องของการกำหนดทิศทางค่อนข้างสูงและมีความต้องการรู้ทิศทางในแหล่งท่องเที่ยวอย่างมาก

2) ผู้มาท่องเที่ยวที่มาเป็นกลุ่ม ได้แก่ ผู้มาท่องเที่ยวที่ใช้บริการของบริษัทท่องเที่ยว มักต้องการรวมกลุ่มและการได้รับการบอกเล่าเกี่ยวกับรายละเอียดของแหล่งท่องเที่ยวและมีความต้องการในเรื่องดังกล่าวค่อนข้างสูง

2. แหล่งท่องเที่ยว

เดิมนั้นการท่องเที่ยวจะเกิดขึ้นตามแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่โดยธรรมชาติก่อน ต่อมาก็มีการพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ เป็นอุตสาหกรรมชนิดหนึ่ง เรียกว่า อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (Tourist Industry) และมีแหล่งท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นใหม่อย่างมากมาย จนสามารถแบ่งประเภทของแหล่งท่องเที่ยวตามลักษณะการกำเนิดตามระยะเวลาที่แหล่งท่องเที่ยวขึ้น ๆ มีการท่องเที่ยวเกิดขึ้น และตามทรัพยากรการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวขึ้น ๆ ได้ดังนี้ (วิริณดา เจริญรัตน์ 2548 : 15-16)

2.1 ลักษณะการกำเนิดแหล่งท่องเที่ยว แบ่งแหล่งท่องเที่ยวเป็น 2 ประเภท คือ

2.1.1 แบ่งตามลักษณะแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิม เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์มิได้จัดสร้างขึ้น ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ทางประวัติศาสตร์ โบราณวัตถุ โบราณสถาน ศาสนา และทางศิลปวัฒนธรรม ประเพณี กิจกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น

2.1.2 แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น อาจมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาหรือเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจก็ได้ เป็นแหล่งที่ดึงดูดผู้มาท่องเที่ยวได้เช่นกัน ได้แก่ ศูนย์การค้า สถานเริงรมย์ สวนสัตว์ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม และพิพิธภัณฑ์

2.2 ระยะเวลาที่แหล่งท่องเที่ยวมีการท่องเที่ยวเกิดขึ้น แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

2.2.1 แหล่งท่องเที่ยวถาวร คือ แหล่งท่องเที่ยวที่มีกิจกรรมการท่องเที่ยวเกิดขึ้นเสมอตลอดปี แต่อาจมีช่วงที่ผู้มาเที่ยวเพิ่มมากขึ้น เช่น ในวันหยุดพิเศษ วันนักขัตฤกษ์ ซึ่งเป็นได้ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและประวัติศาสตร์

2.2.2 แหล่งท่องเที่ยวชั่วคราว คือ แหล่งท่องเที่ยวที่มีกิจกรรมการท่องเที่ยวเกิดขึ้นเฉพาะวัน หรือเฉพาะช่วงระยะเวลาสั้น ๆ มักจะเป็นวันที่มีการเฉลิมฉลองหรือวันที่มีเทศกาลต่าง ๆ อาจเป็นวันสำคัญทางศาสนา การแข่งขัน การประกวดหรืออื่น ๆ เช่น เทศกาลหุ่นฟางนกจังหวัดชัยนาท เทศกาลหอย่างจังหวัดศรีสะเกษ เทศกาลแห่งเทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี และเทศกาลบุญบั้งไฟจังหวัดยโสธร เป็นต้น

3. ธุรกิจการท่องเที่ยว

วิริندا เจริญรัตน์ (2548 : 24-26) กล่าวว่าผู้ประกอบการเกี่ยวกับการท่องเที่ยว มีอยู่ 5 ประเภท คือ ธุรกิจขนส่ง ธุรกิจที่พักแรม ธุรกิจอาหารและบันเทิง ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ และธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก นอกจากนี้การค้าบริการสาขาการท่องเที่ยวยังแบ่งออกเป็น 12 สาขา คือ บริหารธุรกิจ บริการสื่อสารโทรคมนาคม บริการเกี่ยวกับการก่อสร้าง บริการจัดจำหน่าย บริการด้านการศึกษา บริการเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม บริการทางการเงิน บริการเกี่ยวกับสุขภาพและสังคม บริการเกี่ยวกับการเดินทางและท่องเที่ยว บริการด้านการบริการขนส่ง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการตลาดการท่องเที่ยว เช่น กระทรวงการต่างประเทศ กรมการbinพาณิชย์ กรมประชาสัมพันธ์ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย บริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และหน่วยงาน/ธุรกิจภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งคณะกรรมการการท่องเที่ยวและการกีฬาวัฒนธรรมได้เสนอแนวทางการพัฒนาบริการท่องเที่ยวในแต่ละสาขาการท่องเที่ยวไว้ในรายงานการศึกษาการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนและให้เกิตศักยภาพในการแข่งขันในยุคของการค้าเสรี ดังนี้

3.1 ธุรกิจการคมนาคมขนส่งทางอากาศ มีสิ่งที่ต้องดำเนินการ คือ ขยาย หรือเพิ่มเที่ยวบินประจำและเช่าเหมาลำให้สามารถรองรับปริมาณความต้องการที่เพิ่มขึ้นในฤดูท่องเที่ยวของแต่ละตลาดอย่างเหมาะสม ใช้มาตรการราคาพิเศษเป็นปัจจัยช่วยดึงดูดนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในช่วงนอกฤดูกาลท่องเที่ยวให้มากยิ่งขึ้น เปิดเสรีเส้นทางการบินภายในประเทศเพื่อให้เกิดการแข่งขันมากขึ้น

3.2 ธุรกิจการคมนาคมขนส่งทางบก มีสิ่งที่ต้องดำเนินการ คือ เชื่อมต่อการขนส่งมวลชนระหว่างกรุงเทพมหานครและจังหวัดใกล้เคียง ด้วยรถไฟและทางด่วนต่าง ๆ จัดตั้งป้ายขึ้นรถเส้นทางและป้ายชื่อแหล่งท่องเที่ยว ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ให้บริษัทขนส่ง จำกัด และการรถไฟแห่งประเทศไทย มีระบบการสำรองที่นั่งล่วงหน้าอย่างมีประสิทธิภาพที่เป็นประโยชน์ต่อการอำนวยความสะดวกในการเดินทางแก่นักท่องเที่ยว

3.3 ธุรกิจการคมนาคมขนส่งทางน้ำ มีสิ่งที่ต้องดำเนินการ คือ พัฒนท่าเรือให้มีพื้นที่เป็นท่าเรือเพื่อการท่องเที่ยวในท่าเรือน้ำลึกที่เรือสำราญสามารถเข้าจอดได้ กำหนดพื้นที่เฉพาะ (Zone) เป็นท่าเทียบเรือที่ดำเนินการโดยรัฐหรือเอกชนร่วมกัน เพื่อควบคุมไม่ให้เรือออร์ซแล่นไปสร้างความเสียหายแก่ทรัพยากรทางทะเล ส่งเสริมเรือบริการขนส่งสาธารณะที่ได้มาตรฐานระหว่างแหล่งท่องเที่ยวสำคัญในทะเล

3.4 ธุรกิจการบริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ มีสิ่งที่ต้องดำเนินการ คือ ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวต้องกำหนดมาตรการในการควบคุมดูแลระหว่างกัน เพื่อรักษาระดับมาตรฐานการบริการในภาพรวม ได้แก่ การกำหนดโครงสร้างราคาการบริการที่เหมาะสม การลงโทษผู้ประกอบการที่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และการประกาศเกียรติคุณและสนับสนุนการประกอบธุรกิจแก่องค์กรหรือบุคคลตัวอย่าง

3.5 ธุรกิจด้านที่พักหรือโรงแรม มีสิ่งที่ต้องดำเนินการ คือ การให้สิทธิพิเศษทางการลงทุนก่อสร้างที่พักในพื้นที่ที่ยังขาดแคลน กำหนดมาตรการเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาด้านกายภาพและสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการประกอบกิจการที่พักแรม การรณรงค์ให้เกิดจิตสำนึกที่ดีในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และความห่วงใยในฐานะเจ้าของทรัพยากรทางการท่องเที่ยวร่วมกัน เช่น โครงการให้รางวัลประกาศเกียรติคุณแก่ผู้ประกอบการตัวอย่าง

3.6 ธุรกิจอัญมณีและเครื่องประดับ มีสิ่งที่ต้องดำเนินการ คือ ส่งเสริมให้มีหน่วยบริการตรวจสอบคุณภาพของอัญมณี กำหนดให้อัญมณีและเครื่องประดับเป็นสินค้าควบคุมสากลที่อยู่ในความดูแลของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้กรมการค้ากวดขันการจดทะเบียนเป็นร้านอัญมณีและเครื่องประดับ ทั้งนี้เพื่อให้สามารถติดตามดำเนินคดีได้เมื่อก่อปัญหาความเดือดร้อนแล้วปิดร้านเลิกกิจการ (เพื่อไปเปิดร้านใหม่) กรมศุลกากรอนุญาตให้นักท่องเที่ยวส่งสินค้าคืนโดย

ไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมภาษีเพราะเป็นการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ประสบปัญหาความเดือดร้อนจากการซื้ออัญมณีและเครื่องประดับคุณภาพต่ำในราคาที่สูงเกินจริง

3.7 ธุรกิจการตลาดและการสื่อสาร มีสิ่งที่จะต้องดำเนินการ คือ สร้างจิตสำนึกแก่บุคลากรและผู้ประกอบการท่องเที่ยวให้คำนึงถึงผลประโยชน์ของประเทศชาติเป็นอันดับแรก และมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการดำเนินกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ เพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานด้านการตลาดให้รวดเร็วและทันสมัย โดยการพัฒนาและใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการเผยแพร่จัดระบบข้อมูลการท่องเที่ยวทั้งภาคและรายการนำเที่ยว นำเสนอสินค้าและบริการใหม่ ๆ ที่น่าสนใจและเป็นเอกลักษณ์ของประเทศ เผยแพร่โฆษณาและประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับอาหารและผลไม้ไทย จัดทำแผ่นพับให้ความรู้เกี่ยวกับคุณค่าของอาหารไทยที่มีต่อสุขภาพ มีภาพหัวใจให้อาหารไทยนำรับประทาน เผยแพร่อาหารไทยผ่านระบบสารสนเทศ หรือรายชื่ออาหารแนะนำ ปลูกฝังให้คนไทยมีจิตสำนึกและเข้าใจความสำคัญในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบครบวงจรโดยเฉพาะช่วงปิดภาคเรียนของนักเรียน

3.8 ธุรกิจด้านการให้ความคุ้มครองและรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว มีสิ่งที่จะต้องดำเนินการ คือ กำหนดแผนการให้ความคุ้มครองและรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวอย่างจริงจังและต่อเนื่อง โดยจัดทำเอกสารเตือน และเผยแพร่ให้นักท่องเที่ยวได้ระมัดระวังตนเอง และประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินมาตรการปราบปราม เช่น กองบัญชาการตำรวจท่องเที่ยว กองบัญชาการตำรวจนครบาล กองบัญชาการตำรวจทางหลวง กองบัญชาการตำรวจภูธร 1-4 และกองบัญชาการตำรวจรถไฟ

องค์ประกอบของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวประกอบด้วยธุรกิจและการบริการสิ่งอำนวยความสะดวกทุกประเภทที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และเป็นปัจจัยสำคัญต่อการท่องเที่ยว คือ

1. ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว หรือสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว มี 3 ประเภท คือ

1.1 ประเภทธรรมชาติ ได้แก่ ภูเขา น้ำตก ถ้ำ ถ้ำธาร ทะเล ทะเลสาบ หาดทราย เกาะ น้ำพุร้อน บ่อน้ำร้อน เขตสงวนพันธุ์สัตว์ อุทยานแห่งชาติ วนอุทยานแห่งชาติ สวนสัตว์เปิด สวนรุกขชาติ เขื่อน อ่างเก็บน้ำ แหล่งน้ำจืด ห้วยหนอง คลอง บึง ปะการัง และธรรมชาติใต้ทะเล เป็นต้น

1.2 ประเภทประวัติศาสตร์ โบราณสถาน โบราณวัตถุ วัด อุทยานประวัติศาสตร์
ชุมชนโบราณ ศาสนสถาน กำแพงเมือง คูเมือง อุทยานธรณี และอนุสาวรีย์ เป็นต้น

1.3 ประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และกิจกรรม ได้แก่ งานประเพณี ชีวิต
ความเป็นอยู่ วิถีชีวิต เช่น หมู่บ้านชาวเขา ชาวเล ศูนย์วัฒนธรรม สวนสนุก พิพิธภัณฑ์ หมืองแร่
สินค้าพื้นเมืองและแหล่งผลิต กีฬาต่างๆ แหล่งบันเทิงต่างๆ แหล่งซื้อของศูนย์การค้า เป็นต้น

2. การคมนาคมขนส่ง มี 3 ทาง

2.1 ทางบก

2.1.1 การตัดและสร้างถนน มีการขยายเส้นทางเข้าไปสู่แหล่งท่องเที่ยว

2.1.2 การบริการสำหรับนักท่องเที่ยว เช่น รถรับจ้าง บริการรถเช่า รถนำเที่ยว ฯลฯ

2.1.3 บริการขนส่งทางบกประเภทอื่น ๆ และสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น

เกวียน รถลาก รถม้า รถสามล้อ การสร้างอาคารที่พักในสนามบิน ฯลฯ

2.2 ทางเรือ

2.2.1 การสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกในการขึ้นลงเรือ

2.2.2 การสร้างและนำพาหนะขนส่งทางน้ำมาให้บริการ เช่น เรือและแพทุก

ประเภท

2.2.3 การจัดบริการขนส่งทางเรือ ได้แก่ การขนส่งผู้โดยสาร การขนส่ง

สินค้า ฯลฯ

2.3 ทางอากาศ

2.3.1 การปรับปรุงเครื่องบินให้มีประสิทธิภาพในการขนส่งสูง มีความ
ประหยัดและความปลอดภัย

2.3.2 การจัดเที่ยวบินและที่นั่งสำหรับนักท่องเที่ยว และการจัดเที่ยวบินให้
เพียงพอ

2.3.3 การจัดสนามบินให้สะดวกและปลอดภัย

2.3.4 การปรับปรุงอัตราค่าโดยสารให้น่าสนใจ

3. ที่พักแรม มีหลายประเภทหลายรูปแบบให้เลือก และได้มาตรฐานสากล

3.1 โรงแรม (มังกะโล ไฮเทล สำหรับนักท่องเที่ยว) มีการจัดระบบต่างๆ เพื่ออำนวยความสะดวกและบริการนักท่องเที่ยว เช่น การบริการส่วนหน้า การจัดบริการอาหารและเครื่องดื่ม บริการห้องพัก การจัดงานเลี้ยง การจัดการประชุมและนิทรรศการ บริการห้องพัก การจัดงานเลี้ยง การจัดการประชุมและนิทรรศการ การประชาสัมพันธ์ การจัดนันทนาการและการบันเทิง ฯลฯ

3.2 ที่พักแรมประเภทอื่น ๆ ได้แก่ เกสต์เฮาส์ หอพัก ที่ตั้งแคมป์ ที่พักในวัด บ้านพักผ่อน เรือนแพ กอนโดมิเนียม เป็นต้น

4. ร้านอาหารและภัตตาคาร รูปแบบการจัดการร้านอาหารและภัตตาคารประเภทต่าง ๆ สำหรับนักท่องเที่ยว ได้แก่ ร้านอาหารไทยและอาหารพื้นเมืองของแต่ละท้องถิ่น ร้านอาหารประจำชาติต่าง ๆ ร้านอาหารและสวนอาหารประเภททั่วไป ร้านอาหารจานด่วนและศูนย์อาหาร ร้านขนม ไอศกรีม ร้านกาแฟ และเครื่องดื่ม ร้านอาหารเคลื่อนที่ ประเภทหาร์ รถเข็น รถแวนที่ ดัดแปลงสำหรับบริการอาหาร ธุรกิจผลิตอาหารกล่อง อาหารสำเร็จรูปสำหรับนักท่องเที่ยว

5. บริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ได้แก่

5.1 ผู้ประกอบธุรกิจการจัดนำเที่ยว (Tour Operator)

5.1.1 จักรายการนำเที่ยวเบ็ดเสร็จ ส่งให้ตัวแทนไปจำหน่าย

5.1.2 จักรายการนำเที่ยวประเภทต่าง ๆ สำหรับผู้สนใจเฉพาะเรื่องให้แก่ องค์กร สถาบันวิชาชีพต่าง ๆ และกลุ่มเอกชนที่มีความสนใจเฉพาะเรื่อง

5.1.3 การจัดนำเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล (Incentive) ได้แก่ องค์กรต่าง ๆ และ บริษัทผู้ผลิตสินค้า

5.1.4 บริการวางแผนการจัดการประชุมนานาชาติ ทั้งในประเทศและ ต่างประเทศ (ทั้งการสัมมนาและจัดนิทรรศการ)

5.1.5 การสัมมนาประชาสัมพันธ์การจัดการจัดบริการนำเที่ยว

5.2 ตัวแทนจำหน่ายการท่องเที่ยว (Travel Agency)

5.2.1 จำหน่ายทัวร์ที่บริษัทจัดนำเที่ยว (Tour Operator) จัดขึ้น

5.2.2 เป็นตัวแทนจำหน่ายตั๋วโดยสารพาหนะเดินทางทุกประเภท

5.2.3 เป็นตัวแทนจัดหาและสำรองห้องพักโรงแรม กิจกรรมบันเทิงต่าง ๆ

ทางการท่องเที่ยว

5.2.4 การโฆษณาประชาสัมพันธ์การบริการต่างๆ ที่จัดจำหน่าย

5.2.5 บริการจัดเอกสารการเดินทางต่าง ๆ

5.2.6 บริการในด้านการต้อนรับและรับส่งนักท่องเที่ยว

5.2.7 ให้คำแนะนำในด้านต่าง ๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว

6. ร้านขายของที่ระลึกและของขวัญของพื้นเมือง มีการผลิตสินค้าประเภทต่าง ๆ สำหรับขาย ให้นักท่องเที่ยว ได้แก่ เสื้อผ้า เครื่องประดับ เครื่องหนัง เครื่องเรือน อาหาร ของที่ระลึกระดับ พื้นบ้าน ของเล่นเด็ก และมีการพัฒนารูปแบบสินค้า เช่น การออกแบบและกำหนดราคาให้ เหมาะสม การเลือกวัสดุและการผลิต เป็นต้น

7. การให้ความปลอดภัย ได้แก่ การแนะนำคนท้องถิ่นให้ช่วยเหลือนักท่องเที่ยวเมื่อได้รับความเดือดร้อน การแนะนำนักท่องเที่ยวถึงอันตรายต่าง ๆ การกำหนดมาตรฐานต่าง ๆ เพื่อความปลอดภัย การขอความร่วมมือของหน่วยงานต่าง ๆ ในการสร้างความมั่นคงปลอดภัย และการจัดหน่วยงานพิเศษเพื่อช่วยเหลือในด้านความปลอดภัย เช่น ตำรวจท่องเที่ยว อาสาสมัครทางกรท่องเที่ยว เป็นต้น

8. การอำนวยความสะดวกในการเข้า-ออกเมือง เพื่อความสะดวกรวดเร็ว และเพื่อประโยชน์ของประเทศ ได้แก่ การออกกฎหมายเพื่อผ่อนคลายเป็นระเบียบวิธีการเข้า-ออกเมือง การให้บริการขอวีซ่า การบริการข่าวสาร บริการขนส่งกระเป๋าผู้โดยสาร บริการขนส่งระหว่างท่าอากาศยานส่งกับที่หัก สิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ที่ทางสถานีขนส่งต่าง ๆ จัดขึ้น

9. จัดบริการอื่น ๆ สำหรับนักท่องเที่ยว ได้แก่

9.1 การจัดการประชุมในประเทศและนานาชาติ

9.1.1 การจัดหาและจัดสถานที่ประชุม อุปกรณ์การประชุม

9.1.2 การจัดทำเอกสารและการแจกเอกสาร

9.1.3 การต้อนรับอำนวยความสะดวก

9.1.4 การจัดเลี้ยงและจัดนำเที่ยวแก่ผู้ประชุม

9.2 การจัดบริการในด้านข้อเท็จจริงและข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

9.2.1 การจัดพิมพ์เอกสารข้อมูลแนะนำสถานที่เที่ยวและข้อมูลอื่น ๆ

สำหรับแจก

9.2.2 การจัดทำสื่ออื่น ๆ เพื่อให้ข้อมูล

9.3 การจัดกิจกรรมการบันเทิงและกิจกรรมเพื่อพักผ่อนหย่อนใจอื่น ๆ

9.3.1 การจัดหาอุปกรณ์การกีฬาประเภทต่าง ๆ

9.3.2 การจัดรายการบันเทิงที่น่าสนใจเป็นครั้งคราว

10. การเผยแพร่โฆษณา เพื่อการรู้จักและทำให้แหล่งท่องเที่ยวเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยว เช่น การจัดทำสื่อ (Media) ต่าง ๆ อาทิเช่น วิทยุทัศน์ แผ่นปลิว การประชาสัมพันธ์ การจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการตลาด เป็นต้น

แรงกระตุ้นและปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยว

I. แรงกระตุ้นให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยว

แรงกระตุ้นให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวของคนในยุคปัจจุบัน ส่วนใหญ่เกิดจากความรู้สึกเบื่อหน่ายชีวิตประจำวันที่ซ้ำซากและความไม่แน่นอนกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคมคนจำนวนมากในปัจจุบันอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยการผลิตซ้ำ โดยเฉพาะการพิมพ์และการถ่ายภาพ พลาสติกและสื่ออิเล็กทรอนิกส์ คนเมืองจำนวนมากจึงเชื่อว่าโลกที่พวกเขาอยู่นั้นไม่มีความเป็นของแท้เขาเสียเลย เพราะฉะนั้นความเป็นของแท้จึงจะอยู่ที่อื่น ๆ นอกเหนือจากชีวิตสมัยใหม่ในเมือง

McIntosh กล่าวว่าแรงกระตุ้นที่ทำให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวมี 4 ประเภท (ชนิศา คุรุจิราวุฒินันท์ 2546 : 41) คือ

1. แรงกระตุ้นทางกายภาพ (Physical motivator) เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความปรารถนาในการเดินทางเพื่อผ่อนคลายทางด้านกายภาพ เช่น กิจกรรมทางด้านกีฬา หรือพักผ่อนร่างกาย
2. แรงกระตุ้นทางวัฒนธรรม (Cultural motivators) เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความปรารถนาในการเดินทางเพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของคนในสถานที่นั้น เช่น ความเป็นอยู่ของชาวพื้นเมือง โบราณสถาน ประเพณี และการละเล่นต่าง ๆ
3. แรงกระตุ้นเฉพาะภายในบุคคล (Interpersonal motivators) เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความปรารถนาในการเดินทางเพื่อเหตุผลเฉพาะบุคคล เช่น การเดินทางเพื่อเยี่ยมเยือนญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง หรือพบเพื่อใหม่ ๆ เพื่อหาความคิดเห็นใหม่ ๆ
4. แรงกระตุ้นทางสถานภาพและเกียรติยศ (Status & Prestige motivators) เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความปรารถนาในการเดินทางเพื่อสถานภาพและเกียรติยศของบุคคลอยู่ในลักษณะเป็นการเดินทางเพื่อการดูงาน ประกอบธุรกิจ และเลื่อนขั้นทางอาชีพ แต่มีค่าใช้จ่ายที่ต่ำ

2. ปัจจัยที่เอื้อให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยว

ปัจจัยของแหล่งท่องเที่ยวที่เอื้ออำนวยให้นักท่องเที่ยวมีความต้องการเดินทางมาท่องเที่ยว ประกอบด้วยเหตุ 4 ประการ (ซุสัทธี ฐาติ 2538 : 56) คือ

1. ดึงดูดใจ (Attractions) ได้แก่ ความน่าสนใจของแหล่งท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ
2. สิ่งอำนวยความสะดวก (Facilities) ได้แก่ สิ่งต่าง ๆ ที่ทำให้การเดินทางท่องเที่ยวเป็นไปด้วยความสะดวก มีอยู่ 4 ประการ คือ

2.1 ที่พัก ซึ่งต้องเช่าอาศัยอยู่ชั่วคราวในแหล่งท่องเที่ยว เช่น โรงแรม รีสอร์ท

2.2 ร้านอาหารและเครื่องดื่ม

2.3 สถานบริการ เช่น ร้านขายของใช้ ร้านขายของที่ระลึก ร้านซักรีด

2.4 ปัจจัยพื้นฐานทางการท่องเที่ยว เช่น โทรศัพท์ และระบบการสื่อสารต่าง ๆ

3. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) ได้แก่ การคมนาคมขนส่ง (Transportation) ประเภทต่าง ๆ

4. การต้อนรับ (Hospitality) ได้แก่ อรรถาธิบายไมตรีอันดีของผู้คนที่อยู่ในสถานที่ท่องเที่ยวเจ้าของธุรกิจ และพนักงาน

วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว

จากแรงกระตุ้นในการเดินทางที่แตกต่างกันทำให้ผู้มาท่องเที่ยวตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวด้วยวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน (วิรินดา เจริญรัตน์ 2548 : 14-17) ดังนี้

1. การท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นจากความอยากรู้อยากเห็น เป็นการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นเพื่อได้พบเห็นสิ่งแปลกใหม่ ได้แก่ วัฒนธรรมประเพณีที่แตกต่างออกไป ทั้งทางด้านการเมือง ด้านสมาคม และบุคคล ด้านลักษณะพิเศษของสภาพธรรมชาติ ป्राกฏการณ์ทางธรรมชาติ กล่าวคือ การได้รับรู้เรื่องราวที่แตกต่างไปจากที่ตนเองเคยได้รับรู้นั่นเอง

2. การท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นจากความต้องการที่จะพักผ่อนหย่อนใจ เพื่อเป็นการผ่อนคลายความเครียดจากภารกิจประจำวัน ได้แก่ การไปเล่นกีฬาประเภทต่าง ๆ การเดินทางท่องเที่ยวตามแหล่งบริเวณที่มีความสวยงามตามธรรมชาติ งานศิลปะ และการดนตรี หรือความบันเทิงอย่างอื่น ๆ ซึ่งรวมถึงการท่องเที่ยวตามสวนสนุก สวนสัตว์ บาร์ ผับ และการจับจ่ายซื้อของไว้ด้วย ทั้งนี้ก็เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจของผู้ท่องเที่ยวเอง

3. การท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นจากความสนใจทางด้านศาสนาและไสยศาสตร์ ซึ่งได้แก่ การจาริกแสวงบุญ การนมัสการศาสนสถานหรือเกจิอาจารย์ที่มีชื่อเสียงที่ผู้มาท่องเที่ยวนับถือ รวมถึงการท่องเที่ยวตามสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์หรือศาสนาและกิจกรรมทางศาสนา

4. การท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นจากอาชีพและธุรกิจของผู้ท่องเที่ยว ได้แก่ การเดินทางเพื่อสำรวจค้นคว้า การประชุม การสัมมนา การดูงาน การศึกษา ซึ่งเปรียบเสมือนการเดินทางทัศนศึกษาเพื่อเพิ่มพูนความรู้หรือเพื่อเป็นเกียรติและศักดิ์ศรีของผู้ท่องเที่ยวเอง

5. การท่องเที่ยวที่เกิดจากสาเหตุอื่น ๆ เช่น การเดินทางเพื่อเยี่ยมญาติพี่น้อง เพื่อนฝูงในต่างถิ่น มักเกิดขึ้นในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ หรือวันหยุดนักขัตฤกษ์ และวันเทศกาลต่าง

รูปแบบของการท่องเที่ยว

รูปแบบการท่องเที่ยวโดยทั่วไปจะแบ่งเป็น 2 รูปแบบใหญ่ ๆ คือ การท่องเที่ยวภายในประเทศ และการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ แต่ปัจจุบันได้มีการจัดการท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ ขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและให้สอดคล้องกับสภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีอยู่ ได้แก่ การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวเชิงเกษตร การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการท่องเที่ยวเชิงกีฬา เป็นต้น ซึ่งถ้าหากวิเคราะห์ถึงรูปแบบต่าง ๆ แล้วจะเห็นว่าเป็นการแบ่งตามลักษณะของทรัพยากรการท่องเที่ยวและวัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว จากลักษณะดังกล่าวจึงสามารถแบ่งรูปแบบการท่องเที่ยวได้ 2 รูปแบบใหญ่ ๆ (กุลวรา สุวรรณพิมพ์ 2548 : 36-37) คือ

1. แบ่งตามพื้นที่ที่เป็นที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 รูปแบบ คือ

1.1 การท่องเที่ยวภายในประเทศไทย คือ นักท่องเที่ยวทั้งที่เป็นคนไทยหรือคนต่างด้าวที่อยู่ในประเทศไทยที่เดินทางไปไหนก็ตาม โดยใช้เส้นทางที่มีได้ใช้อยู่เป็นประจำวัน และมีระยะทางไม่ต่ำกว่า 60 กิโลเมตรหรือออกไปนอกเขตจังหวัดที่เป็นภูมิลำเนาของคนที่มีค่าใช้จ่ายนหารายได้และมีระยะเวลาทำนัไม่เกิน 60 วัน

1.2 นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ (International Tourist) หมายถึง ชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยและทำนัอยู่ครั้งหนึ่งไม่น้อยกว่า 1 คืน และไม่มากกว่า 60 วัน โดยมีวัตถุประสงค์ในการเดินทาง ดังนี้

1.2.1 เพื่อพักผ่อน เยี่ยมญาติหรือเพื่อการพักผ่อน

1.2.2 เพื่อประชุมหรือเป็นตัวแทนสมาคม ผู้แทนศาสนา นักกีฬา เป็นต้น

1.2.3 เพื่อติดต่อธุรกิจ แต่ไม่ใ้ช้เพื่อมาทำนัหารายได้

2. แบ่งตามวัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 รูปแบบ คือ

2.1 การท่องเที่ยวทั่วไป ได้แก่ การไปเที่ยวดู เที่ยวชม เที่ยวดื่ม เที่ยวกิน ไปพักผ่อน และไปเที่ยวซื้อของอยู่ของกิน ของที่ระลึกตามต้องการเพื่อเป็นการพักผ่อนหย่อนใจและหาความสุขความเพลิดเพลินกับการเดินทางไปท่องเที่ยวที่นั้น โดยอาจไม่ให้ความสำคัญกับผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับแหล่งท่องเที่ยวและชุมชนที่แหล่งท่องเที่ยวที่นั้นตั้งอยู่มากนัก อย่างเช่นนักท่องเที่ยว

ทั่วไปที่พบเห็นกันอยู่มักจะมาพร้อมกันกับขยะและวัฒนธรรมอันแปลกใหม่ ซึ่งมีผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น

2.2 การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Ecotourism) เป็นการท่องเที่ยวที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเรียนรู้ และเพลิดเพลินไปกับทัศนียภาพอันสวยงามของธรรมชาติ สภาพสังคม วัฒนธรรม วิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นบนพื้นฐานของความรู้และความรับผิดชอบต่อระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยววนั้น ๆ

การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นแนวคิดที่มีสาเหตุจากการบรรจบของแนวโน้มในด้านการอนุรักษ์และแนวโน้มแห่งการเปลี่ยนแปลงด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว กล่าวคือ ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะประเทศที่กำลังพัฒนาทั้งหลายได้พยายามผสมผสานเรื่องของการอนุรักษ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมควบคู่กันไปกับการสงวนและรักษาระบบนิเวศตามธรรมชาติ โดยส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์ด้วยความเชื่อว่าการท่องเที่ยวดังกล่าวนี้ จะเป็นทางเลือกหนึ่งที่เปิดโอกาสให้มีการจ้างงานและสร้างรายได้จำนวนมากทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ซึ่งจะเป็แรงจูงใจให้แก่ราษฎรในชนบทให้ตระหนักถึงความสำคัญและช่วยสนับสนุนการสงวนรักษาพื้นที่อนุรักษ์และทรัพยากรธรรมชาติ โดยการท่องเที่ยวดังกล่าวจะมีลักษณะ ดังนี้

1. เป็นสถานที่ธรรมชาติที่มีการอนุรักษ์ไว้ รวมถึงแหล่งประวัติศาสตร์โบราณคดีและวัฒนธรรมที่ปรากฏในพื้นที่ธรรมชาตินั้น ๆ
2. มุ่งเน้นที่คุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวมากกว่าการพัฒนาถึงอำนวยความสะดวกต่าง ๆ
3. มุ่งเน้นให้ทุกฝ่ายมีความรับผิดชอบต่อสภาพแวดล้อมธรรมชาติและวัฒนธรรมของแหล่งท่องเที่ยว
4. ให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสเรียนรู้ หรือมีประสบการณ์โดยตรงกับสภาพแวดล้อมธรรมชาติ นอกจากจะได้รับความพึงพอใจแล้วยังเป็นการส่งเสริมประสบการณ์ด้านสิ่งแวดล้อมอีกด้วย
5. เป็นการท่องเที่ยวที่กินประโยชน์สู่ธรรมชาติและสู่ชุมชนท้องถิ่น ทั้งทางตรงและทางอ้อม
6. เป็นการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน คือ การท่องเที่ยวที่เป็นการอนุรักษ์ธรรมชาติ เป็นแนวคิดของการท่องเที่ยวที่ช่วยส่งเสริมการศึกษาธรรมชาติและ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์มีความแตกต่างอย่างชัดเจนจากการท่องเที่ยวทั่ว ๆ ไป กล่าวคือ การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์มุ่งเน้นในด้านการท่องเที่ยวควบคู่กับการอนุรักษ์

และคงไว้ซึ่งคุณภาพสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว การเพิ่มพูนประสบการณ์ที่มีคุณค่าให้แก่ นักท่องเที่ยว การพัฒนาจิตสำนึกและความเข้าใจของนักท่องเที่ยวในการทำคุณประโยชน์ให้แก่ สิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจ และการปรับปรุงคุณภาพชีวิตของชุมชนที่แหล่งท่องเที่ยวตั้งอยู่ นอกจากนี้ยังมุ่งเน้นด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่น่าสนใจของ ชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมที่ปรากฏในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เพื่อเปิดโอกาสให้มีการศึกษา เรียนรู้และสร้างความพึงพอใจเกี่ยวกับความหลากหลายตามธรรมชาติ วิวัฒนาการทางวัฒนธรรมของกลุ่มชน เหล่านั้นด้วย

การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์มีองค์ประกอบสำคัญที่ควรพิจารณาอยู่ 3 ประการ (กุลวรา สุวรรณพิมล 2548 : 40) คือ

1. การสร้างจิตสำนึกเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและการมีส่วนร่วมของชุมชน การสร้างจิตสำนึกเกี่ยวกับการอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมเป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติและ ระบบนิเวศ หากปัจจัยข้างต้นได้รับผลกระทบกระเทือนจากการใช้ประโยชน์ในรูปแบบใดก็ตาม โอกาสที่จะเกิดความเสื่อมโทรมหรือถูกทำลายจนคือคุณค่าไปก็มีสูง ดังนั้นการให้ความรู้ความ เข้าใจแก่นักท่องเที่ยว พร้อมทั้งการสร้างจิตสำนึกในการปกป้องรักษาธรรมชาติแวดล้อมระหว่าง การเดินทางท่องเที่ยวจึงเป็นสิ่งจำเป็น รวมถึงการสร้างจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์ให้กับราษฎร ท้องถิ่น มีคฤเทศก์ และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ดูแลรับผิดชอบแหล่งท่องเที่ยวเหล่านั้นด้วย วิธีการสร้าง จิตสำนึกในด้านการอนุรักษ์สำหรับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่นิยมใช้กันโดยทั่วไป ได้แก่ การ จัดทำโปรแกรมสื่อความหมายธรรมชาติ เช่น การจัดตั้งศูนย์สื่อความหมายธรรมชาติในแหล่ง ท่องเที่ยว การจัดเอกสารสิ่งพิมพ์ที่จำเป็นต่อการศึกษาเรียนรู้ การจัดนิทรรศการ/แผ่นป้ายบรรยาย ความจุดท่องเที่ยวต่าง ๆ การจัดทำเส้นทางเดินป่าศึกษาธรรมชาติ รวมถึงการฝึกอบรมมัคคุเทศก์ และเจ้าหน้าที่ให้สามารถชี้แนะและอธิบายเกี่ยวกับธรรมชาติและนิเวศวิทยาของสิ่งต่าง ๆ ที่นักท่องเที่ยวพบเห็น

2. ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีความสนใจที่จะ ศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติในลักษณะต่าง ๆ ทั้งสภาพภูมิทัศน์ตามธรรมชาติ ตลอดจนแหล่ง ท่องเที่ยวธรรมชาติที่อยากสอบถามต่อการเดินทางและทำทนาย นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้จึงต้องการการ บริการและสิ่งอำนวยความสะดวกที่ให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติในแง่มุมต่าง ๆ ทั้งใน ระดับกว้างและระดับลึก ซึ่งเป็นเสมือนการเพิ่มพูนประสบการณ์และได้รับความพึงพอใจในการ ท่องเที่ยว

3. การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น การท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชุมชนท้องถิ่นในระยะยาว และขณะเดียวกันการท่องเที่ยวมีผลต่อการคงอยู่ของธรรมชาติแวดล้อม ดังนั้นการเปิดโอกาสให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์จะช่วยให้ชุมชนได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อม และทำให้ชุมชนท้องถิ่นตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติและลดการพึ่งพาทรัพยากรธรรมชาติลง ซึ่งนับว่าเป็นวิธีการหนึ่งในการส่งเสริมการอนุรักษ์ซึ่งมีความสำคัญต่อสังคมส่วนรวมระดับประเทศ

การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นกิจกรรมที่เอื้อให้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้แก่นักท่องเที่ยวและไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม อาทิเช่น กิจกรรมการเดินป่า กิจกรรมศึกษาธรรมชาติ กิจกรรมอนุรักษ์ธรรมชาติ บ้านพักเทปวีดีโอเทปเสียงธรรมชาติ กิจกรรมส่อง/ดูนก กิจกรรมศึกษา/เที่ยวดำ หรืออาจเป็นกิจกรรมประเภทเดินเล่นผจญภัยหรือชื่นชมธรรมชาติก็ได้ การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นแนวคิดที่จะทำให้กิจกรรมการท่องเที่ยวช่วยส่งเสริมการศึกษาธรรมชาติและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์จะช่วยสร้างรายได้ และยังเป็นการสร้างงานให้กับประชาชนในท้องถิ่นเพื่อเพิ่มรายได้ เมื่อประชาชนในท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว ก็จะช่วยลดความจำเป็นในการพึ่งพาทรัพยากรธรรมชาติเพื่อดำรงชีพ ด้วยเหตุผลดังกล่าว การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์จึงเป็นวิธีการหนึ่งที่จะทำให้การพัฒนาเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสามารถดำเนินควบคู่กันไปได้ หรืออาจกล่าวได้ว่า การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นรูปแบบหนึ่งของการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ภายใต้การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ปัจจุบันนี้ ได้มีการจัดการท่องเที่ยวรูปแบบต่าง ๆ ขึ้นหลายรูปแบบ คือ

1. การท่องเที่ยวเชิงเกษตร

การท่องเที่ยวเชิงเกษตร คือ การเดินทางท่องเที่ยวไปยังพื้นที่ชุมชนเกษตรกรรม สวนเกษตร วนเกษตร สวนสมุนไพร ฟาร์มปศุสัตว์ และสัตว์เลี้ยง แหล่งเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำต่าง ๆ สถานที่ราชการ ตลอดจนสถาบันการศึกษาที่มีงานวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี การผลิตทางการเกษตรที่ทันสมัย เป็นต้น เพื่อชื่นชมความสวยงาม ความสำเร็จและเพลิดเพลินในกิจกรรมทางการเกษตรในลักษณะต่าง ๆ ได้ความรู้ ได้ประสบการณ์ใหม่ ๆ บนพื้นฐานความรับผิดชอบ และมีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อมของสถานที่นั้น

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้คิดค้นนำเอาทรัพยากรท่องเที่ยวที่มีอยู่ในประเทศมาจัดกิจกรรม จัดรูปแบบการท่องเที่ยว เชิญชวนนักท่องเที่ยวเดินทางไปเที่ยว เพื่อขยายเส้นทางกรท่องเที่ยวและกระจายรายได้สู่ท้องถิ่นผู้ประกอบการ กิจกรรมการเกษตรไทย หรือ

Amazing Agricultural Heritage เป็นกิจกรรมหนึ่งของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ที่น่าสนใจ ประกอบด้วยกิจกรรมย่อย: การทำนา การทำสวนไม้ดอกไม้ประดับ การทำสวนผลไม้ การทำสวนครัว สวนผัก การทำสวนสมุนไพร การทำฟาร์มปศุสัตว์ งานเทศกาลผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ

2. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ คือ การท่องเที่ยวไปในสถานที่ที่เป็นแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ สังคมหรือชุมชนตามธรรมชาติ เพื่อชื่นชมและเรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม สังคม ปศุกิจที่สำคัญในการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เช่น การเดินป่า การดำน้ำ การศึกษาวิถีชีวิต เป็นต้น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเกิดจากความตระหนักในคุณค่า ความสำคัญของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ความต้องการที่จะอนุรักษ์สิ่งเหล่านี้ และความต้องการการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่

3. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม คือ การท่องเที่ยวเพื่อชมสิ่งทีแสดงความเป็นวัฒนธรรม เช่น ปราสาท พระราชวัง วัด โบราณสถาน โบราณวัตถุ ประเพณี วิถีการดำเนินชีวิต ศิลปะทุกแขนงและสิ่งต่าง ๆ ที่แสดงถึงความเจริญรุ่งเรืองซึ่งมีการพัฒนาให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม การดำเนินชีวิตของบุคคลในแต่ละยุคสมัย ผู้ท่องเที่ยวจะได้รับทราบประวัติความเป็นมา ความเชื่อ มุมมองความคิด ความศรัทธา ความนิยมของบุคคลในอดีตที่ถ่ายทอดมาถึงคนรุ่นปัจจุบันผ่านสิ่งเหล่านี้

ประเทศไทยมีแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมากมาย การท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ที่กำลังเป็นที่นิยม คือ “โฮมสเตย์” (Home Stay) ผู้ท่องเที่ยวจะได้เข้าไปพักอาศัยกับชาวบ้านในชุมชนและดำเนินชีวิตเช่นเดียวกับชาวบ้าน

4. การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ

การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพในประเทศไทยมี 2 ประเภท คือ

4.1 การท่องเที่ยวเชิงบำบัดรักษาสุขภาพ (Health Healing) เป็นการท่องเที่ยวที่ผนวกโปรแกรมการทำกิจกรรมบำบัดหรือฟื้นฟูโรค เช่น การนวด การทำสปา (Spa) เป็นต้น

4.2 การท่องเที่ยวเชิงส่งเสริมสุขภาพ (Health Promotion) เป็นการท่องเที่ยวไปในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ และพักในโรงแรม หรือรีสอร์ท หรือศูนย์สุขภาพ ร่วมทำกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพที่สถานทีนั้น ๆ จัดขึ้น เช่น การนวดแผนไทย บริการสุขภาพบำบัด บริการอาบแร่

ปัญหาและอุปสรรคในการท่องเที่ยว

จากการรวบรวมความคิดเห็นของผู้มาท่องเที่ยวและผู้มาทางในการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ พบว่า การท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ในปัจจุบัน ผู้มาท่องเที่ยวมักประสบปัญหา(สุณิสตา โพธิ์เตี้ย 2534 : 40) ดังนี้

1. ขาดป้ายบอกทิศทางในแหล่งท่องเที่ยวและส่วนบริการต่าง ๆ ในแหล่งท่องเที่ยวซึ่งควรมีการบอกทิศทางที่ชัดเจน อาจเป็นป้ายบอกทิศทางด้วยตัวอักษร ด้วยรูปภาพ ด้วยแผนที่ หรือการออกแบบสถานที่ให้สามารถสื่อการเข้าถึงจุดต่าง ๆ ได้โดยง่าย
2. ขาดความสะดวกสบายในบริเวณแหล่งท่องเที่ยว เนื่องจากในกิจกรรมการท่องเที่ยว แต่ละกิจกรรมนั้นผู้มาท่องเที่ยวมักต้องการสิ่งบริการอื่น ๆ ประกอบในการท่องเที่ยวด้วย เช่น บริการด้านห้องน้ำ ห้องสุขา ศาลา ที่จอดรถ หรือบริเวณที่หักเหเพื่อรอคอยกลุ่มท่องเที่ยวของคุณ ซึ่งบริการเหล่านี้มักมีจำนวนไม่เพียงพอ หรือไม่ก็มีคุณภาพไม่ดีพอ
3. การที่แหล่งท่องเที่ยวมีขนาดเอกลักษณ์ เนื่องจากถูกทำลายเพราะการเข้าชมของผู้มาท่องเที่ยว การที่ผู้ประกอบการในแหล่งท่องเที่ยวมีน้อย ๆ ประพฤติตามใจชอบในการแสวงหาผลประโยชน์ของตนเอง จนทำให้เกิดผลเสียต่อแหล่งท่องเที่ยวและสภาพแวดล้อมโดยรอบ เช่น การปลูกสร้างอาคารสูงบดบังวัด โบราณสถานที่สวยงามและมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ ทำให้เสียทัศนียภาพ หรือการทิ้งขยะเกลื่อนกลาด การบุกรุกยึดค่าน้ำแพงหรือค่าน้ำของผู้มาท่องเที่ยว และการปล่อยน้ำเสียจากกิจการของคนลงในแม่น้ำลำคลองของบรรดาผู้ประกอบการ ทำให้แหล่งท่องเที่ยวและบริเวณโดยรอบเสื่อมสภาพสูญเสียเอกลักษณ์ที่เคยงดงาม
4. ความไม่สะดวกในการเข้าถึงจุดต่าง ๆ ในแหล่งท่องเที่ยว ส่วนใหญ่เป็นเพราะถนนนั้นมีความคับแคบเกินไป ซึ่งอาจจะเกิดอันตรายระหว่างคนเดินเท้ากับผู้ที่ใช้รถยนต์พาหนะได้
5. ความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว เนื่องจากการต้อนรับของเจ้าบ้าน หรือเจ้าถิ่นในแหล่งท่องเที่ยวไม่เลอค่าจนถึงสวัสดิภาพของผู้มาท่องเที่ยวขณะอยู่ในแหล่งท่องเที่ยว แต่กลับมุ่งหวังกอบโกยผลประโยชน์ในทุกรูปแบบและทุกวิถีทาง ซึ่งทำให้นักท่องเที่ยวเดือดร้อนและไม่ปลอดภัย
6. แหล่งท่องเที่ยวมีความแออัด หรือขาดการระบายอากาศที่ดี เนื่องจากมีผู้มาท่องเที่ยวเข้าชมสถานที่ท่องเที่ยวมีน้อย ๆ มากจนเกินกว่าที่ความสามารถของสถานที่นั้น ๆ จะรองรับได้
7. ขาดความต่อเนื่องของเส้นทางในแหล่งท่องเที่ยว ทำให้การเข้าชมสถานที่ที่น่าสนใจสำหรับผู้มาท่องเที่ยวไม่อาจจะกระทำได้ เนื่องจากไม่มีทางเดินที่ต่อเนื่องกันหรือบาทวิถีคับแคบเกินไป

8. อากาศร้อนอบอ้าว มีฝุ่นมาก และเสียงดังหนวกหูจากขบวนการพาหนะ ทำให้บรรยากาศในแหล่งท่องเที่ยวไม่สงบ ไม่ร่มรื่น ไม่น่าเข้าดูหรือเข้าชม

สรุป ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดจากแหล่งท่องเที่ยว จะส่งผลกระทบต่อ การส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยตรง เพราะทำให้ผู้มาท่องเที่ยวเกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อแหล่งท่องเที่ยว นั้น และอาจไม่ต้องการกลับมาเที่ยวอีกในโอกาสต่อไป โดยเฉพาะการต้อนรับของเจ้าบ้านหรือเจ้าถิ่น ในแหล่งท่องเที่ยว ที่ไม่คำนึงถึงสวัสดิภาพของผู้มาท่องเที่ยวขณะอยู่ในแหล่งท่องเที่ยว นั้น ข้าราชการ ยังมุ่งหวังโดยผลประโยชน์ในทุกรูปแบบและทุกวิถีทาง จึงทำให้นักท่องเที่ยวเคียดแค้นและไม่ปลอดภัยทั้งชีวิตและทรัพย์สิน

ผลกระทบของการท่องเที่ยว

ผลประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจ นับว่าเป็นผลกระทบที่เห็นได้ชัดที่สุดของการท่องเที่ยว เนื่องจากการท่องเที่ยวได้รับการยอมรับว่าเป็นอุตสาหกรรมที่สามารถเพิ่มพูนรายได้ให้แก่ประเทศชาติเป็นอย่างดี ดังที่ปรากฏความสำคัญในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ.2525 - 2529) ได้กำหนดให้การท่องเที่ยวเป็นฐานทางเศรษฐกิจในส่วนภูมิภาคที่กระตุ้นให้เกิดการลงทุนในทางอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรมที่ต่อเนื่องกัน เป็นแหล่งสร้างงานการกระจายรายได้และความเจริญไปสู่ภูมิภาคจนถึงช่วงของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) ได้กำหนดให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เป็นเครื่องมือในการตอบสนองวัตถุประสงค์ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้เจริญเติบโตอย่างมีเสถียรภาพ มั่นคง และสมดุล เสริมสร้างโอกาสการพัฒนาคุณภาพของคน ในการมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาและได้รับผลจากการพัฒนาที่เป็นธรรม (วนิตา ครูจิราวุฒัน 2546 : 47)

นอกจากผลโดยตรงทางด้านเศรษฐกิจที่ทำรายได้เข้าประเทศและกระจายรายได้สู่คนในท้องถิ่นแล้ว ยังได้กล่าวถึงผลกระทบทางสังคมวัฒนธรรม และการเมืองจากการท่องเที่ยวว่า อาจเกิดได้ใน 2 ด้าน (ชยาภรณ์ ชื่นรุ่งโรจน์ 2539 : 34-41) คือ

1. ผลกระทบด้านบวก ได้แก่

1.1 การท่องเที่ยวช่วยให้มาตรฐานการครองชีพของคนในท้องถิ่นดีขึ้น ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากผลกระทบเชิงเศรษฐกิจที่ก่อให้เกิดการกระจายรายได้ และการกระจายโอกาสจ้างงานไปสู่คนในท้องถิ่นมากขึ้น ทั้ง ทางตรงและทางอ้อม ทางตรง เช่น การจ้างงานบุคลากรในโรงแรม การขนส่ง การบริการนำเที่ยว ผลกระทบทางอ้อม เช่น คนส่งหนังสือพิมพ์ให้แก่โรงแรม คนงานทอผ้า เกษตรกร ผู้ผลิตอาหาร บุคคลเหล่านี้เมื่อมีอาชีพ มีรายได้ ก็ย่อมจะมี

อำนาจในการจับจ่ายใช้สอย สามารถซื้อสินค้าและบริการที่จำเป็นเพื่อการดำเนินชีวิตที่ดีขึ้น ทำให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นด้วย

1.2 การท่องเที่ยวทำให้เกิดความสะดวกสบายจากกิจการสาธารณูปโภค เนื่องจาก การพัฒนาระบบสาธารณูปโภคสาธารณูปการในแหล่งท่องเที่ยว คนในท้องถิ่นจึงย่อมจะได้รับ ประโยชน์จากกิจการนี้ประปราย ไฟฟ้า โทรศัพท์ และอื่นๆ ตามไปด้วยโดยมีข้อที่น่าสังเกตว่า ใน ประเทศที่พัฒนาแล้ว กิจการสาธารณูปโภคส่วนใหญ่จะพัฒนาขึ้นมาเพื่อคนในท้องถิ่นนั้นเป็นหลัก สำคัญ ส่วนนักท่องเที่ยวจะได้รับประโยชน์จากกิจการในลักษณะผลพลอยได้ แต่สำหรับประเทศ ที่ยากจน กำลังอยู่ในการพัฒนา อาจมีลักษณะตรงกันข้ามห้องที่หลายแห่งชาวบ้านไม่มีอำนาจทาง เศรษฐกิจดีพอที่จะลงทุนในกิจการสาธารณูปโภค แต่หากนักท่องเที่ยวไปเยือนจำนวนมาก ก็จะมี แรงกระตุ้นให้รัฐบาลหรือนักธุรกิจลงทุน โดยมีวัตถุประสงค์หลัก เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวเป็นการสำคัญ ส่วนคนท้องถิ่นมีโอกาสได้ใช้บริการลักษณะของผลพลอยได้

1.3 การท่องเที่ยวทำให้เกิดสันติภาพแห่งมวลมนุษยชาติ ทั้งนี้ เนื่องจากการเดินทางท่องเที่ยวทำให้ผู้คนมีโอกาสสังสรรค์ กระทำกิจกรรมร่วมกันย่อมจะทำให้ผู้คนที่มาสังสรรค์ที่แตกต่างกันได้แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด มีโอกาสได้เห็น มีโอกาสได้ใช้ชีวิตความเป็นอยู่และ แลกเปลี่ยนขนบธรรมเนียมประเพณีระหว่างกัน ต่างฝ่ายต่างจะมีโอกาสถ่ายทอดและรับรู้ ประสพการณ์ซึ่งกันและกัน และนำกลับไปเผยแพร่ยังภูมิภาคของตน จนทำให้คำกล่าวที่ว่า “การท่องเที่ยวทำให้โลกปราศจากพรมแดนทางการเมือง” เป็นจริง นักท่องเที่ยวที่ได้พบเห็นสภาพ ที่แท้จริงก็จะทำให้เกิดความเข้าใจในสถานที่นั้นอย่างถูกต้อง ดังที่สหประชาชาติได้เคยประกาศให้ ปี พ.ศ. 2510 เป็นปีการท่องเที่ยวสากล และกำหนดคำขวัญว่า “การท่องเที่ยวเป็นหนทางไปสู่ สันติภาพ” (Tourism is passport to peace)

1.4 การท่องเที่ยวจะชี้ให้เห็นความสำคัญของทรัพยากรนันทนาการ ทั้งนี้ เนื่องจากการเดินทางท่องเที่ยวทำหน้าที่เป็นตัวกระตุ้นให้คนในพื้นที่เกิดความต้องการที่จะค้นคว้าอนุรักษ์ ฟื้นฟูมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม ในสถานที่อยู่และสังคมชุมชนของตนเองไว้ให้ อยู่ใน สภาพที่เหมาะสม คงความเป็นแหล่งท่องเที่ยวสืบต่อไป เพื่อรักษารายได้ที่ได้รับจากการท่องเที่ยว ในทางที่สัมพันธ์กันนั่นเอง นับว่า เป็นการรักษาความเป็นเอกลักษณ์ของชาติเอาไว้ได้ทางหนึ่งด้วย

1.5 การท่องเที่ยวก่อให้เกิดประโยชน์ทางการศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากการเดินทางท่องเที่ยวทำให้ผู้คนที่เดินทางท่องเที่ยวเป็นนักท่องเที่ยวที่มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล ความรู้และ ประสพการณ์ที่ได้พบเห็นด้วยตนเองนั้น จะมีประโยชน์สามารถนำมาปรับใช้กับวิถีชีวิตในสังคม ได้ ส่วนในทางกลับกันการเดินทางท่องเที่ยวอาจเป็นการจุดชนวนเพื่อกระตุ้นให้เกิดความสนใจที่จะศึกษาให้ลึกซึ้ง เฉพาะเรื่อง เฉพาะแห่งได้ โดยที่แหล่งท่องเที่ยวต่างๆ เปรียบเสมือน

ห้องปฏิบัติการตามธรรมชาติ และเมื่อมีการพบปะประชุมแลกเปลี่ยนความรู้ทางวิชาการระหว่าง นักวิชาการต่างชาติต่างภาษาแล้ว บางครั้งก็เป็นโอกาสที่จะสร้างชื่อเสียง และภาพจน์ทาง วิชาการได้ และเรื่องที่ค้นคว้าก็อาจจะมีประโยชน์ต่อส่วนรวมได้

1.6 การท่องเที่ยวจะช่วยลดปัญหาการอพยพของประชาชนเข้าเมืองหลวง ทั้งนี้ เนื่องจากการท่องเที่ยวทำให้เกิดอาชีพใหม่และการจ้างงานเพิ่มขึ้นในท้องถิ่น ประชาชนจึงไม่ต้อง อพยพหนีความยากจนเข้ามาทำงานในเมืองหลวง สามารถประกอบอาชีพรายย่อย หรือทำ ธุรกิจกรรมท้องถิ่นอยู่ในครอบครัว ไม่ต้องออกจากหมู่บ้านไปหางานที่อื่น

1.7 การท่องเที่ยวทำให้เกิดมีการใช้ทรัพยากรที่ไร้ค่าให้เกิดประโยชน์ ทั้งนี้ เนื่องจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจะช่วยกระตุ้นให้มีการคิดค้นเอาทรัพยากรส่วนเกินหรือไร้ค่า มาประดิษฐ์คิดค้นเป็นของใช้ ของที่ระลึก ในรูปของสินค้าพื้นเมือง เพื่อจำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว ซึ่งนอกจากจะเป็นการหารายได้เพื่อจุนเจือครอบครัวแล้ว ยังเป็นการนำเอาทรัพยากรที่เคยถูกทิ้ง ขว้างให้ไร้ค่ามาทำให้เกิดประโยชน์เพิ่มคุณค่า เช่น เปลือกไม้ ชิ้นส่วนจากเกวียนเก่า และจะยังเป็น ช่องทางในการพัฒนาคุณภาพของการผลิตสินค้าพื้นเมืองให้ดีขึ้น เช่น การออกแบบให้ทันสมัย ออกแบบหีบห่อให้กะทัดรัด

1.8 การท่องเที่ยวทำให้เกิดทัศนคติที่ดี ทั้งนี้เนื่องจากความประทับใจในการ เคลื่อนทางท่องเที่ยว จะทำให้นักคลเถิดทัศนคติที่ดีต่อสถานที่นั้น และนี่ก็ถึงอยู่ตลอดเวลา กลับมา เที่ยวอีกเมื่อมีโอกาส และเมื่อพบช่องทางที่จะให้ความช่วยเหลือหรือระลึกถึงความประทับใจที่เคย ได้รับมาในอดีต ก็อาจเป็นแรงกระตุ้นให้ตัดสินใจในด้านที่เป็นคุณค่าต่อสถานที่นั้นๆ ได้

1.9 การท่องเที่ยวช่วยลดช่องว่างระหว่างประเทศร่ำรวยกับประเทศยากจน ทั้งนี้ เนื่องจากการท่องเที่ยวทำให้คนมั่งมีในเมือง มีโอกาสเดินทางมาสู่ชนบท ทำให้เกิดความรู้สึกร ่วมใจและเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ปัญหาความตึงเครียดระหว่างประเทศจึงหมดไป

1.10 การท่องเที่ยวช่วยในการป้องกันการบ่อนทำลายชาติ ทั้งนี้ เนื่องจากการ ท่องเที่ยวทำให้สถานที่เปลี่ยว กลายเป็นสถานที่พลุกพล่าน ยากต่อการก่อการร้าย หลบซ่อนทำ กิจการผิดกฎหมาย หรือเผยแพร่ลัทธิบ่อนทำลายชาติ และการที่ผู้คนมีความเป็นอยู่ที่ดีก็ยากที่ผู้ หวังดีจะยุยงให้เกิดความแตกแยกกันในชาติได้

2. ผลกระทบด้านลบ ใ้สังคม

2.1 การท่องเที่ยวทำให้เกิดการมีค่านิยมผิดๆ ทั้งนี้ อาจเกิดขึ้นเนื่องจากคนใน ท้องถิ่นเลียนแบบนักท่องเที่ยว หรือ เกิดความเข้าใจผิด เช่น ไม่อยากทำงาน อยากไปเที่ยวยัง สถานที่ต่างๆแบบนักท่องเที่ยว โดยไม่เข้าใจว่านักท่องเที่ยวนั้นได้ทำงานเก็บเงินเพื่อมาเที่ยว นิยม

บริโภคสินค้าจากต่างประเทศ หรือค่านิยมอื่นๆ ค่านิยมมุ่งเน้นการค้าและวัตถุ เช่น เมื่อถูกขอถ่ายรูปจะเรียกเงิน หรือการหันหลังให้อาชีพเกษตรกรรมและหันไปประกอบอาชีพรับจ้างแทน

2.2 การท่องเที่ยวทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวล่มสลาย ทั้งนี้ อาจเกิดขึ้นจากการทำงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เป็นการทำงานที่หาเวลาแน่นอนตายตัวไม่ได้ ไม่มีวันหยุดที่แน่นอน บางครั้งต้องไปทำงานที่ต่างประเทศหรือต่างจังหวัด หรือบางครั้งต้องทำงานในเวลากลางคืน เช่น งานโรงแรม งานพนักงานสายการบิน ทำให้ไม่มีเวลาอยู่กับครอบครัวเท่าที่ควร

2.3 การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาศีลธรรม เนื่องจากมีนักท่องเที่ยวมากขึ้นเท่าไร ก็มีแนวโน้มจะส่งผลกระทบต่อศีลธรรมต่ำลงเท่านั้น กิจกรรมด้านลบที่มักเกิดขึ้นเสมอ คือ การเอารัดเอาเปรียบนักท่องเที่ยว ปัญหาโสเภณี การพนัน การเสพยา อาชญากรรม

2.4 การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาค่าครองชีพสูงขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากสินค้าและบริการมักจะขึ้นราคาเมื่อมีนักท่องเที่ยวมาก ผลก็คือ คนในท้องถิ่นต้องบริโภคและอุปโภคสินค้าที่มีราคาแพงไปด้วย โดยเฉพาะกลุ่มคนที่มีรายได้น้อย เช่น เกษตรกรรม หรือกรรมกรจ้าง ทำให้คนกลุ่มนี้มีรายได้ไม่พอจ่ายเกิดภาวะหนี้สิน และมีคุณภาพชีวิตที่ต่ำลง

2.5 การท่องเที่ยวทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมในสังคม ทั้งนี้เนื่องจากในพื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว มักได้รับการพิจารณาพัฒนาด้านสิ่งสาธารณูปโภคสาธารณูปการก่อน ทำให้คนในพื้นที่อื่นไม่ได้รับบริการ หรือ ได้รับบริการช้าไปอีก นอกจากนี้ เมื่อสร้างขึ้นมาแล้ว คนที่มีฐานะไม่ดีก็ไม่สามารถใช้บริการได้ เพราะไม่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจพอ ทำให้เกิดความรู้สึกว่าถูกเอารัดเอาเปรียบ และมีความรู้สึกเป็นปรปักษ์กับนักท่องเที่ยว

2.6 การท่องเที่ยวทำให้เกิดความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ทั้งนี้ เนื่องจากนักท่องเที่ยวและผู้คน เจ้าของท้องถิ่นแหล่งท่องเที่ยวมักมีวัฒนธรรมที่แตกต่างกันอยู่แล้ว วัฒนธรรมบางอย่างของนักท่องเที่ยว ซึ่งอาจจะดูไม่แปลกในสายตาของพวกเขา แต่อาจก็ให้เกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรงต่อผู้คนเจ้าของแหล่งท่องเที่ยว จึงเกิดการประท้วงและแสดงออกอย่างไม่ดีอันรับ เช่น การปีนป้ายโบราณสถาน หรือ การแต่งกายและแสดงกิริยาไม่สุภาพในสถานที่ที่มีความสำคัญทางศาสนา

2.7 การท่องเที่ยวทำให้เกิดการลดคุณค่าของวัฒนธรรมและศิลปหัตถกรรม ทั้งนี้ เนื่องจากแหล่งท่องเที่ยวบางแห่งได้มีการนำเอาวัฒนธรรมด้านพิธีกรรมมาเป็นสินค้าจำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว จนบางครั้งทำให้สิ่งเหล่านั้นลดคุณค่าและความศักดิ์สิทธิ์ลง และกลับกลายเป็นความรื่นเริง ส่วนงานด้านศิลปหัตถกรรมนั้น เนื่องจากมีความต้องการในปริมาณมาก การเร่งผลิตให้ทันขายจึงส่งผลให้คุณภาพด้านความประณีตลดน้อยลงไป ทำให้เกิดลักษณะ “วัฒนธรรมจอมปลอม” (Phony-folk-culture) และจะเป็นผลเสียในระยะยาวด้านการสืบทอดศิลปวิทยาการได้ด้วย

3. ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ที่สำคัญได้แก่ (สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย 2540 : 7-15)

3.1 การบุกรุกพื้นที่อนุรักษ์ พื้นที่สาธารณะ จากจำนวนนักท่องเที่ยวที่นิยมท่องเที่ยวธรรมชาติเพิ่มมากขึ้นนั่นเองที่ทำให้ที่พักโรงแรมประเภทรีสอร์ทและบังกะโลเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วยและที่พักโรงแรมประเภทรีสอร์ทและบังกะโลบางแห่งได้มีการบุกรุกพื้นที่เขตสงวนและเขตอนุรักษ์รวมไปถึงพื้นที่สาธารณะต่างๆ ร้านอาหารมีการบุกรุกทำลายหรือนำพื้นที่มาใช้ประโยชน์หรือเปลี่ยนแปลงสภาพพื้นที่ควรสงวนไปเป็นพื้นที่สาธารณะเพื่อใช้ประโยชน์ในการท่องเที่ยว

3.2 การขาดแคลนน้ำเพื่อการบริโภคและบริโภค จากการขยายตัวของการท่องเที่ยวในบางพื้นที่ก่อให้เกิดการขาดแคลนน้ำดื่มน้ำใช้อย่างมาก โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลประเภทเกาะต่างๆ เช่น ภูเก็ต โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวจะมีการใช้น้ำทุกกิจกรรมถึง 500 ลิตรต่อคนต่อวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ที่มีอัตราการขาดแคลนน้ำสูง เช่น กระบี่ จะประสบปัญหาการขาดแคลนน้ำมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะหมู่เกาะพีพี ในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวจะต้องมีการบรรทุกน้ำจากในตัวอำเภอไปจับบนเกาะด้วย ภาวะการขาดแคลนน้ำทำให้มีการใช้น้ำบาดาลเกินอัตราทดแทน จึงเป็นสาเหตุที่สำคัญที่ก่อให้เกิดการแทรกกดดันของน้ำทะเลเข้าสู่ผืนดิน (Salt Intrusion) ปะการังการังเช่นนี้ อาจส่งผลกระทบต่อพืชพรรณและสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ตามแนวชายฝั่งทะเลได้

3.3 น้ำทิ้งจากการท่องเที่ยว ซึ่งส่วนใหญ่มาจากสถานที่พักแรม รองลงมาเป็นร้านอาหารและสถานบริการที่เกี่ยวข้องอื่นๆ สถานที่พักแรมขนาด 80 ห้องขึ้นไป จะมีระบบบำบัดที่ได้มาตรฐานก็เฉพาะที่ก่อสร้างหลังประกาศ พ.ร.บ. ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ เท่านั้น ตามแหล่งท่องเที่ยวชายทะเลเกือบทั้งหมด ล้วนมีระบบบำบัดน้ำทิ้งที่ไม่ได้มาตรฐาน บางแห่งปล่อยน้ำทิ้งลงสู่แหล่งน้ำใกล้เคียงโดยตรง บางแห่งมีการต่อท่อน้ำทิ้งจากห้องสุขาสู่อ่างสาธารณะโดยไม่ผ่านการบำบัด เป็นเหตุให้น้ำทะเลมีค่าสูงเกินมาตรฐานเพื่อการว่ายน้ำได้ เช่น ที่เกาะสมุยบริเวณหาดเฉวง บริเวณทะเลสาบลำเป่า อำเภอเมือง จังหวัดพังงา ก่อให้เกิดสภาพน้ำขุ่นขึ้น ภาวะดินเงินอินทรีย์มาจากตะกอน และมีผลต่อสิ่งมีชีวิตบริเวณนั้นด้วย

3.4 ขยะมูลฝอย จากการสำรวจของคณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า แหล่งท่องเที่ยวแทบทุกแห่งจะมีปัญหาเรื่องขยะมูลฝอยมากน้อยแตกต่างกันไป เช่น ชุมชนอ่าวตันไทร เกาะพีพี มีเศษขยะขนาด 3.5 คันต่อวัน แต่ขยะมูลฝอยบนเกาะพีพีทั้งหมดมี 8 คันต่อวัน ขยะส่วนเกินจะถูกส้วมทิ้งลงเรือ ไปทิ้งที่ท่าจัดขยะบนฝั่ง สภาพโดยทั่วไปของเกาะยังมีมูลฝอยตกค้างกระจายอยู่ทั่วไป ในจังหวัดชุมพร การเก็บขยะยังไม่ทั่วถึงทำให้มีขยะตกค้างตามจุดต่างๆ เช่น บริเวณหาดทรายรี หาดอู๋ไธย ส่วนใหญ่จะมีปัญหาการทิ้งกระจายของ

ขยะและการทิ้งขยะ พฤติกรรมการบริโภคของนักท่องเที่ยวชาวไทย ก่อให้เกิดปัญหาขยะมากกว่า พฤติกรรมการบริโภคของนักท่องเที่ยวต่างชาติ วิธีการ และระยะเวลาในการจัดเก็บที่ไม่เหมาะสม มีส่วนเกี่ยวข้องกับปริมาณขยะสะสมตามแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ก่อให้เกิดทัศนียภาพที่ไม่น่าดูและ สร้างความสกปรกรกรุงรังแก่นักท่องเที่ยว ส่วนการท่องเที่ยวเดินป่าก่อให้เกิดปัญหาสกปรกของขยะ และสิ่งปฏิกูลที่นักท่องเที่ยวทิ้งไว้หลังจากการรีออลนเดินเท้าเพื่อเดินทางต่อ กิจกรรมการล่องแพจะมีการตัดไม้เป็นจำนวนมาก นักท่องเที่ยวมักทิ้งขยะเศษกระดาษลงในน้ำด้วย

4. มลภาวะทางเสียง ที่มีผลกระทบต่อการใช้พักผ่อนของนักท่องเที่ยวตามชายหาดนั้นมาจากยานพาหนะต่างๆ จากเครื่องกำเนิดไฟฟ้า เครื่องดนตรีในสถานบริการริมน้ำบางแห่งและจากเรือโดยสารทั้งขนาดใหญ่และขนาดเล็ก จากกีฬาทางน้ำ เช่น เรือยนต์ สก๊อตเตอร์น้ำ

5. ความหลากหลายทางชีวภาพ ป่าไม้ และสัตว์ป่า กิจกรรมต่าง ๆ พื้นที่จากนักท่องเที่ยว รวมไปถึงสิ่งก่อสร้างต่างๆ การรบกวน และการแลกเปลี่ยนการใช้ประโยชน์ที่ดิน ล้วนส่งผลกระทบต่อพืชและสัตว์ที่อาศัยอยู่ในบริเวณนั้น เช่น พื้นที่วางไข่ พื้นที่เพาะฟักตัวอ่อน พื้นที่หาอาหาร พื้นที่อยู่อาศัย ผลกระทบจากการเยี่ยมชมของนักท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์หากมีปริมาณมากเกินไปจะส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศของสัตว์ป่าในบริเวณนั้นๆ ส่วนการท่องเที่ยวเดินป่า จะส่งผลกระทบต่อความอุดมสมบูรณ์ และการพังทลายของดิน ความเสียหายของดินเนื่องจากการเดินป่าจะเกิดขึ้นในเส้นทางเดินป่าที่ถูกใช้เป็นประจำ และมีจำนวนนักท่องเที่ยวมาก อีกทั้งมีการใช้ช้างเป็นพาหนะร่วมในการเดินป่า

6. แนวปะการัง สาเหตุที่สำคัญของการที่ปะการังถูกทำลาย และมีการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน ส่วนใหญ่จะเกิดจากกิจกรรมการท่องเที่ยวของผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวที่ขาดจิตสำนึกต่อการอนุรักษ์ เช่น การทิ้งสมอเรือในบริเวณแนวปะการัง การทิ้งขยะมูลฝอยลงทะเล และการปล่อยน้ำมันสีก็มีส่วนทำให้คุณภาพน้ำเปลี่ยนแปลงไป ไม่เหมาะแก่การเจริญของปะการัง

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับจังหวัดมุกดาหาร

1. สภาพทั่วไปของจังหวัดมุกดาหารและในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร

จังหวัดมุกดาหารมีสภาพภูมิประเทศคล้ายกับจังหวัดอื่น ๆ ในภาคอีสาน ประกอบด้วยที่ราบสลับกับภูเขาและป่าทึบ เทือกเขาภูพานทอดเป็นแนวยาวจากจังหวัดสกลนครทางทิศตะวันตก และแยกออกเป็นสันแนวคล้ายนิ้วมือไปทางทิศตะวันออก แบ่งพื้นที่ของจังหวัดออกเป็นลุ่มน้ำเล็ก ๆ เชียงลาดสู่มแม่น้ำโขง ที่ราบระหว่างหุบเขาของลุ่มน้ำเหล่านี้มีลักษณะเป็นที่ราบลูกคลื่น บริเวณปากน้ำในช่วงที่ไหลไปบรรจบกับแม่น้ำโขงจะมีสภาพเป็นคันดินธรรมชาติแคบ ๆ

ซึ่งเกิดจากการทับถมของตะกอนแม่น้ำขนาบไปกับลำน้ำโขง มีทรัพยากรป่าไม้สมบูรณ์ มีพื้นที่ป่า 842,000 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 30 ของพื้นที่ทั้งหมด ด้านทิศใต้และทิศตะวันตกมีเทือกเขาภูพาน สภาพเป็นป่าไม้และคงทึบ ทางทิศตะวันออกเป็นพื้นที่ราบสลับป่า สีนป่าในจังหวัดมุกดาหาร ได้รับการประกาศให้เป็นป่าสงวนแห่งชาติ จำนวน 13 แห่ง อุทยานแห่งชาติ 3 แห่ง และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าและห้ามล่าสัตว์ 2 แห่ง จังหวัดมุกดาหารแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 7 อำเภอ คือ อำเภอเมืองมุกดาหาร อำเภอกำชะอี อำเภอคอนคาฬ อำเภอนิคมคำสร้อย อำเภอดงหลวง อำเภอหว้านใหญ่ อำเภอหนองสูง มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียง คือ

ทิศเหนือ ติดต่อกับอำเภอรอดุพนม และอำเภอนาแก จังหวัดนครพนม

ทิศใต้ ติดต่อกับอำเภอขามุนาม จังหวัดอำนาจเจริญ อำเภอเสิงสาง อำเภอเวียงชัย อำเภอหนองหาน และอำเภอโพนทอง จังหวัดร้อยเอ็ด

ทิศตะวันตก ติดต่อกับอำเภอภูผินารายณ์ และอำเภอเขาวง จังหวัดกาฬสินธุ์

ทิศตะวันออก ติดต่อกับแม่น้ำโขงและ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

จังหวัดมุกดาหารอยู่บนเส้นทางคมนาคมระหว่างภูมิภาคมาแต่โบราณ ปัจจุบันยังคงเป็นศูนย์กลางการค้าและการเดินทางระหว่างประเทศ เป็นจุดส่งสินค้าไทยออกสู่ต่างประเทศ และรับสินค้าประเทศเพื่อนบ้านเข้ามาจำหน่าย เศรษฐกิจจึงสะพัดเฟื่องฟูและได้รับการขนานนามว่า "ประตูสู่อินโดจีน"

ลักษณะที่ตั้งของเทศบาลเมืองมุกดาหาร เดิมเป็นเมืองโบราณ มีประวัติเล่าสืบกันมาว่า เดิมเป็นที่อยู่ของชาวละว้า ต่อมาขอมเข้ามาตั้งบ้านพักครองเหนืออาณาจักรแห่งนี้ระยะหนึ่ง แล้วเสียอำนาจปกครอง ภายหลังเจ้ากินรี เจ้าเมืองโพนสิม (แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวในปัจจุบัน) ได้อพยพข้ามแม่น้ำโขงมาตั้งเมืองใหม่ตรงปากห้วยมุก เรียกว่า เมืองมุกดาหาร เมื่อเดือน 4 ปีกุน พ.ศ. 2313 ต่อมาในปี พ.ศ. 2450 ได้มีการปรับปรุงการปกครองในมณฑลอุดรเป็นจังหวัด จึงถูกยุบลงเป็นอำเภอมุกดาหาร ขึ้นตรงกับจังหวัดนครพนม และในปี พ.ศ. 2525 จึงได้มีพระราชบัญญัติจัดตั้งจังหวัดมุกดาหารขึ้น เพื่อป้องกันปัญหาการบุกรุกและขยายอิทธิพลของระบบสังคมนิยมของกำลังคอมมิวนิสต์ในลาว ซึ่งได้เปลี่ยนการปกครองจากระบบประชาธิปไตยเป็นสังคมนิยม ตั้งแต่ปลายปี พ.ศ. 2518 ทำให้ชุมชนสุขาภิบาลมุกดาหาร ได้รับการยกฐานะเป็นเทศบาลเมืองมุกดาหารตามการจัดตั้งจังหวัดมุกดาหาร เมื่อวันที่ 21 เมษายน 2526 มีเขตพื้นที่ทั้งสิ้น 35.55 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 22,218.75 ไร่ (สำนักงานเทศบาลเมืองมุกดาหาร บ.ป.ป. : 6-7)

อาณาเขตของเทศบาลเมืองมุกดาหาร มีจังหวัดที่อยู่ใกล้เคียง 6 จังหวัด คือ นครพนม สกลนคร กาฬสินธุ์ ร้อยเอ็ด ยโสธร อำนาจเจริญ และอุบลราชธานี อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานคร ประมาณ 642 กิโลเมตร

เขตการปกครองและประชากร เทศบาลเมืองมุกดาหารแบ่งเป็นชุมชน ซึ่งลักษณะของชุมชนเป็นชุมชนกึ่งเมืองกึ่งชนบท แบ่งออกเป็น 30 ชุมชน มีประชากรอาศัยอยู่ทั้งสิ้นตามทะเบียนราษฎรที่สำรวจไว้เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2548 มีจำนวนประชากรจำนวน 38,748 คน แยกเป็น ชาย 18,742 คน เป็นหญิง 18,981 คน มีจำนวนครัวเรือน 10,943 ครัวเรือน ความหนาแน่นของประชากรในเขตเทศบาลประมาณ 1,061 คนต่อตารางกิโลเมตร

ในพื้นที่เขตเทศบาลเมืองมุกดาหารและย่านชุมชนส่วนใหญ่ สภาพผิวจราจรเป็นทั้งถนนคอนกรีตเสริมเหล็กและถนนลาดยาง โดยสภาพถนนทั่วไปจะเป็นถนนที่มีความกว้าง เขตทางและผิวจราจรที่คับแคบ ถนนหลายสายมีสภาพชำรุด จึงมีการก่อสร้างปรับปรุงและซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้และไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนผู้สัญจรไปมา รวมถึงการจัดระบบการจราจรภายในเขตเทศบาล ถนนอยู่ในความรับผิดชอบของเทศบาลมีจำนวน 136 สาย มีความยาวรวมทั้งสิ้น 89.91 กิโลเมตร แยกเป็น ถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก 75.616 กิโลเมตร ถนนลาดยาง 5.74 กิโลเมตร อื่น ๆ (ลูกรัง) 8.554 กิโลเมตร การบริการน้ำประปาได้รับจากสำนักงานประปาส่วนภูมิภาคมุกดาหาร สำหรับน้ำมันดิบการผลิตน้ำประปานั้นได้จากแม่น้ำโขง ในเขตเทศบาลมีผู้ใช้น้ำประปา จำนวน 7,522 ราย ปริมาณการใช้น้ำ 172,081 ลูกบาศก์เมตร ส่วนการบริการไฟฟ้าภายในเขตเทศบาล ดำเนินการโดยการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดมุกดาหาร โอนกระแสไฟฟ้ามาจากเขื่อนลำคายน้อย จังหวัดอุบลราชธานี โดยรับกระแสไฟฟ้าแรงสูง 3 เฟส ระบบ 22,000 โวลต์ จากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่สถานีไฟฟ้าย่อยมุกดาหารจ่ายแก่ประชาชนและสถานประกอบการต่าง ๆ ในปัจจุบันสามารถให้บริการไฟฟ้าแก่ประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารครบทุกหลังคาเรือนแล้ว ประกอบกันเทศบาลได้มีการขยายเขตไฟฟ้าแสงสว่างตามถนนเส้นทางต่าง ๆ ภายในเขตเทศบาลให้ครบทุกสายเพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน

ด้านเศรษฐกิจ ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขายค้าปลีกค้าส่ง อุตสาหกรรม เกษตรกรรม และรับจ้าง รายได้ของประชากรส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับสาขาการค้าส่งและค้าปลีกเป็นอันดับแรก ซึ่งมีแหล่งการค้าหรืออาชเรียกว่าเป็นศูนย์กลางการค้าหน้ายสินค้าหลากหลายประเภทของแถบอินโดจีนนั่นคือ ตลาดอินโดจีน มุกดาหารซึ่งตั้งอยู่บริเวณริมเขื่อนแม่น้ำโขง ซึ่งสามารถเป็นได้ทั้งแหล่งการค้าและแหล่งท่องเที่ยวในเวลาเดียวกัน

นโยบายการพัฒนาจังหวัดมุกดาหาร จังหวัดมุกดาหารมีนโยบายพัฒนาของจังหวัด
7 ประการ (สำนักงานเทศบาลเมืองมุกดาหาร น.ป.ป. : 20) ดังนี้

1. ด้านการเสริมความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อพัฒนาโครงข่าย
โครงสร้างพื้นฐานหลักให้มีความพร้อมสามารถนำไปสู่การค้า การลงทุน และการท่องเที่ยว
เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน
2. การพัฒนาเศรษฐกิจแบบยั่งยืน เพื่อส่งเสริมและพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจของ
จังหวัดให้มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่องในทุก ๆ ด้าน โดยคำนึงถึงความเสมอภาคในการใช้ทรัพยากร
ร่วมกันในพื้นที่เศรษฐกิจชายแดนได้อย่างทั่วถึง และกระจายออกไปสู่เขตชนบทบนแนวทางการ
ดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง
3. การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เพื่อให้แหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดเป็น
แหล่งรายได้เข้าสู่จังหวัดอีกทางหนึ่ง และอนุรักษ์ฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้คงสภาพระบบนิเวศน์ไว้
ไม่ให้อुकทำลาย
4. การพัฒนาโดยยึดคนเป็นศูนย์กลาง เพื่อให้ประชาชนจังหวัดมุกดาหารมี
คุณภาพชีวิตที่ดี มีระเบียบวินัย ใฝ่การเรียนรู้ มีจิตใจที่เป็นสาธารณะ มองเห็นประโยชน์ส่วนรวม
มากกว่าประโยชน์ส่วนตัว เป็นวิถีชีวิตที่เอื้ออาทรต่อกัน
5. การเสริมสร้างประชาคมให้เกิดความเข้มแข็งในทุกระดับ เพื่อส่งเสริมความ
เข้มแข็งของครอบครัว หมู่บ้าน/ชุมชน ตำบล อำเภอ และจังหวัด ในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาและ
รับผิดชอบต่อการดำเนินงานในท้องถิ่นของตนเอง
6. การพัฒนาตามแนวทางเศรษฐกิจแบบพอเพียง เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนใน
จังหวัดดำเนินชีวิตบนทางสายกลาง พึ่งตนเองให้มากที่สุด มีทางเลือกใหม่ในการประกอบอาชีพ
บนพื้นฐานของความพออยู่พอกิน
7. การพัฒนาตามแนวคิดเรื่องเมืองน่าอยู่ เพื่อสร้างวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของ
ประชาชนในเขตเมืองและชนบทให้มีความสงบ สะอาด สะอาด มีระเบียบวินัย และปลอดภัยใน
ชีวิตและทรัพย์สิน ภายใต้กระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนอย่างเสมอภาค

2. แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดมุกดาหาร

หอแก้วมุกดาหาร ตั้งอยู่บนถนนมุกดาหาร-คอนตาล ห่างจากอำเภอเมือง
2 กิโลเมตร สร้างขึ้นเพื่อเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในวโรกาสทรงครอบรัย
ครบ 50 ปี มีพื้นที่ประมาณ 3 ไร่ ส่วนฐานของหอมีลักษณะเป็นอาคาร 2 ชั้น ทรง 9 เหลี่ยม
ชั้น 1 จัดแสดงเครื่องมือเครื่องใช้ในการดำรงชีวิตของชาวบ้าน ชั้น 2 เป็นพิพิธภัณฑ์ประวัติเมือง
มุกดาหาร วัตถุประสงค์สำคัญของแผ่นดิน ภาพถ่ายเก่าตลอดจนเครื่องแต่งกายชาวไทยมุกดาหารทั้ง

8 เฝ้า ชั้น 6 เป็นหอชมทัศนียภาพรอบเมืองมุกดาหารและแขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ชั้น 7 เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปมิ่งมงคลมุกดาหารและพระประจำวันเกิดให้ประชาชนได้สักการะ หอแก้วมุกดาหารเปิดให้เข้าชมทุกวันเวลา 08.00-18.00 น. บัตรเข้าชมคนละ 20 บาท

ศาลเจ้าแม่ตองนางพี่น้อง เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์อยู่เมืองมุกดาหารอีกแห่งหนึ่ง ตั้งอยู่บนถนนสำราญชายโขงริมแม่น้ำ ติดกับท่าด่านตรวจคนเข้าเมือง จังหวัดมุกดาหาร ชาวมุกดาหารจะจัดให้มีพิธีบวงสรวงเจ้าแม่ตองนางพี่น้องในวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 6 ของทุกปี

วัดศรีมงคลใต้ ตั้งอยู่ริมแม่น้ำโขงตรงบริเวณถนนสำราญชายโขง ในย่านตลาดสินค้าอินโดจีน เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูป "พระเจ้าองค์หลวง" สร้างก่อนตั้งเมืองมุกดาหาร องค์มีขนาดหน้าตักกว้าง 2.20 เมตร ส่วนสูงเฉพาะองค์ถึงยอดพระเมาลี 2 เมตร สูงจากฐาน 3 เมตร วัดนี้เป็นพระอารามหลวงประจำจังหวัดมุกดาหารด้วย

ตลาดสินค้าอินโดจีน ตั้งอยู่บริเวณริมแม่น้ำโขงติดกับด่านตรวจคนเข้าเมือง อยู่ติดถนนสำราญชายโขง เป็นแหล่งศูนย์รวมสินค้าสารพัดอย่างทั้งสินค้าจากประเทศจีน รัสเซีย เวียดนาม ลาว ที่ขนถ่ายผ่านแขวงสะหวันนะเขต ข้ามแม่น้ำโขงมายังมุกดาหาร รวมทั้งสินค้า OTOP ของมุกดาหารเอง นับว่าเป็นแหล่งซื้อของ หลักรของนักท่องเที่ยวผู้มาเยือน นอกจากนี้ยังมีสินค้าหัตถกรรมของมุกดาหารเอง ผ้าไหมจากแหล่งต่าง ๆ ในท้องถิ่น เช่น ผ้าฝ้ายย้อมสีธรรมชาติ ผ้าฝ้ายลายจิด ผ้าชิ้นมัดหมี่ ผ้าทอ รวมทั้งสมุนไพรพื้นบ้านต่าง ๆ มากมาย

ภูมิโนรมย์ อยู่ห่างจากตัวเมืองมุกดาหารประมาณ 5 กิโลเมตร เป็นแหล่งพักผ่อนหย่อนใจที่สำคัญแห่งหนึ่ง ขณะนี้องค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ปรับปรุงเส้นทางขึ้นพร้อมทั้งจัดจุดจอดรถ ศาลาชมวิวยุติเรียบร้อยแล้ว จากจุดนี้สามารถชมทิวทัศน์ของเมือง แม่น้ำโขง สะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่สอง และแขวงสะหวันนะเขตได้เต็มๆ

อุทยานแห่งชาติมุกดาหาร (ภูผาเทิบ) ตั้งอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติดงบังอี ครอบคลุมพื้นที่ อ.เมืองมุกดาหาร และ อ.คอนสาร ห่างจากตัวเมือง 17 กิโลเมตร โดยใช้เส้นทางมุกดาหาร-คอนสาร แยกเข้าทางขวามือระหว่าง กิโลเมตรที่ 14-15 อีก 2 กิโลเมตร จะถึงที่ทำการอุทยานฯ มีเนื้อที่ทั้งหมด 30,312.5 ไร่ หรือ 48.5 ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วยภูเขาชั้นหลายลูก ติดต่อกัน สภาพป่าส่วนใหญ่เป็นป่าเต็ง-รังและป่าเบญจพรรณ หลายบริเวณเป็นผาสูงและถ้ำหินกว้าง มีหินรูปร่างแปลกๆ มากมายในอุทยานแห่งชาติมุกดาหาร ได้แก่

1. กลุ่มหินต่างๆ กลุ่มหินรูปลักษณะแปลกๆ เหมือนมีคนจับไปวางเพินซ้อนกันไว้ ส่วนใครจะเห็นเป็นรูปอะไรก็ตามแต่จินตนาการ บางอันมีรูปร่างคล้ายร่ม ดอกเห็ดขนาดใหญ่ โถฟัน

มงกุฏ ดอกบัวบาน รองเท้าบู๊ท เก่งจีน สอูปล และจามบิน พออย่างเข้าปลายฤดูฝนต้นฤดูหนาวจะมี ดอกไม้บานาชนิดบานสะพรั่ง เช่น ดอกกระดุม ดอกสร้อยสุวรรณา ดอกข่อยหมื่นปี เป็นต้น

2. ถานมูจลินท์ อยู่บนภูผาทึบ เป็นถ้ำหินเรียบที่ทอดยาวไกลไปทางทิศตะวันตก ประมาณ 1,200 เมตร บนถ้ำนี้มีร่องน้ำลึก ๆ มากมาย เกิดจากการกัดเซาะของน้ำฝนไหลรวมกันคู่ แอ่งน้ำกว้างเรียกว่าวังเคือน้ำ หินบนถ้ำหินได้มีการค้นพบกระดูกสัตว์โบราณอายุไม่ต่ำกว่า 250 ล้านปี อยู่ตรงจุดห่างกันประมาณ 500 เมตร นักธรณีวิทยาและนักโบราณคดีสันนิษฐานว่าเป็น บริเวณที่เคยอยู่ได้น้ำมาก่อน

3. ภูถ้ำพระ เป็นภูเขาสูงใหญ่ที่สุดในอุทยานแห่งชาติมุกดาหาร อยู่ระดับความสูง 300-400 เมตร มีที่ราบกว้างใหญ่อยู่หลังเขา พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นป่าเต็งรังและป่าเบญจพรรณที่ยังอยู่ในสภาพสมบูรณ์ จึงทำให้เป็นแหล่งกำเนิดต้นน้ำลำธารและแหล่งน้ำซับ บริเวณด้านหน้าของภูถ้ำพระมีน้ำตกไหลผ่าน ภายในถ้ำในสมัยก่อนเคยเป็นที่พำนักของพระภิกษุและมีพระพุทธรูปปางต่าง ๆ ที่เป็นทองคำ เงิน ไม้ แก้ว มากมาย แต่ได้ถูกขโมยสูญหายไปหมด ปัจจุบันเหลือเพียงพระพุทธรูปขนาดหน้าตักกว้าง 3 ฟุต พระพุทธรูปไม้อีกหลายร้อยองค์และรูปปั้นสัตว์ต่าง ๆ

4. ถ้ำฝ่ามือแดง ตั้งอยู่บนภูผาทึบในเขตพื้นที่ ต.นาสีนวน อ.เมืองมุกดาหาร ลักษณะของถ้ำเป็นเพิงหินยาว กว้าง 3 เมตร ยาว 60 เมตร ภายในถ้ำมีรูปมือประทับอยู่ 10 มือ และรูปคนขึ้นจำนวน 6 คน เขียนด้วยสีแดง สันนิษฐานว่ามีอายุไม่ต่ำกว่า 5,000 ปี จัดอยู่ในยุคหินเก่า บริเวณหลังถ้ำจะเป็นหินกว้างและอยู่ในระดับที่สามารถมองเห็นทิวทัศน์ได้อย่างสวยงาม

ตารางที่ 2.1 แสดงสถิติข้อมูลผู้มาเยี่ยมชมเยือน จังหวัดมุกดาหาร ปี พ.ศ. 2548

รายการข้อมูล		ไทย	ต่างประเทศ	รวม
จำนวนผู้เยี่ยมชมเยือน		879,988	47,221	927,209
นักท่องเที่ยว		295,748	4,222	299,970
นักท่องเที่ยว		584,240	42,999	627,239
จำนวนผู้เยี่ยมชมเยือนจำแนกตามพาหนะการเดินทาง		879,988	47,221	927,209
ประเภทการเดินทาง	เครื่องบิน	-	-	-
	รถไฟ	-	-	-
	รถโดยสารประจำทาง	130,839	-	130,839
	รถส่วนตัว	749,149	-	749,149
	อื่น ๆ	-	25,612	25,612

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

รายการข้อมูล	ไทย	ต่างประเทศ	รวม
จำนวนนักท่องเที่ยวจำแนกตามประเภทที่พัก	295,748	4,222	299,970
โรงแรม/ภัตตาคาร/รีสอร์ท	196,685	2,615	199,300
บ้านญาติ/เพื่อน	94,106	1,607	95,713
ที่พักในอุทยานฯ	1,159	-	1,159
บ้านรับรอง	1,209	-	1,209
อื่น ๆ	2,589	-	2,589
ระยะเวลาพักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยว (วัน)	2.27	2.13	2.27
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย/คน/วัน (บาท)	797.84	1,114.77	810.44
นักท่องเที่ยว	810.97	1,443.34	818.61
นักท่องเที่ยว	782.74	1,046.07	800.80
รายได้ (ล้านบาท)	1,001.75	57.96	1,059.71
นักท่องเที่ยว	544.44	12.98	557.42
นักท่องเที่ยว	457.31	44.98	502.29
จำนวนครั้งเฉลี่ยของการเดินทางในรอบปี (ครั้ง)	3.97	2.90	3.92
นักท่องเที่ยว	4.35	3.25	4.34
นักท่องเที่ยว	3.78	2.87	3.72

ที่มา : กองวิชาการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย 2548 : 271

หมายเหตุ : ปี 2548 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยรายหมวดเป็นข้อมูลจากการสำรวจนักท่องเที่ยว ณ จุดเดินทางออกของจังหวัดนี้ โดยไม่นับรวมค่าพาหนะเดินทางระหว่างจังหวัด และค่าใช้จ่ายหมวดที่การปรับค่าอื่น ๆ ประกอบ เช่น ค่าที่พัก ปรับตามอัตราแลกเปลี่ยน ค่าอาหาร/เครื่องดื่มปรับตามค่าดัชนีผู้บริโภค ค่าบริการเดินทาง ค่าพาหนะการเดินทางปรับตามอัตราแลกเปลี่ยน ค่าบริการนำเที่ยว รวมน้ำมัน เป็นต้น

ข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2

1. ความเป็นมา

การก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงระหว่างชาติ จังหวัดมุกดาหาร-สะหวันนะเขต เป็นโครงการหนึ่งของการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงระหว่างไทย-ลาว โดยแห่งแรกได้ก่อสร้างและเปิดใช้งานเป็นที่เรียบร้อยแล้ว คือ สะพานมิตรภาพไทย-ลาว ซึ่งอยู่ที่จังหวัดหนองคาย เป็นสะพานเชื่อมต่อกับแขวงเวียงจันทน์ เมืองหลวงของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 นี้ นอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อการคมนาคมขนส่งระหว่างประเทศไทยและประเทศลาว ตลอดจนประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงแล้ว ยังจะช่วยเพิ่มพูนสัมพันธภาพที่แน่นแฟ้นของทั้งสองประเทศและความร่วมมือในการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมอีกด้วย (www.mukdahan.go.th)

เมื่อปี พ.ศ. 2533 ธนาคารพัฒนาแห่งเอเชีย (ADB) ได้ให้ความช่วยเหลือด้านเทคนิคแก่ประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ศึกษาโครงการก่อสร้างสะพาน ฯ แต่ยังไม่ได้ข้อยุติ ต่อมาในปี พ.ศ. 2535 - 2538 รัฐบาลของประเทศต่าง ๆ ในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง (Greater Mekong Subregion : GMS) ประกอบด้วย จีน พม่า เวียดนาม ลาว กัมพูชา และ ประเทศไทย ได้เห็นพ้องต้องกันในการดำเนินโครงการพัฒนาพื้นที่อนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงร่วมกันภายใต้ความร่วมมือช่วยเหลือของธนาคารพัฒนาแห่งเอเชีย และจัดให้มีการศึกษา (Feasibility Study) และการคมนาคมขนส่งทางบกในแนว East-West Corridor ด้วย เพื่อเชื่อมระหว่างพม่า ไทย ลาว เวียดนาม ในแนวเส้นทางเมืองมะละแหม่งของพม่า แม่สอด ดาก พิษณุโลก ขอนแก่น มุกดาหาร สะหวันนะเขต (สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว) และ คงฮา (เวียดนาม) ขณะเดียวกันได้มีการประชุมระดับ รัฐมนตรีของโครงการ GMS และมีมติให้ดำเนินการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขง แห่งที่ 2 ขึ้นที่ จังหวัดมุกดาหาร-สะหวันนะเขต ซึ่งเชื่อมโยงกับเส้นทางหมายเลข 9 ใน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สู่มืองเว้ เมืองคานังของเวียดนาม

ปี พ.ศ. 2539 - 2541 ได้จัดให้มีการประชุมผลการศึกษเพื่อหาจุด (ตำแหน่ง) ของสะพานของทั้งสองประเทศ จนได้ข้อยุติ และตกลงร่วมกันให้ตำแหน่งสะพานฝั่งไทยอยู่ที่บ้านสงเปือย ตำบลบางทรายใหญ่ อำเภอเมืองมุกดาหาร ห่างจากตัวจังหวัดไปทางทิศเหนือประมาณ 7 กิโลเมตร และจุดก่อสร้างฝั่งลาวอยู่ที่บ้านนาแก เมืองกันทะบูลี อยู่ห่างจากตัวแขวงสะหวันนะเขตไปทางทิศเหนือประมาณ 5 กิโลเมตร

ปี พ.ศ. 2542 – 2543 รัฐบาลญี่ปุ่น โดย Japan International Cooperation Agency : JICA ให้ความช่วยเหลือในการสำรวจ ออกแบบ โครงการ ตั้งแต่เดือน มีนาคม 2542 พร้อมส่งแบบก่อสร้างฉบับสุดท้ายให้รัฐบาลไทยและรัฐบาลลาวเมื่อเดือน สิงหาคม 2543

เมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2544 ได้มีการจัดพิธีลงนามข้อตกลงระหว่างรัฐบาลไทยและรัฐบาลลาวขึ้นที่โรงแรมมุกดาหาร แกรนด์ โฮเทล โดยมีนายวันมูหะหมัด - นอร์ มะทา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมขนส่ง ไพรณิย์และก่อสร้าง เป็นผู้แทนฝ่ายลาว ตกลงสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงระหว่างชาติ มุกดาหาร - สหวันนะเขต โดยใช้เงินกู้จาก JBIC วงเงินค่าก่อสร้าง 2,550 ล้านบาท ไทยและลาวออกฝ่ายละครึ่ง

2. รูปแบบของสะพาน

เป็นสะพานคอนกรีต 2 ช่องจราจร ไม่ทางรถไฟ ผิวจราจรกว้าง 8 เมตร ไหล่ทางข้างละ 1.50 เมตร ยาว 1,600 เมตร จุดกัลป์รอยู่ที่ฝั่งไทย รายละเอียดของโครงการแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 (Package I) เป็นงานก่อสร้างตัวสะพานด้านฝั่งไทย และฝั่งลาว ค่าก่อสร้างประมาณ 2,000 ล้านบาท ประกอบด้วย

การก่อสร้าง	ฝั่งไทย	ฝั่งลาว	หมายเหตุ
ตัวสะพาน	800	800	1,600 เมตร
คอสะพาน	250	200	450 เมตร
ถนนคอสะพาน	79	79	158 เมตร
ถนนเปลี่ยนทิศทางจราจร	395	-	395 เมตร
รวม	1,524	1,179	2,603 เมตร

ส่วนที่ 2 (Package II) เป็นงานก่อสร้างอาคารด้านควบคุมและถนนเชื่อม ตลอดจนถึงปลูกสร้างด้านฝั่งลาว มีความยาว 2,514 เมตร ค่าก่อสร้าง 300 ล้านบาท

ส่วนที่ 3 (Package III) เป็นงานก่อสร้างอาคารด้านควบคุมและถนนเชื่อม ตลอดจนถึงปลูกสร้างด้านฝั่งไทย มีความยาว 951 เมตร ค่าก่อสร้าง 250 ล้านบาท

3. ผลที่ได้รับจากการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงระหว่างประเทศ (ช่วง จังหวัดมุกดาหาร กับ แขวงสหวันนะเขต)

จากการที่สำนักพัฒนาพื้นที่เชื่อมโยงทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้านและพื้นที่ชายแดน (สพข.) สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ซึ่งได้รับความช่วยเหลือทางด้านวิชาการจาก Japan International Cooperation Agency : JICA ดำเนินโครงการศึกษาเพื่อวางแผนพัฒนาแบบเบ็ดเสร็จพื้นที่ชายแดนภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย ครอบคลุม

พื้นที่จังหวัดชายแดนต่อเนื่อง 4 จังหวัด ได้แก่ นครพนม มุกดาหาร กาฬสินธุ์และสกลนคร รวมทั้ง JICA ยังได้ให้ความช่วยเหลือทางด้านวิชาการในรูปแบบเดียวกันค้ำนินโครงการศึกษาวางแผนพัฒนาพื้นที่แขวงสะหวันนะเขตและแขวงคำม่วนสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวให้สามารถพัฒนาพื้นที่เชื่อมโยงในลักษณะ พื้นที่เขตเศรษฐกิจการผลิตร่วม (Co-Production Area) ซึ่งมีการประชุมภายในประเทศ จำนวน 2 ครั้ง เมื่อเดือน พฤษภาคม 2543 ที่กรุงเทพมหานคร และเดือนมีนาคม 2543 ที่จังหวัดขอนแก่น และการประชุมระหว่างไทย-ลาว จำนวน 2 ครั้ง เมื่อเดือน สิงหาคม 2543 ที่จังหวัดมุกดาหาร และเดือน พฤษภาคม 2544 ที่ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวในการศึกษาได้มีการเสนอโครงการพัฒนาพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย คือ กลุ่ม “สานุก” ได้แก่

จังหวัดสกลนคร เหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยจัดตั้งเป็น “นครวิทยาศาสตร์การเกษตร”

จังหวัดนครพนม มีความเหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางการผลิต/อุตสาหกรรม

จังหวัดมุกดาหาร เหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางธุรกิจจัดจำหน่ายสินค้าต่าง ๆ หรือ “นครการค้าชายแดน”

จังหวัดกาฬสินธุ์ มีความเหมาะสมที่จะเป็น “นครอุตสาหกรรมสีเขียว” หรือศูนย์แปรรูปผลผลิตการเกษตร

4. โครงการรองรับ

4.1 โครงการก่อสร้างทางเชื่อมเมืองมุกดาหาร สายที่ 1 แยกทางหลวงหมายเลข 212 ที่ กม.167+575 ระยะทาง 8 กม. จะแล้วเสร็จประมาณ เดือนตุลาคม 2544

4.2 โครงการก่อสร้างทางหลวงสายหลัก มุกดาหาร – คำชะอี ระยะทาง 35 กม.

4.3 โครงการก่อสร้างทางหลวงสายหลัก นิคมคำสร้อย-เลิงนกทา จังหวัดยโสธร ระยะทาง 21 กม.

4.4 โครงการก่อสร้างทางหลวง 4 ช่องจราจร เชื่อมตะวันออกเฉียง – ตะวันตก จากสะพานข้ามแม่น้ำเมอ อำเภอมะนัง จังหวัดตาก มายัง พินญ์โลก ขอนแก่น สิ้นสุดที่จังหวัดมุกดาหาร

4.5 โครงการก่อสร้างทางหลวง 4 ช่องจราจร เชื่อมชายฝั่งตะวันออกเฉียง จากโครงการพัฒนาชายฝั่งทะเลตะวันออกเฉียงเหนือมายังสระแก้ว สุรินทร์ ยโสธร สิ้นสุดที่มุกดาหาร

5. ผลจากการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงระหว่างชาติ จังหวัดมุกดาหาร-สะหวันนะเขต และโครงการต่าง ๆ ที่จะมารองรับข้างต้น จะส่งผลให้จังหวัดมุกดาหาร เป็นจังหวัดที่มีความสำคัญ และมีบทบาทในด้านต่าง ๆ มากขึ้น คือ

5.1 บทบาทในฐานะเป็นประตูการค้าและการลงทุนสู่อินโดจีน

5.2 บทบาทในฐานะเป็นฐานการผลิตด้านอุตสาหกรรมที่จะเชื่อมโยงสู่กลุ่มประเทศอินโดจีน และประตูไปสู่ชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกเฉียงของไทย (Eastern Seaboard Development Program)

5.3 บทบาทในฐานะศูนย์กลางการฟื้นฟูบูรณะอินโดจีน ในแง่การเงินการธนาคาร การบริการด้านวิชาการ การวิจัยและศูนย์กลางการถ่ายทอดเทคโนโลยี

5.4 บทบาทในฐานะเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวในภูมิภาคนี้ เชื่อมโยงสู่แหล่งท่องเที่ยวระดับโลกของกลุ่มประเทศอินโดจีน เช่น นครวัด นครธม ในประเทศกัมพูชา น้ำตกหลี่ผี ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญ ๆ ของประเทศเวียดนาม เป็นต้น

เมื่อการก่อสร้างสะพานและโครงการรองรับต่าง ๆ เสร็จสิ้นแล้ว สิ่งที่จะตามมาคือ ความเจริญเติบโต การขยายตัวทางเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน และการท่องเที่ยว ซึ่งจะมีผลกระทบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาสภาพสิ่งแวดล้อม แรงงานอพยพ ผู้หลบหนีเข้าเมือง ปัญหาจากคนต่างชาติ นักท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวทรุดโทรม ปัญหาคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน ความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ปัญหาอาชญากรรมยาเสพติด ผลกระทบจากการถ่ายเทวัฒนธรรมต่างชาติ ปัญหาสังคมอื่น ๆ รวมทั้ง ความมั่นคงปลอดภัยบริเวณชายแดน จังหวัดจึงต้องเตรียมความพร้อมในการรองรับกับผลกระทบและปัญหาต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นตามมา ดังนี้

การเตรียมความพร้อมของคน เร่งเสริมสร้างคุณภาพคน โดยเฉพาะด้านการศึกษาและทักษะการใช้ภาษาสากล (อังกฤษ) จำเป็นต้องมีการเรียนการสอนจนถึงระดับอุดมศึกษา ปริญญาตรี โดยระยะแรกจะขยายวิทยาเขตหรือสาขาของสถาบันที่มีการสอนในระดับอุดมศึกษา เช่น สถาบันราชภัฏสกลนคร ที่มาเปิดสอนในปี 2544 เป็นปีแรก ขณะที่มุกดาหารได้รับเลือกเป็นจังหวัดนำร่องในการตั้งวิทยาลัยชุมชน ซึ่งจะเริ่มในปี 2545 นี้ การเตรียมทักษะในด้านแรงงานฝีมือ ให้อุปกรณ์และมาตรฐานเพิ่มมากขึ้น การเตรียมการด้านการรักษาความปลอดภัย การป้องกันการค้ามนุษย์ การป้องกันและอุบัติเหตุ อุบัติภัยให้มีความพร้อมอยู่เสมอ การป้องกันและปราบปรามยาเสพติด การลักลอบขนยาเสพติด แหล่งผลิต แหล่งจำหน่าย ผู้เสพ และผู้ที่อาจตกเป็นเหยื่อของยาเสพติด เช่น นักเรียน นักศึกษา ผู้ใช้แรงงาน นักท่องเที่ยว เป็นต้น รวมทั้ง กำหนดมาตรการป้องกันการลักลอบขนถ่ายสินค้าหลบหนีภาษีศุลกากร จัดระบบผังเมืองรวมของจังหวัดให้ชัดเจน การจัด

ระเบียบชุมชนเมือง เช่น การจัด โซนนิ่ง (Zoning) สถานบริการ จุดพักสินค้า คลังเก็บสินค้า จุดขนถ่ายสินค้า การจัดระบบจราจรที่เหมาะสมและเพียงพอ ให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อย คล่องตัวและช่วยลดอุบัติเหตุ จัดเตรียมการก่อสร้าง ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ระบบสาธารณูปโภค ไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ ให้มีความพร้อม เพียงพอต่อความต้องการ ดำเนินการฝึกอบรม สัมมนา เผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ เร่งสร้างจิตสำนึก ให้กับผู้นำท้องถิ่น ผู้นำชุมชน ประชาชน และเจ้าหน้าที่ทุกส่วนที่เกี่ยวข้อง ในการร่วมกันอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ ปูกลำพูนชน ฯลฯ ให้เห็นคุณค่า ความสำคัญและความสัมพันธ์ ระหว่างสิ่งมีชีวิตและสิ่งแวดล้อม สนับสนุนให้มีการแก้ไข ปรับปรุง ก่อนคลายกฎ ระเบียบ ทางการค้า การลงทุน ระหว่างประเทศที่แตกต่างกัน ให้เกิดความสะดวกและคล่องตัวมากยิ่งขึ้น แสวงหาความร่วมมือระหว่างกลุ่มประเทศอินโดจีน ด้วยการแลกเปลี่ยนการเยือน หรือการจัดประชุมพบปะหารือเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างกันและกันอย่างต่อเนื่อง

กล่าวได้ว่าในอนาคตอันใกล้ สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับจังหวัดมุกดาหารเมื่อมีการดำเนินการตามโครงการต่าง ๆ ดังได้กล่าวมาแล้ว จังหวัดมุกดาหารนอกจากจะเป็นเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจเชื่อมโยงด้านธุรกิจ การค้า การลงทุน และการท่องเที่ยวแล้ว ยังจะเป็นเมืองศูนย์กลางนานาชาติเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง 6 ประเทศ ได้แก่ ไทย ลาว เวียดนาม กัมพูชา จีน และ พม่า ด้วย สมกับคำขานนามว่า จังหวัดมุกดาหารจะเป็นเมืองเชื่อมโยงสู่ประตูอินโดจีน เป็นไข่มุกแห่งอีสานได้อย่างเต็มภาคภูมิ

6. ระเบียบการข้ามแขวงสะหวันนะเขต ประเทศลาว

สำหรับการเดินทางเพื่อข้ามไปยังฝั่ง สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวนั้น นักท่องเที่ยวหรือบุคคลทั่วไปควรมีเอกสารเพื่อประกอบการขอเดินทางไปยัง สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ดังนี้

- 6.1 บัตรประจำตัวประชาชน พร้อมสำเนา จำนวน 1 ฉบับ
- 6.2 รูปถ่ายขนาด 1 นิ้ว หรือ 2 นิ้ว จำนวน 2 รูป (ถ่ายไม่เกิน 6 เดือน)
- 6.3 กรณีเด็กที่ยังไม่ได้ทำบัตรประชาชน ให้ใช้สำเนาทะเบียนบ้านหรือสูติบัตร จำนวน 1 ฉบับ
- 6.4 กรณีที่ใช้บัตรสีเหลือง ต้องติดรูปถ่าย และให้ทางอำเภอรับรอง
- 6.5 ต้องเป็นผู้มีสัญชาติไทย
- 6.6 การขอใบอนุญาตผ่านแดนมีอายุ 3 วัน (กรณีข้ามไปเพื่อติดต่อกิจการ)

หมายเหตุ สำหรับชาวต่างประเทศต้องมีหนังสือเดินทางพร้อมด้วยวีซ่าที่สถานทูต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประจำประเทศไทยออกให้โดยติดต่อขออนุญาตผ่านแดน ที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดมุกดาหารโดยตรง

วันและเวลาเรือโดยสารข้ามไป สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

วันธรรมดา	เที่ยวไป	เวลา 09.15 น., 10.15 น., และ 11.15 น.
	เที่ยวกลับ	เวลา 09.10 น., 10.00 น., 13.15 น. และ 11.00 น.
วันเสาร์	เที่ยวไป	เวลา 10.30 น., 14.30 น., และ 15.30 น.
	เที่ยวกลับ	เวลา 10.30 น., 14.00 น., และ 16.00 น.
วันอาทิตย์	เที่ยวไป	เวลา 10.30 น., และ 14.30 น.
	เที่ยวกลับ	เวลา 10.30 น., และ 15.00 น.

ผลการศึกษาของ สทช./สศช./JICA ได้คัดเลือกให้จังหวัดมุกดาหาร เป็น ประตูด้านตะวันออกสู่ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และเวียตนามตอนกลาง โครงการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 ขึ้นที่จังหวัดมุกดาหาร – แขวงสะหวันนะเขต เป็นโครงการหนึ่งที่เตรียมรองรับการพัฒนาพื้นที่เชื่อมโยงในทางเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน และการท่องเที่ยว กับประเทศเพื่อนบ้านและพื้นที่ชายแดน สะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 นี้จะรองรับการเชื่อมต่อกับทางหลวงหมายเลข 9 ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ทางแขวงสะหวันนะเขต ไปเชื่อมต่อกับเวียตนามตอนกลาง ตลอดไปถึงชายแดนทะเลเข้าบรรจบเส้นทางหมายเลข 1 โดยมีหัวเมืองที่สำคัญของเวียตนาม คือ เมืองกวางตรี เมืองเว้ (เมืองหลวงเก่า) และเมืองดานัง ซึ่งเป็นท่าเรือที่สำคัญ สามารถรองรับเรือขนาด 30,000 ตันได้ ซึ่งจะทำให้จังหวัดมุกดาหารกลายเป็นเมืองศูนย์กลางทางการค้า และพาณิชย์กรรมของภาคตะวันออกเฉียงเหนืออีกเมืองหนึ่ง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของการส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อเป็นวาระกรรมและแนวคิดประกอบการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

วิรินดา เจริญรัตน์ (2548 : ก) ได้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง บทบาทการเป็นเจ้าบ้านที่ดีในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดอำนาจเจริญ พบว่า ผู้จำหน่ายสินค้าและผู้ให้บริการในจังหวัดอำนาจเจริญ แสดงบทบาทของเจ้าบ้านที่ดีอยู่ในระดับมาก โดยให้การต้อนรับผู้มาเยือนด้วยความ

เป็นมิตร มีความสามารถและเต็มใจที่จะจับออกสถานที่ตั้งของสถานที่ที่นักท่องเที่ยวต้องการจะไป และมีความรู้เกี่ยวกับการเลือกซื้อสินค้าพื้นเมืองของจังหวัดอำนาจเจริญ ซึ่งถือว่าเป็นบทบาทของเจ้าบ้านที่ดีในการส่งเสริมการท่องเที่ยว แสดงว่าผู้จำหน่ายสินค้าและบริการในจังหวัดอำนาจเจริญมีความภาคภูมิใจในแหล่งท่องเที่ยวและของดีของจังหวัด จึงควรร่วมมือกันพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและสินค้าพื้นเมืองที่เป็นเอกลักษณ์ประจำจังหวัดให้คงอยู่และยั่งยืน

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัยในฐานะหน่วยงานวิจัย ได้สนับสนุนให้สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทำการวิจัยเรื่อง “ผลกระทบจากการพัฒนาเส้นทางหมายเลข 9 ทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม” รวมทั้งการสร้างเสริมกลไกท้องถิ่นเพื่อจัดการผลกระทบที่เกิดขึ้น เพื่อประมวลและประเมินผลสถานการณ์ฉายภาพอนาคตว่าจะเกิดความเปลี่ยนแปลงอะไรบ้าง และควรเตรียมการรองรับอย่างไร ผลการศึกษาพบว่า การศึกษาในระยะที่ 1 ทำในช่วงก่อนและระหว่างการสร้างสะพานพบว่า (สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, โปรแกรมคอมพิวเตอร์)

ด้านเศรษฐกิจ มีผลชัดเจนที่สุด เพราะเศรษฐกิจเป็นสาเหตุสำคัญของการพัฒนาเส้นทางนี้ ให้เป็นเส้นทางคมนาคมขนส่งทั้งสินค้า ทั้งคน แรงงาน และการท่องเที่ยว ซึ่งขณะที่ทำการพัฒนาเส้นทางในแต่ละประเทศยังไม่เสร็จ 100% แต่มีความคืบหน้าไปมาก แต่ผลที่เกิดขึ้นในด้านนี้ยังไม่ชัดเจนนักว่าผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจะมาจากอะไรบ้าง เช่น ถ้าเป็นสินค้านำเข้าจะมาจากพืชผลไม้ประเภทใด แม้แต่ทิศทางก็ยังไม่ชัดเจนว่าจะไหลจากเวียดนามเข้ามาไทยหรือจากไทยจะไหลออกไปมาก จึงต้องมีการศึกษาวิจัยกันต่อไปว่ามีความเป็นไปได้มากน้อยแค่ไหน แล้วจึงลงไปสู่การศึกษาที่เน้นลงไปว่าจังหวัดไหนจะได้รับผลทางบวกทางลบอย่างไร ซึ่งเป็นการศึกษาที่ต้องเข้าไปดูในลาวและเวียดนามด้วย

ด้านสังคม เป็นการเปลี่ยนแปลงขนาดใหญ่สำหรับบุคลากรที่ไม่เคยเป็นจังหวัดหน้าด่าน มุกดาหารเป็นเมืองใหม่ที่แยกมาจากจันทพนมเมื่อ 20 ปีที่ผ่านมา ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นคือการหลั่งไหลเข้ามาของคนจากภายนอก การค้า การลงทุน รวมทั้งเงินตรา ธุรกิจต่าง ๆ ซึ่งยังไม่ทราบว่าจะอะไรจะเข้ามาบ้าง ทุกฝ่ายจึงต้องร่วมกันคิดว่าจะมีผลกระทบกับคนท้องถิ่นอย่างไร ซึ่งที่กระทบทันที เช่น คนจะมีงานทำเพิ่มขึ้น ราคาที่ดินดีขึ้น จะสังเกตเห็นว่ามีการประกาศขายที่ดินในบริเวณใกล้เส้นทางมากขึ้น แต่การซื้อขายจริงยังมีอยู่น้อย ขณะเดียวกันผลกระทบทางลบก็มีมาก เช่น สังคมที่เคยเป็นสังคมกลมเกลียวกันอยู่ในวิถีเดิมก็คงเปลี่ยนไป ค่านิยมก็จะเป็นเปลี่ยนไป อาจจะมีลักษณะตัวใครตัวมันมากขึ้น โดยเฉพาะคนรุ่นใหม่ วิถีรุ่นคนวัยทำงานกับคนรุ่นอาวุโสก็อาจจะกำนิยมหรือความคิดเห็นต่างกัน นั่นคือทำให้ช่องว่างที่มีอยู่เล็กลงกว้างมากขึ้น

ด้านสิ่งแวดล้อม ก็น่าจะเป็นกระทบความมากับกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่จะเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการขนส่งสินค้า มีรถบรรทุกเข้ามา การตั้งโรงงาน รวมทั้งเรื่องของการกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยว นั่นคือ มีการใช้ทรัพยากรในพื้นที่มากขึ้นไม่ว่าจะเป็นดิน น้ำ อากาศ และป่าไม้ ซึ่งเหล่านี้คือสิ่งที่เราต้องประมาณการว่าสิ่งเหล่านี้เข้ามาอะไร มันจะเกิดขึ้นเพื่อจะได้ระมัดระวังป้องกัน อย่างไรก็ตามจากภาพรวมทั้งหมดของผลการศึกษาในแง่ทัศนคติพบว่า ทั้งคนไทย คนลาว และคนเวียดนามต่างมีความรู้สึกดีต่อกัน แม้จะมีความหวาดระแวงซึ่งกันและกันอยู่บ้างในบางเรื่อง แต่การเดินทางไปมาหาสู่กันและการใช้ประโยชน์ร่วมกันบนเส้นทางนี้จะทำให้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจซึ่งกันมากขึ้น ดังนั้นนอกจากการเป็นเส้นทางเศรษฐกิจยังเป็นเส้นทางมิตรภาพของทั้ง 3 ประเทศอีกด้วย

สภาพ บุญไชย และคนอื่น ๆ (2543 : 58-61) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การจัดการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาจังหวัดมหาสารคาม พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน เห็นว่าการท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อครอบครัวมาก ถ้าจังหวัดมีการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างจริงจังก็จะเป็นประโยชน์ต่อทุกคนในจังหวัด โดยได้เสนอแนะไว้ดังนี้

1. การจัดการด้านขนบธรรมเนียมประเพณีและคนตรีพื้นเมือง (ได้แก่ งานประเพณีบุญเบิกฟ้า งานบุญบั้งไฟ หมอลำ และคณะกลองยาว) เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องควรเข้ามาดำเนินการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่อย่างจริงจัง โดยสื่อต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ เอกสารเผยแพร่ และให้กระทำอย่างต่อเนื่อง

2. การจัดการด้านหัตถกรรมพื้นบ้าน (ได้แก่ ผ้าฝ้าย ผ้าไหมบ้านหนองเชียงช้าง พลอยเจียรไนบ้านยางสีสุราช เครื่องปั้นดินเผาบ้านห้วย เสื่อกกบ้านแพง) ด้านสินค้าทางการเกษตรที่ขึ้นชื่อของจังหวัด (ได้แก่ มันแกวที่อำเภอบรบือ ข้าวโหดหวานและแดงโมคำบลห้วยแอ่ง ฝิ่นธรรมชาติอำเภอวาปีปทุม กบเลี้ยงและกบธรรมชาติอำเภอพยัคฆภูมิพิสัย) สินค้าเหล่านี้ควรจัดให้มีศูนย์กลางการค้าจำหน่าย

3. การจัดการด้านแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (ได้แก่ ป่าโคกคงเท็ง ของสถาบันวิจัยวลัยรุกขเวช อำเภอนาอุดม สวนปูลูตกระหม่อม อำเภอนาเชือก วนอุทยานโกสัมพี อำเภอโกสุมพิสัย อ่างเก็บน้ำแก่งเลิงจาน อำเภอเมือง บึงบอนและบึงกุย อำเภอโกสุมพิสัย ร่องหินธรรมชาติ อำเภอโกสุมพิสัย) ควรพัฒนาเส้นทางคมนาคมให้สะดวก มีเจ้าหน้าที่ให้ความปลอดภัยและแนะนำประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับลักษณะเด่นและสิ่งสำคัญของแหล่งท่องเที่ยววนั้น ๆ รวมทั้งแนะนำให้นักท่องเที่ยวทุกคนช่วยกันอนุรักษ์ทรัพยากรทุกชนิดที่มีในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติด้านโบราณสถานและโบราณวัตถุ (ได้แก่ พระธาตุนาอุดม พุทธมณฑลอิสาน อำเภอนาอุดม ปรากฏ์คู่

ตำบลบ้านเขว อำเภอมือง พิพิธภัณฑสถานบ้านอีสาน วัดมหาชัย อำเภอเมือง พระปิ่น มงคลวัดบ้านสระ อำเภอกันทรวิชัย) ควรมีการบูรณะซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพที่ดีขึ้น แต่คงลักษณะเดิมไว้

4. การส่งเสริมและพัฒนาบุคลากรเพื่อการท่องเที่ยว (ได้แก่ การส่งเสริมการแต่งกายพื้นเมือง การฝึกอบรมบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ของรัฐ ธุรกิจการท่องเที่ยว และอบรมประชาชนเกี่ยวกับการผลิตของที่ระลึกเพื่อจำหน่าย) ควรส่งเสริมและพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ มีความซื่อตรง และซื่อสัตย์คือนักท่องเที่ยว

5. การส่งเสริมและพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว ที่ควรดำเนินการอย่างมาก ได้แก่ การปรับปรุงเส้นทางคมนาคมให้มีความสะดวก ปลอดภัย มีสถานที่พักผ่อนอย่างเพียงพอ ส่งเสริม พัฒนา ประชาสัมพันธ์ และจัดตั้งศูนย์กลางการท่องเที่ยว ธุรกิจการท่องเที่ยวทั้งในจังหวัดและอำเภอต่าง ๆ

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักท่องเที่ยว พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนมากมาจากจังหวัดมหาสารคาม เหตุผลที่มาเพื่อการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวส่วนมากทราบว่า จังหวัดมหาสารคามมีแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่ง เส้นทางคมนาคมสะดวก อาหารบริการมีเพียงพอ แต่สถานที่พักและโรงแรมมีไม่เพียงพอ เสนอแนะให้จังหวัดจัดตั้งศูนย์บริการการท่องเที่ยว ให้มีมีคฤหาสน์บริการนำเที่ยว มีแหล่งการขายสินค้าพื้นเมือง ของที่ระลึก สินค้าทางการเกษตรที่เด่น ๆ ของจังหวัด สินค้าอินโดจีน สินค้าพื้นเมืองของไทยทุกภาค และจัดให้มีตำรวจท่องเที่ยวเพื่อรักษาความสงบและความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวด้วย

ปรัชญา คำชู (2542 : 9) ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวต่อการให้บริการของตำรวจท่องเที่ยว : ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือ การอำนวยความสะดวก การให้ความปลอดภัย และการคุ้มครองผลประโยชน์ของนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวมีความเห็นในระดับที่ "เห็นด้วย" เว้นแต่ความคิดเห็นเกี่ยวกับกรณีเครื่องมืออุปกรณ์ในการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจท่องเที่ยวมีเพียงพอแล้ว ผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวมีความเห็นในระดับที่ "ไม่แน่ใจ" และมีความคาดหวังมากที่สุด คือ ต้องการให้ตำรวจท่องเที่ยวให้บริการทั่วไปแก่นักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นกว่าในปัจจุบันนี้ รองลงมาคือต้องการให้ตำรวจท่องเที่ยวมีความรู้ ความชำนาญด้านภาษาต่างประเทศเพิ่มมากขึ้นและต้องการให้ประสานงานและร่วมมือกับผู้ประกอบการมากขึ้นกว่าปัจจุบัน

ฉัฐกานต์ โรจนดมะ (2542 : 84-85) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของชาวกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาโครงสร้างทางเศรษฐกิจ และระดับค่าใช้จ่ายเฉลี่ยของนักท่องเที่ยว และศึกษาปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศ และค่าใช้จ่ายเฉลี่ยของชาวกรุงเทพมหานคร แล้ววางนโยบายให้สอดคล้องกับปัจจัยต่าง ๆ

เหล่านั้น เพื่อนำมาพัฒนาการท่องเที่ยวของไทย และดึงดูดให้ชาวไทยหันมาท่องเที่ยวภายในประเทศมากขึ้น ซึ่งผลการวิจัยพบว่า รายได้ของครอบครัวโดยเฉพาะระดับรายได้ของครอบครัวที่ค่อนข้างสูง และรูปแบบการเดินทางเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของชาวกรุงเทพมหานคร ไม่ว่าจะเป็นการพิจารณาอุปสงค์การท่องเที่ยวในช่วงเวลาใด โดยตัวแปรทั้งสองตัวแปรมีความสำคัญกับอุปสงค์การท่องเที่ยวในทิศทางบวก แต่อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศในช่วงเวลาที่ลดลงเรื่อย ๆ พบว่าตัวแปรทั้งสองตัวแปรดังกล่าวจะลดความสำคัญลง และปัจจัยตัวอื่น ๆ ที่มีผลกำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวจึงกล่าวมากขึ้น คือ ฤดูกาล และขนาดของครอบครัว ทั้งนี้ พบว่า ฤดูกาล จะมีผลต่อการกำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของชาวกรุงเทพมหานครมากขึ้น ในทิศทางบวก ส่วนครอบครัวที่มีขนาด 3-4 คน จะมีความสำคัญในการกำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของชาวกรุงเทพมหานครมากขึ้น โดยมีความสำคัญในทางลบ ทั้งนี้การที่ฤดูกาลมีความสำคัญในการกำหนดอุปสงค์มากขึ้นนั้น อาจเนื่องมาจากระยะเวลาที่ใช้พิจารณาปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์ดังกล่าวลดลง ฤดูกาลบางฤดูกาล คือ ฤดูร้อน จะถูกตัดออกไปจึงทำให้ฤดูกาลที่เหลือมีความสำคัญมากขึ้น ส่วนตัวแปรอื่น ๆ ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ พบว่า ไม่มีอิทธิพลต่อการกำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของชาวกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ไม่ว่าจะเป็นการพิจารณาอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของชาวกรุงเทพมหานครในช่วงระยะเวลาใด ๆ ก็ตาม

มธุรส ปราบโพธิ์ (2543 : ๖) ศึกษาของชุมชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว : กรณีชุมชนไทยทรงดำ บ้านเขาย้อย ตำบลเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ชาวไทยทรงดำที่เข้าร่วมในโครงการ “เยี่ยมเรือนเยือนเหย้าชาวไทยทรงดำ” พบว่า ชาวไทยทรงดำมีศักยภาพในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว โดยพบว่า ศักยภาพของชุมชนคือ การรวมกลุ่มทำงานของสมาชิกโครงการฯ โดยมีผู้นำชุมชนอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการที่มีศักยภาพความเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่สะท้อนถึงความเป็นชุมชนเดียวกัน ความเข้มแข็งทางวัฒนธรรมชุมชนที่สามารถเกิดการสืบทอดและถ่ายทอด โดยเฉพาะระบบอุดมการณ์ของชุมชน การดำเนินรูปแบบทางเศรษฐกิจแบบทวีลักษณ์ และการเปิดโอกาสให้ชุมชนเกิดการมีส่วนร่วมเพื่อตัดสินใจร่วมกันอย่างสมัครใจและยุติธรรม นอกจากนี้ ชุมชนยังประกอบไปด้วยศักยภาพในด้านลักษณะภูมิประเทศ การคมนาคม วัฒนธรรม สิ่งปลูกสร้าง และสิ่งแวดล้อมภายในชุมชนที่สามารถพัฒนาให้กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวของชุมชนได้

ปัจจัยที่มีผลในการทำให้ชุมชนเกิดศักยภาพ ประกอบด้วย 3 ปัจจัย ได้แก่

1. วัฒนธรรมชุมชนที่มีความเข้มแข็ง โดยได้รับการสืบทอดอย่างต่อเนื่องและมีผลต่อความเป็นชุมชนไทยทรงดำ และระบบเครือญาติโดยเฉพาะความเชื่อเกี่ยวกับผีบรรพบุรุษ และพิธีกรรม

2. การพึ่งตนเองของชุมชน โดยการอาศัยปัจจัยภายในชุมชนที่อาชีพและรายได้ โดยเห็นว่าการท่องเที่ยว คือ อาชีพเสริม จึงไม่เกิดการพึ่งพาการท่องเที่ยว การมีผู้อาวุโส ผู้นำอย่างเป็นทางการและไม่ใช่ทางการที่ได้รับความเคารพนับถือจากชุมชนและเป็นผู้ที่มีความรู้จึงทำให้ชุมชนต่างมีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ซึ่งเป็นปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยวของชุมชน

3. การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตั้งแต่ระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร จนถึงการรับผลประโยชน์ร่วมกันของสมาชิกโครงการ ซึ่งเป็นปัจจัยสนับสนุนทำให้เกิดการยอมรับต่อการพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว

สุรดา นิมหิรัญวงษ์ (2544 : 134-136) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศของผู้สูงอายุ พบว่า ผู้สูงอายุมีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศ ในระดับปานกลาง โดยมีความต้องการท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติมากที่สุด มีความต้องการท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ โบราณสถาน โบราณวัตถุ ศาสนสถาน ในระดับปานกลาง และมีความต้องการท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และกิจกรรม ระดับน้อย ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศของผู้สูงอายุนั้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ เพศ สถานภาพสมรส ลักษณะครอบครัว ระดับการศึกษา ภาวะสุขภาพ รายได้ การประกอบอาชีพ หลังเกษียณอายุ ตำแหน่งครั้งสุดท้ายก่อนเกษียณอายุ การให้คุณค่าต่อการท่องเที่ยว การสนับสนุนของครอบครัว การรับรู้ข่าวสารการท่องเที่ยวและประสบการณ์การท่องเที่ยว

บุญเนนิดา ไสดา (2544 : ง) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลในการเลือกแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวอิสระชาวต่างประเทศที่มาท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยศึกษาแหล่งท่องเที่ยว 4 ประเภท คือ แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ แหล่งท่องเที่ยววัฒนธรรมชุมชน แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ และแหล่งท่องเที่ยวนันทนาการ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวเป้าหมายของแหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์ คือ กลุ่มอาชีพผู้จัดการ-บริหาร/ผู้เชี่ยวชาญ-เทคนิค/ข้าราชการ-รัฐวิสาหกิจ/ทหาร กลุ่มนักท่องเที่ยวเป้าหมายของแหล่งท่องเที่ยววัฒนธรรมชุมชน คือ พนักงาน-ลูกจ้าง/กลุ่มแม่บ้าน/กลุ่มครอบครัว/กลุ่มสตรี/กลุ่มนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปและโอเชียเนีย และกลุ่มเกษียณอายุ กลุ่มนักท่องเที่ยวเป้าหมายของแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ คือ กลุ่มนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปและโอเชียเนีย/กลุ่มเยาวชน และกลุ่มครอบครัว กลุ่มนักท่องเที่ยวเป้าหมายของแหล่ง

ท่องเที่ยววันนันทนาการ คือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางเพียงลำพังและเดินทางมาจับเพื่อน/กลุ่มอันนินยอม/กลุ่มนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง/กลุ่ม Business และ กลุ่ม MICE (Meeting Intensive Conference Exhibition)

สุพรรณณา หัทธภาค (2545 : ๖-๖) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างประเทศให้มาท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่ใน 6 หมวด คือ ปัจจัยด้านศิลปวัฒนธรรม ปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ปัจจัยด้านการบริการและอสังหาริมทรัพย์ของชาวเชียงใหม่ ปัจจัยด้านความปลอดภัย ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายต่ำ และปัจจัยด้านอื่น ๆ ซึ่งจากการศึกษาวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านศิลปวัฒนธรรมเป็นอันดับแรกที่ดึงดูดให้เดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่ รองลงมาคือ ปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ปัจจัยด้านการบริการและอสังหาริมทรัพย์ของชาวเชียงใหม่ ปัจจัยด้านความปลอดภัย ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายต่ำ และปัจจัยด้านอื่น ๆ ตามลำดับ และเมื่อทำการวิเคราะห์นักท่องเที่ยวแยกตามกลุ่มเพศ อายุ สถานภาพสมรส การศึกษา อาชีพ รายได้ และถิ่นที่อยู่อาศัย พบว่า ปัจจัยด้านศิลปวัฒนธรรม ยังคงเป็นปัจจัยที่ดึงดูดเป็นอันดับแรก ในส่วนของการศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศหลังจากที่เดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่แล้ว พบว่า ปัจจัยแรกที่พึงพอใจหรือประทับใจยังคงเป็นปัจจัยด้านศิลปวัฒนธรรม รองลงมา คือ ปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ปัจจัยด้านการบริการและอสังหาริมทรัพย์ของชาวเชียงใหม่ ปัจจัยด้านความปลอดภัย ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายต่ำ และปัจจัยด้านอื่น ๆ ตามลำดับ

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา (2549 : 168) ได้รวบรวมผลงานของสรชัย ไทรชมพู และคณะ ซึ่งได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวทางจักรยานแบบยั่งยืน วิถีชีวิตวัฒนธรรมไทยและมอญ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ผลการศึกษาพบว่า

1. ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมไทยและมอญในพื้นที่ศึกษามีศักยภาพทั้งทางด้านศิลปวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ มีความเก่าแก่ ด้านธรรมชาติมีเอกลักษณ์ดึงดูดใจ และในส่วนของกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าการจัดกิจกรรมเหล่านี้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด
2. รูปแบบการท่องเที่ยวทางจักรยานมีความเหมาะสมกับพื้นที่มาก เนื่องจากพื้นที่มีความร่มรื่น มีวัฒนธรรมของท้องถิ่นเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เพียงแต่ควรเพิ่มในเรื่องของจุดบริการที่แวะพัก ป้ายบอกเส้นทาง

3. เส้นทางการท่องเที่ยวทางจักรยานในพื้นที่ศึกษาเกิดจากการมีส่วนร่วมศึกษา ร่วมคิด ร่วมทดลองเส้นทางของชมรมจักรยาน ชุมชนท้องถิ่นจนได้เส้นทางถึง 3 เส้นทาง

ผลการศึกษาจากการทดลองตามข้อเสนอแนะของชมรมจักรยานท่องเที่ยว ชุมชนท้องถิ่นและคณะทีมงานวิจัย โดยการจัดให้วิทยากรท้องถิ่นและนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครเป็นมัคคุเทศก์ใน 3 เส้นทาง ได้รับความพึงพอใจและได้รับความรู้จากการบรรยาย ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการพื้นที่ในภาพรวม

องค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอ และจังหวัด ควรให้การสนับสนุนชมรมจักรยานในท้องถิ่น และสนับสนุนเรื่องเส้นทางจักรยานและสิ่งอำนวยความสะดวกที่ยังขาด เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรมไทยและมอญ รวมทั้งพื้นที่สีเขียวบางกะเจ้าให้ดำรงอยู่ให้คนรุ่นต่อไปได้ศึกษา หรือมาร่วมกันจัดตั้งองค์การการท่องเที่ยวในพื้นที่ ที่อาศัยความมีส่วนร่วมกันของแต่ละพื้นที่ เพื่อให้ร่วมกันพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวโดยมีที่ปรึกษาด้านวิชาการ ด้านการบริหารและการปกครองท้องถิ่น และด้านการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว

จากการศึกษาวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถสรุปความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวในการวิจัยด้านการท่องเที่ยวว่า ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการท่องเที่ยวช่วยทำให้เกิดผลกระทบในหลายด้านทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมทั้งผลกระทบด้านบวกและผลกระทบด้านลบ ผลกระทบในด้านบวก เช่น ทำให้ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น มีการซื้อขายแลกเปลี่ยนกันมากขึ้น ส่วนผลกระทบด้านลบ เช่น กลุ่มวัยรุ่นมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป จากวิถีชีวิตแบบเดิม เกิดปัญหาโจรผู้ร้าย ทรัพยากรธรรมชาติถูกใช้ไปอย่างมากมาย และทำให้เกิดการเสื่อมโทรม ซึ่งการเตรียมการรองรับด้านการท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็นด้านบุคลากร ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก การเพิ่มความปลอดภัย ซึ่งถือว่ามีควมสำคัญอย่างยิ่ง ดังนั้นการสนับสนุนทางด้านความรู้ของหน่วยงานภาควิชาการ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อให้ชุมชน ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

บทที่ 3

วิธีการคํานึงการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนและวิธีการวิจัยได้ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
 - 2.1 การสร้างเครื่องมือ
 - 2.2 การทดสอบเครื่องมือ
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ครอบคลุมประชากรกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยทั้งสิ้น 526 คน ประกอบด้วย

 - 1.1 เจ้าของกิจการ ผู้ประกอบการ หรือพนักงานในภาคเอกชน 253 แห่ง เลือกแห่งละ 2 คนจำนวน 506 คน ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร (สำนักงานพาณิชย์จังหวัดมุกดาหาร 2548 : 16-18) ในธุรกิจ 5 ประเภทได้แก่
 - 1.1.1 บุคลากรในด้านธุรกิจร้านอาหาร ตามพระราชบัญญัติกระทรวงสาธารณสุข หรือที่ขึ้นทะเบียนกับพาณิชย์จังหวัดหรือสาธารณสุขจังหวัดมุกดาหาร จำนวน 125 แห่ง
 - 1.1.2 บุคลากรในด้านธุรกิจขายปลีกและสินค้าของที่ระลึก เฉพาะที่อยู่ในเทศบาลเมืองมุกดาหาร จำนวน 102 แห่ง

1.1.3 บุคลากรในด้านธุรกิจโรงแรม และที่พักอื่น ๆ ที่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวที่ต้องการพักค้างคืนในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารได้ ทั้งบุคลากรที่เป็นเจ้าของกิจการและพนักงานในภาคธุรกิจดังกล่าว จำนวน 14 แห่ง

1.1.4 บุคลากรในด้านธุรกิจนำเที่ยว เช่น บริษัททัวร์ องค์กรที่จัดตั้งขึ้นเพื่อจัดการท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่จดทะเบียนในจังหวัดมุกดาหาร ที่เป็นธุรกิจที่สามารถนำนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวในเขตเทศบาลจังหวัดมุกดาหารได้ จำนวน 2 แห่ง

1.1.5 บุคลากรในด้านการขนส่งและคมนาคม เช่น รถโดยสารประจำทาง รถรับจ้าง จำนวน 10 แห่ง

1.2 เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว ในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร 10 แห่ง เลือกแต่ละ 2 คน ได้แก่ สำนักงานเทศบาลเมืองมุกดาหาร สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เขต 4 ประชาสัมพันธ์จังหวัดมุกดาหาร ศูนย์การท่องเที่ยวกีฬาและนันทนาการจังหวัดมุกดาหาร องค์กรบริหารส่วนจังหวัดมุกดาหาร สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองมุกดาหาร ตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดมุกดาหาร สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดและพัฒนาชุมชนอำเภอเมืองมุกดาหาร

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนผู้ประกอบการภาคเอกชน และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เป็นบุคลากรทางการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร

ประเภท	จำนวน (แห่ง)	จำนวนประชากร(คน)
1. ธุรกิจร้านอาหาร	125	250
2. ธุรกิจร้านค้าปลีกและสินค้าที่ระลึก	102	204
3. ธุรกิจโรงแรม และที่พัก	14	28
4. ธุรกิจขนส่งและการคมนาคม	10	20
5. ธุรกิจนำเที่ยว	2	4
5. เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐ	10	20
รวม	263	526

ที่มา : สำนักงานเทศบาลเมืองมุกดาหาร น.ป.ป. : 8-9

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ โดยแบ่งประชากรออกเป็นกลุ่มย่อยตามประเภทของธุรกิจภาคเอกชน ธุรกิจการขนส่งและคมนาคม และเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐก่อน หลังจากนั้นจึงสุ่มตัวอย่าง อย่างง่ายมาจากกลุ่มย่อยเหล่านั้นทุก ๆ กลุ่ม โดยทำนายขนาดตัวอย่างในแต่ละกลุ่มย่อย โดยวิธีของ Krejcie and Morgan ซึ่งจะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง 152 คน ดังแสดงในตารางที่ 3.2 ดังนี้

ตารางที่ 3.2 แสดงขนาดตัวอย่างของผู้ประกอบการภาคเอกชน และเจ้าหน้าที่ของรัฐ ที่เป็นบุคลากรทางการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร

ประเภท	จำนวนบุคลากร	
	จำนวนประชากร (คน)	ขนาดกลุ่มตัวอย่าง (คน)
1. ธุรกิจร้านอาหารและการบริการ	250	72
2. ธุรกิจขายปลีกและสินค้าที่ระลึก	204	59
3. ธุรกิจโรงแรม และที่พัก	28	8
4. ธุรกิจนันทิย	4	1
5. ธุรกิจการขนส่งและคมนาคม	20	6
6. เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐ	20	6
รวมทั้งสิ้น	526	152

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) 5 ระดับ ซึ่งได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การสร้างเครื่องมือ

1.1 ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในรายละเอียดที่เกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นจากการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 ที่มีต่อการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมือง

มุกดาหาร 3 ด้านคือ ด้านโอกาสในการขยายตัวทางการท่องเที่ยว ด้านการเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว ด้านปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

1.2 สร้างแบบสอบถามฉบับร่าง โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นการเลือกตอบ (Check list) แยกตามกลุ่มของผู้ประกอบการภาคเอกชน ธุรกิจการขนส่งและคมนาคม และเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถาม (Questionnaires) เกี่ยวกับความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ใน 3 ด้าน จำนวน 42 ข้อ คือ

1. ด้านโอกาสการขยายตัวทางการท่องเที่ยวจำนวน 6 ข้อ (ข้อ 1-6)
2. ด้านการเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว จำนวน 16 ข้อ (ข้อ 7-22)
3. ด้านปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น จำนวน 20 ข้อ (ข้อ 23-42)

โดยแบ่งเป็นแบบสอบถาม มาตรการส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เป็น 5 ระดับ 3 ด้าน คือ

ด้านที่ 1 เกี่ยวกับโอกาสในการขยายตัวทางการท่องเที่ยว

ด้านที่ 2 เกี่ยวกับการเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว

ด้านที่ 3 เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น

- 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- 4 หมายถึง เห็นด้วย
- 3 หมายถึง ไม่แน่ใจ
- 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย
- 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารใน 3 ด้าน คือ

1. ด้านโอกาสในการขยายตัวทางการท่องเที่ยว
2. ด้านการเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว

3. ด้านปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น

1.3 นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่ออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบ แนะนำ และปรับปรุงแก้ไข

1.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) และความถูกต้องของภาษา

1.5 ปรับปรุงแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ให้เหมาะสมก่อนนำแบบสอบถามที่สมบูรณ์ไปทดลองใช้

2. การทดสอบเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบเครื่องมือ ดังนี้

2.1 หลังจากปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามอย่างละเอียดและเหมาะสมดีแล้ว เพื่อให้แบบสอบถามมีความเชื่อมั่น (Reliability) สำหรับการวิจัย ผู้วิจัยได้นำไปทดลองใช้ (Try out) กับบุคลากรทางการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน

2.2 นำแบบสอบถามที่ทดลองใช้แล้วมาหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีการของครอนบาค (Cronbach) โดยใช้สัมประสิทธิ์ แอลฟา (α -Coefficient) ได้ค่ามาตรฐานสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. บันทึกให้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ออกหนังสือขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามถึงผู้ประกอบการภาคเอกชน คือ เจ้าของกิจการผู้ประกอบการ หรือพนักงานในธุรกิจภาคเอกชน 4 ประเภท ได้แก่ ธุรกิจร้านค้าปลีกและสินค้าของที่ระลึก ธุรกิจโรงแรมและที่พัก ธุรกิจร้านอาหารตามพระราชบัญญัติกระทรวงสาธารณสุข หรือที่ขึ้นทะเบียนกับพาณิชย์จังหวัดหรือสาธารณสุข และธุรกิจนำเที่ยว รวมทั้งเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ที่ได้กำหนดไว้ให้เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 152 คน

2. ส่งแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลร่วมกับผู้ช่วยวิจัย โดยการติดต่อด้วยตนเองและรอเก็บแบบสอบถามกลับในทันทีทุกราย เนื่องจาก

มีความสะดวกกว่าการติดต่อทางไปรษณีย์ ซึ่งใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นเวลาทั้งสิ้น 3 เดือน คือระหว่างเดือน ถึงเดือน มีนาคม 2550

3. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล ที่รวบรวมได้ และนำเฉพาะแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. การตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล ให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จากนั้นนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ โดยใช้วิธีทางสถิติ ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS / PC⁺ (Statistical Package for the Social Sciences / Personal Computer Plus on Dos.)

2. ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลแยกตามกลุ่มผู้ประกอบการภาคเอกชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่ และร้อยละนำเสนอในรูปของตารางพร้อมคำบรรยายประกอบ

3. ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ซึ่งวิเคราะห์เป็นรายข้อรายคำถาม และรวมทุกคำถาม โดยนำเสนอในรูปตารางพร้อมคำบรรยายประกอบ

ในการวิเคราะห์ข้างต้นนี้ ถือว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามอยู่ในช่วงของเกณฑ์เฉลี่ยใดให้แสดงว่าความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร โดยใช้เกณฑ์ ดังนี้ (Best, 1970 : 16)

- 4.51 - 5.00 หมายถึง มีความเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง
- 3.51 - 4.50 หมายถึง มีความเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย
- 2.51 - 3.50 หมายถึง มีความเห็นอยู่ในระดับไม่แน่ใจ
- 1.51 - 2.50 หมายถึง มีความเห็นอยู่ในระดับไม่เห็นด้วย
- 1.00 - 1.50 หมายถึง มีความเห็นอยู่ในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้ ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิจัย ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่ และร้อยละ
2. วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สูตร $\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$

\bar{X} = ค่าเฉลี่ย

\sum = ผลรวม

X = คะแนนหรือข้อมูลแต่ละตัว

n = จำนวนข้อมูลทั้งหมด (กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด)

สูตร $S.D. = \sqrt{\frac{\sum fx^2 - (\sum fx)^2/n}{n-1}}$

โดยที่

S.D. = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรและกลุ่มตัวอย่างตามลำดับ

\sum = ผลรวม

f = ความถี่

x = คะแนนหรือข้อมูลของประชากรและกลุ่มตัวอย่างตามลำดับ

n = จำนวนประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ลำดับการแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้จัดลำดับการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้รับคืนและเป็นแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ที่สุด จำนวน 152 ชุด จากกลุ่มเป้าหมาย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเจ้าของกิจการ หรือผู้จัดการสถานประกอบการ หรือพนักงานในภาคเอกชน จำนวน 146 ชุด และกลุ่มเจ้าหน้าที่ของรัฐในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จำนวน 6 ชุด การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร โดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ตอนตามแบบสอบถาม ดังนี้

ตอนที่ 1 เสนอข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งที่เป็นเจ้าของกิจการหรือผู้จัดการสถานประกอบการ หรือพนักงาน และเจ้าหน้าที่ของรัฐในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา ประเภทกิจการ ตำแหน่งหน้าที่ และหน่วยงานที่สังกัด (เฉพาะเจ้าหน้าที่ของรัฐ)

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ใน 3 ด้านใหญ่ ๆ ได้แก่ ด้านโอกาสในการขยายตัวทางการท่องเที่ยว ด้านการเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว และด้านปัญหาและอุปสรรคต่อการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้ตอบแบบสอบถาม

เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

คะแนนเฉลี่ย	4.51-5.00	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
คะแนนเฉลี่ย	3.51-4.50	หมายถึง	เห็นด้วย
คะแนนเฉลี่ย	2.51-3.50	หมายถึง	ไม่แน่ใจ
คะแนนเฉลี่ย	1.51-2.50	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
คะแนนเฉลี่ย	1.00-1.50	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ตอนที่ 1 เสนอข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งที่เป็นข้าราชการหรือผู้จัดการสถานประกอบการหรือพนักงาน และเจ้าหน้าที่ของรัฐในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา ประเภทกิจการ ตำแหน่งหน้าที่ และหน่วยงานที่สังกัด (เฉพาะเจ้าหน้าที่ของรัฐ)

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ	หมายเหตุ
1. เพศ			
ชาย	70	46.1	
หญิง	82	53.9	
รวม	152	100	
2. อายุ (ปี)			
อายุไม่เกิน 30 ปี	60	39.5	
31 - 40 ปี	35	23.0	
41 - 50 ปี	42	27.6	
51 ปี ขึ้นไป	15	9.9	
รวม	152	100	
3. สถานภาพสมรส			
โสด	60	39.5	
สมรส	84	55.3	
หย่าร้างหรือหม้าย	8	5.2	
รวม	152	100	
4. การศึกษา			
ประถมศึกษา	25	16.5	
มัธยมศึกษาตอนต้น	21	13.8	
ปวช.หรือมัธยมศึกษาตอนปลาย	37	24.3	
ปวส.หรืออนุปริญญา	23	15.1	
ปริญญาตรี	39	25.7	
สูงกว่าปริญญาตรี	7	4.6	
รวม	152	100	

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ	หมายเหตุ
5. ประเภทการประกอบกิจการ			
ธุรกิจการค้าปลีกและสินค้าของที่ระลึก	58	38.2	
ธุรกิจโรงแรมและที่พัก	6	3.9	
ธุรกิจร้านอาหาร	62	40.8	
ธุรกิจนำเที่ยว	4	2.6	
ธุรกิจขนส่งและการคมนาคม	6	3.9	
ธุรกิจอื่นๆ	16	10.5	
รวม	152	100	
6. ตำแหน่งหน้าที่			
เจ้าของธุรกิจ	61	40.1	
ผู้จัดการ	14	9.2	
ผู้อำนวยการ	39	25.7	
พนักงาน	8	5.3	
ผู้ช่วยผู้จัดการ	28	18.3	
ผู้บังคับบัญชา	1	0.7	
อื่นๆ	1	0.7	
รวม	152	100	
7. หน่วยงานที่สังกัด (เฉพาะเจ้าหน้าที่ของรัฐ)			
สำนักงานเทศบาล	1	16.7	
ประชาสัมพันธ์จังหวัด	1	16.7	
ศูนย์การท่องเที่ยวกีฬาและนันทนาการ	1	16.7	
พัฒนาชุมชนในเขตเทศบาลเมืองมุกดา	1	16.7	
สถานีตำรวจ	1	16.7	
ตำรวจท่องเที่ยว	1	16.7	
อื่นๆ	0	0	
รวม	6	100	

จากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 53.9 และเพศชายจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 46.1 มีอายุไม่เกิน 30 ปี จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 39.5 รองลงมาคืออายุในช่วงระหว่าง 41 – 50 ปี, 31 – 40 ปี และ 51 ปี ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 27.6, 23.0 และ 9.9 ตามลำดับ ข้อมูลด้านสถานภาพสมรสของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่สมรสแล้ว คิดเป็นร้อยละ 55.3 รองลงมาคือสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 39.5 และหย่าร้างหรือหม้ายน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 5.3 ข้อมูลด้านระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 25.7 รองลงมาคือระดับ ปวช. หรือมัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 24.3 และระดับประถมศึกษา ระดับ ปวศ. หรืออนุปริญญา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 16.4, 15.1, 13.8 และร้อยละ 4.6 ตามลำดับ สำหรับประเภทของกิจการกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจร้านอาหาร คิดเป็นร้อยละ 40.8 รองลงมาคือประเภทธุรกิจการค้าปลีกและสินค้าที่ระลึก คิดเป็นร้อยละ 38.2 ลำดับถัดมาคือธุรกิจอื่น ๆ ธุรกิจโรงแรมและที่พัก ธุรกิจขนส่งและการคมนาคม ธุรกิจนำเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 10.5, 3.9, 3.9, และร้อยละ 2.6 ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีตำแหน่งหน้าที่เป็นเจ้าของธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 40.1 รองลงมาคือ เป็นผู้อำนวยการ คิดเป็นร้อยละ 25.7 ลำดับถัดมา คือ ตำแหน่งผู้ช่วย 0.7 ตามลำดับ และในส่วนของเจ้าหน้าที่ของรัฐในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีเลือกแบบเฉพาะเจาะจงหน่วยงานละ 1 คน ได้แก่ สำนักงานเทศบาล ประชาสัมพันธ์จังหวัด ศูนย์การท่องเที่ยวกีฬาและนันทนาการ พัฒนาชุมชนในเขตเทศบาลเมืองมุกดา สถานีตำรวจ และตำรวจท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 16.7 เท่า ๆ กัน

สรุป ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุไม่เกิน 30 ปี สถานภาพสมรสแล้ว การศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ประกอบกิจการเกี่ยวกับธุรกิจร้านอาหาร และมีตำแหน่งหน้าที่เป็นเจ้าของกิจการ สำหรับหน่วยงานที่สังกัดของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ได้แก่ สำนักงานเทศบาล ประชาสัมพันธ์จังหวัด ศูนย์การท่องเที่ยวกีฬาและนันทนาการ พัฒนาชุมชนในเขตเทศบาลเมืองมุกดา สถานีตำรวจ และตำรวจท่องเที่ยว

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ใน 3 ด้านใหญ่ ๆ ได้แก่ ด้านโอกาสในการขยายตัวทางการท่องเที่ยว ด้านการเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว และด้านปัญหาและอุปสรรคต่อการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น

ตารางที่ 4.2 แสดงความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ด้านโอกาสในการขยายตัวทางการท่องเที่ยว

ข้อคำถามเกี่ยวกับ โอกาสในการขยายตัวทางการท่องเที่ยว	ระดับความเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลความหมาย
ด้านการคมนาคม			
1. ทำให้การเดินทางของนักท่องเที่ยวมีความสะดวก รวดเร็วมากขึ้น	4.69	0.66	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2. นักท่องเที่ยวมีทางเลือกในการใช้เส้นทางเดินทาง ได้มากขึ้น	4.70	0.65	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3. ทำให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางระหว่างจังหวัดมุกดาหาร กับแขวงสะหวันนะเขตมีความปลอดภัยมากขึ้น	4.68	0.62	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4. ทำให้การติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศไทยและลาว สะดวก รวดเร็วขึ้น	4.71	0.71	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
5. มีการขยาย ปรับปรุง พัฒนา ถนนภายในเขตเทศบาล เมืองมุกดาหาร ให้ดีขึ้น	4.61	0.68	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
6. มีการขยายเส้นทางเชื่อมโยงระหว่างจังหวัดต่างๆ ในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือมายังจังหวัดมุกดาหารมากขึ้น	4.65	0.91	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
รวม	4.67	0.70	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก			
1. ทำให้เกิดสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ห้องน้ำ ที่จอดรถที่มีมาตรฐานและเพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยวที่ เดินทางมาท่องเที่ยว	4.45	0.91	เห็นด้วย

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ข้อความเกี่ยวกับ โอกาสในการขยายตัวทางการท่องเที่ยว	ระดับความเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลความหมาย
2. มีป้ายบอกทาง ป้ายสื่อความหมายด้านการท่องเที่ยว ภายในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารมากขึ้น	4.59	0.74	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3. มีสวนสาธารณะ จุดชมวิว ในสถานที่ท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น	4.57	0.78	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
รวม	4.53	0.81	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ด้านลูกค้าหรือนักท่องเที่ยว			
1. มีนักท่องเที่ยวทั้งภายในจังหวัดต่างจังหวัดและชาว ต่างชาตินิยมมากขึ้น	4.67	0.67	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2. มีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวแล้วกลับมาเที่ยวอีก	4.63	0.66	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3. นักท่องเที่ยวเชิญชวนญาติพี่น้องมาเที่ยวเพิ่มมากขึ้น	4.61	0.70	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4. นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจในการใช้บริการทุกประเภท	4.53	0.77	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
รวม	4.61	0.70	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ด้านรายได้			
1. ธุรกิจโรงแรม และที่พักอื่น ๆ มีรายได้เพิ่มขึ้น	4.64	0.63	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2. ร้านอาหารมีการจำหน่ายอาหาร ได้มากขึ้น	4.62	0.61	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3. ธุรกิจนำเที่ยวมีรายได้เพิ่มขึ้น	4.60	0.65	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4. ประชาชนในเขตเทศบาลเมืองสามารถนำสินค้ามา จำหน่ายได้มากขึ้น	4.59	0.74	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
5. ประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร หันมา ประกอบธุรกิจด้านการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น	4.46	0.80	เห็นด้วย
6. ชาวชนในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารมีรายได้จากการ เป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่นเพิ่มขึ้น	4.31	0.96	เห็นด้วย
7. ร้านขายของที่ระลึกมียอดขายเพิ่มขึ้น	4.44	0.85	เห็นด้วย
8. หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องสามารถมีรายได้จากการเก็บ ภาษีด้านการบริการและธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น	4.45	0.87	เห็นด้วย
9. ธุรกิจบริการและสถานบันเทิงมีรายได้เพิ่มขึ้น	4.38	0.90	เห็นด้วย
รวม	4.49	0.77	เห็นด้วย

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ข้อคำถามเกี่ยวกับ โอกาสในการขยายตัวทางธุรกิจ	ระดับความเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลความหมาย
ด้านบุคลากร			
1. มีทัศนคติที่ดีต่องานทุกระดับเพิ่มขึ้น เช่น เด็ก เยาวชนนักเรียน นักศึกษาและผู้ใหญ่	4.30	0.92	เห็นด้วย
2. หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องจัดบริการให้ นักท่องเที่ยวด้านข้อมูลการท่องเที่ยว	4.38	0.82	เห็นด้วย
3. บริษัทนำเที่ยวมีการจ้างบุคลากรในท้องถิ่นใน การให้บริการนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น	4.35	0.86	เห็นด้วย
4. มีบุคลากรทั้งภาคเอกชนและภาครัฐคอยให้ คำปรึกษาและบริการนักท่องเที่ยวได้เพิ่มขึ้น	4.34	0.88	เห็นด้วย
รวม	4.34	0.87	เห็นด้วย
ด้านความเจริญ			
1. มีธุรกิจโรงแรม ที่พักเพิ่มมากขึ้น	4.59	0.72	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2. มีร้านอาหารที่ได้มาตรฐานในเขตเทศบาลเมือง มุกดาหารเพิ่มขึ้น	4.51	0.82	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3. มีร้านอาหารร้านจำหน่ายของที่ระลึกมากขึ้น	4.50	0.78	เห็นด้วย
4. มีสถานบันเทิงไว้บริการนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น	4.40	0.95	เห็นด้วย
รวม	4.50	0.81	เห็นด้วย

จากตารางที่ 4.2 สามารถนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านโอกาสการขยายตัวทางการท่องเที่ยว โดยแยกเป็น 6 ด้านย่อย ๆ ได้แก่ ด้านการคมนาคม ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านลูกค้าหรือนักท่องเที่ยว ด้านรายได้ ด้านบุคลากร และด้านความเจริญ ดังนี้

1. ด้านการคมนาคม ผลการวิเคราะห์พบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ทั้งหมด คือ ทำให้การเดินทางของนักท่องเที่ยวมีความสะดวกรวดเร็วมากขึ้น ($\bar{X} = 4.69$) นักท่องเที่ยวมีทางเลือกในการใช้เส้นทางเดินทางได้มากขึ้น ($\bar{X} = 4.70$) ทำให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางระหว่างจังหวัดมุกดาหารกับแขวงสะหวันนะเขตมีความปลอดภัยมากขึ้น ($\bar{X} = 4.68$) ทำให้การติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศไทยและลาวสะดวกรวดเร็วขึ้น ($\bar{X} = 4.71$) มีการขยาย ปรับปรุง พัฒนา ถนนภายใน

เขตเทศบาล เมืองมุกดาหารให้ดีขึ้น ($\bar{X} = 4.61$) มีการขยายเส้นทางเชื่อมโยงระหว่างจังหวัดต่างๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมายังจังหวัดมุกดาหารมากขึ้น ($\bar{X} = 4.65$) โดยภาพรวมโอกาสการขยายตัวทางการท่องเที่ยวด้านการคมนาคมมีผลอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

2. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ผลการวิเคราะห์พบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง 2 ข้อ คือ มีป้ายบอกทาง ป้ายสื่อความหมายด้านการท่องเที่ยว ภายในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารมากขึ้น ($\bar{X} = 4.59$) มีสวนสาธารณะ จุดชมวิว ในสถานที่ท่องเที่ยวดีขึ้น ($\bar{X} = 4.57$) และเห็นด้วย 1 ข้อ คือ ทำให้เกิดสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ห้องน้ำ ที่จอดรถที่มีมาตรฐานและเพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.45$) โดยภาพรวมโอกาสการขยายตัวทางการท่องเที่ยวด้านสิ่งอำนวยความสะดวกมีผลอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

3. ด้านลูกค้าหรือนักท่องเที่ยว ผลการวิเคราะห์พบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่งทั้งหมด คือ มีนักท่องเที่ยวทั้งภายในจังหวัดต่างจังหวัดและชาวต่างชาติเพิ่มมากขึ้น ($\bar{X} = 4.67$) มีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวแล้วกลับมาเที่ยวอีก ($\bar{X} = 4.63$) นักท่องเที่ยวเชิญชวนญาติพี่น้องมาเที่ยวเพิ่มมากขึ้น ($\bar{X} = 4.61$) และนักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจในการใช้บริการทุกประเภท ($\bar{X} = 4.53$) โดยภาพรวมโอกาสการขยายตัวทางการท่องเที่ยวด้านลูกค้าหรือนักท่องเที่ยว มีผลอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

4. ด้านรายได้ ผลการวิเคราะห์ พบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง 4 ข้อ คือ ธุรกิจโรงแรม และที่พักอื่น ๆ มีรายได้เพิ่มขึ้น ($\bar{X} = 4.64$) ร้านอาหารมีการจำหน่ายอาหารได้มากขึ้น ($\bar{X} = 4.62$) ธุรกิจนำเที่ยวมีรายได้เพิ่มขึ้น ($\bar{X} = 4.60$) ประชาชนในเขตเทศบาลเมืองสามารถนำสินค้าจำหน่ายได้มากขึ้น ($\bar{X} = 4.59$) อยู่ในระดับเห็นด้วย 5 ข้อ คือ ประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารหันมาประกอบธุรกิจด้านการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น ($\bar{X} = 4.46$) ชาวชนในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารมีรายได้จากการเป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่นเพิ่มขึ้น ($\bar{X} = 4.31$) ร้านขายของที่ระลึกมียอดขายเพิ่มขึ้น ($\bar{X} = 4.44$) หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องสามารถมีรายได้จากการเก็บภาษีด้านการบริการและธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ($\bar{X} = 4.45$) และธุรกิจบริการและสถานบันเทิงมีรายได้เพิ่มขึ้น ($\bar{X} = 4.38$) โดยภาพรวมโอกาสการขยายตัวทางการท่องเที่ยวด้านรายได้มีผลอยู่ในระดับเห็นด้วย

5. ด้านบุคลากร ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วย ทั้งหมด คือ มีมัคคุเทศก์ท้องถิ่นทุกระดับเพิ่มขึ้น เช่น เด็ก เยาวชนนักเรียน นักศึกษาและผู้ใหญ่ ($\bar{X} = 4.30$) หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องจัดบริการให้นักท่องเที่ยวด้านข้อมูลการท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.38$) บริษัทนำเที่ยวมีการจ้างบุคลากรในท้องถิ่นในการให้บริการนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ($\bar{X} = 4.35$) มีบุคลากรทั้งภาคเอกชนและภาครัฐคอยให้คำปรึกษาและบริการนักท่องเที่ยวได้เพิ่มขึ้น ($\bar{X} = 4.34$) โดยภาพรวมโอกาสการขยายตัวทางการท่องเที่ยวด้านบุคลากรมีผลอยู่ในระดับเห็นด้วย

6. ด้านความเจริญ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง 2 ข้อ คือ มีธุรกิจโรงแรม ที่พักเพิ่มมากขึ้น ($\bar{X} = 4.59$) มีร้านอาหารที่ได้มาตรฐานในเขตเทศบาลเมือง มุกดาหารเพิ่มขึ้น ($\bar{X} = 4.51$) และอยู่ในระดับเห็นด้วย 2 ข้อ คือ มีร้านอาหารร้านจำหน่ายของที่ระลึกมากขึ้น ($\bar{X} = 4.50$) มีสถานบันเทิงไว้บริการนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ($\bar{X} = 4.40$) โดยภาพรวม โอกาสการขยายตัวทางการท่องเที่ยวด้านความเจริญ มีผลอยู่ในระดับเห็นด้วย

ตารางที่ 4.3 แสดงความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ด้านการเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว

ข้อความเกี่ยวกับบริการเตรียมการรองรับ ของบุคลากรทางการท่องเที่ยว	ระดับความเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลความหมาย
1. แต่งกายที่สะอาดและเหมาะสมกับลักษณะงาน	4.41	0.87	เห็นด้วย
2. บริการด้วยทริธาที่ยิ้มแย้มแจ่มใส	4.44	0.85	เห็นด้วย
3. ให้การต้อนรับนักท่องเที่ยวด้วยความเป็นมิตร	4.47	0.82	เห็นด้วย
4. กระตือรือร้นในการให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว	4.37	0.92	เห็นด้วย
5. แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมือง	4.40	0.92	เห็นด้วย
6. แนะนำเส้นทางไปยังสถานที่ต่างๆ ในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารที่นักท่องเที่ยวต้องการจะไป	4.46	0.87	เห็นด้วย
7. แนะนำสถานที่พัก โรงแรม และที่พักอื่นๆ ในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารที่เป็นตัวเลือกให้กับนักท่องเที่ยว	4.46	0.82	เห็นด้วย
8. แนะนำเส้นทางจราจร ในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารที่นักท่องเที่ยวถาม	4.48	0.84	เห็นด้วย
9. แนะนำเส้นทางโดยสารสาธารณะ ในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร	4.47	0.86	เห็นด้วย
10. ทำงานเป็นขั้นตอนเพื่อบริการที่รวดเร็ว	4.39	0.87	เห็นด้วย
11. ให้คำแนะนำในการเลือกซื้อสินค้า ผลิตภัณฑ์ (OTOP) และของที่ระลึกแก่นักท่องเที่ยว	4.38	0.93	เห็นด้วย
12. ให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว กรณีเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินได้อย่างรวดเร็ว	4.42	0.87	เห็นด้วย
13. ให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว	4.42	0.88	เห็นด้วย

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ข้อกำหนดเกี่ยวกับการเตรียมการรองรับ ของบุคลากรทางการท่องเที่ยว	ระดับความเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลความหมาย
14. แต่งกายตามประเพณี เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวใน เทศกาลต่างๆ	4.32	1.02	เห็นด้วย
15. กล่าวถึงสิ่งแวดล้อมต่างๆ ในเขตเทศบาลเมือง มุกดาหาร ในแง่มุมที่ดี	4.40	0.95	เห็นด้วย
16. แนะนำสินค้าด้วยข้อมูลที่เป็นจริง	4.44	0.83	เห็นด้วย
รวม	4.42	0.88	เห็นด้วย

จากตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว พบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วย ทั้งหมด คือ แต่งกายที่สะอาดและเหมาะสมกับลักษณะงาน ($\bar{X} = 4.41$) บริการด้วยทริยาที่ยิ้มแย้มแจ่มใส ($\bar{X} = 4.44$) ให้การต้อนรับนักท่องเที่ยวด้วยความเป็นมิตร ($\bar{X} = 4.47$) กระจือหรือร่นในการให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.37$) แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมือง ($\bar{X} = 4.40$) แนะนำเส้นทางไปยังสถานที่ต่างๆ ในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารที่นักท่องเที่ยวต้องการจะไป ($\bar{X} = 4.46$) แนะนำสถานที่พัก โรงแรม และที่พักอื่น ๆ ในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารเพื่อเป็นตัวเลือกให้กับนักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.46$) แนะนำเส้นทางจราจรในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารที่นักท่องเที่ยวถาม ($\bar{X} = 4.48$) แนะนำเส้นทางโดยสารสาธารณะในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ($\bar{X} = 4.47$) ทำงานเป็นขั้นตอนเพื่อบริการที่รวดเร็ว ($\bar{X} = 4.39$) ให้คำแนะนำในการเลือกซื้อสินค้า ผลิตภัณฑ์ (OTOP) และของที่ระลึกแก่นักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.38$) ให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว กรณีเกิดเหตุฉุกเฉินได้อย่างรวดเร็ว ($\bar{X} = 4.421$) ให้ความสำคัญกับนักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.42$) แต่งกายตามประเพณี เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในเทศกาลต่างๆ ($\bar{X} = 4.32$) กล่าวถึงสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารในแง่มุมที่ดี ($\bar{X} = 4.40$) และ แนะนำสินค้าด้วยข้อมูลที่เป็นจริง ($\bar{X} = 4.44$) โดยภาพรวมด้านการเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว มีผลอยู่ในระดับเห็นด้วย

ตารางที่ 4.4 แสดงความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำ
โขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ด้านปัญหาและอุปสรรค
เกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น

ข้อความเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับ การท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น	ระดับความสำคัญ		
	\bar{X}	S.D.	แปลความหมาย
ด้านเศรษฐกิจ			
1. ผู้ประกอบการโรงแรม ที่พัก และที่พักรื่นอื่น ๆ เสี่ยงภัยเพิ่มขึ้น	4.12	1.02	เห็นด้วย
2. การจ้างแรงงานที่ไม่เป็นธรรมชาติคนไทยและต่างด้าว	4.01	0.84	เห็นด้วย
3. เกิดการเอารัดเอาเปรียบด้านราคาสินค้าและบริการของ ผู้ประกอบการรายย่อย	3.86	0.97	เห็นด้วย
4. ราคาสินค้าไม่เป็นธรรมกับนักท่องเที่ยว	3.71	1.07	เห็นด้วย
5. ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดใหญ่มีรายได้เพิ่มขึ้นแต่ธุรกิจ รายย่อยมีรายได้ลดลง	3.92	0.94	เห็นด้วย
6. เกิดการกระจายรายได้ที่ไม่เป็นธรรมระหว่าง ผู้ประกอบการกับประชาชน	3.84	0.97	เห็นด้วย
รวม	3.91	0.96	เห็นด้วย
ด้านสังคม			
1. เกิดปัญหาแรงงานต่างด้าว	3.99	0.88	เห็นด้วย
2. เกิดปัญหาการลักลอบเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย	4.13	0.87	เห็นด้วย
3. เกิดปัญหาอาชญากรรม	4.01	0.91	เห็นด้วย
4. เกิดปัญหามั่วสุมของกลุ่มวัยรุ่น	3.94	0.97	เห็นด้วย
5. เกิดปัญหาโจรผู้ร้ายวิ่งราว ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์	3.92	0.93	เห็นด้วย
6. เกิดปัญหายาเสพติดในกลุ่มวัยรุ่น	3.92	0.98	เห็นด้วย
7. เกิดปัญหาความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของ นักท่องเที่ยว	4.01	0.92	เห็นด้วย
8. เกิดความเหลื่อมล้ำทางสังคม	3.86	1.01	เห็นด้วย
9. เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมจากชาติตะวันตก	3.79	1.03	เห็นด้วย
10. วัฒนธรรมท้องถิ่นเลือนหายไป	3.73	1.10	เห็นด้วย
รวม	3.93	0.96	เห็นด้วย

ตาราง 4.4 (ต่อ)

ข้อคำถาม	ระดับความสำคัญ		
	\bar{X}	S.D.	แปลความหมาย
ด้านสิ่งแวดล้อม			
1. เกิดปัญหาน้ำเน่าเสีย	4.01	0.99	เห็นด้วย
2. ที่สาธารณะถูกทำลาย	3.94	0.98	เห็นด้วย
3. สถานที่ท่องเที่ยวทรุดโทรม	3.90	1.05	เห็นด้วย
4. เกิดปัญหาขยะมูลฝอยและมลพิษ	4.20	0.93	เห็นด้วย
รวม	4.01	0.98	เห็นด้วย

จากตารางที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้นใน 3 ด้านมีผลดังนี้

1. ด้านเศรษฐกิจ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้นด้านเศรษฐกิจ พบว่า มีความเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย ทั้งหมด คือ ผู้ประกอบการโรงแรม ที่พัก และที่พักอื่น ๆ เสียภาษีเพิ่มขึ้น ($\bar{X}=4.12$) การจ้างแรงงานที่ไม่เป็นธรรมแก่คนไทยและต่างด้าว ($\bar{X}=4.01$) ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดใหญ่มีรายได้เพิ่มขึ้นแต่ธุรกิจรายย่อยมีรายได้ลดลง ($\bar{X}=3.92$) เกิดการเอาเปรียบด้านราคาสินค้าและบริการของผู้ประกอบการรายย่อย ($\bar{X}=3.86$) เกิดการกระจายรายได้ที่ไม่เป็นธรรมระหว่างผู้ประกอบการกับประชาชน ($\bar{X}=3.84$) ราคาสินค้าไม่เป็นธรรมกับนักท่องเที่ยว ($\bar{X}=3.71$) โดยภาพรวมของปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้นด้านเศรษฐกิจมีผลอยู่ในระดับเห็นด้วย

2. ด้านสังคม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้นด้านสังคม พบว่า มีความเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยทั้งหมด คือ เกิดปัญหาการลักลอบเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย ($\bar{X}=4.13$) เกิดปัญหาอาชญากรรมและปัญหาความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว ($\bar{X}=4.01$) เกิดปัญหาแรงงานต่างด้าว ($\bar{X}=3.99$) เกิดปัญหาน้ำท่วมของกลุ่มวัยรุ่น ($\bar{X}=3.94$) เกิดปัญหาโจรสลัดร้ายแรง ซึ่งทรัพย์สิน ปล้นทรัพย์สินและปัญหาสุขภาพจิตในกลุ่มวัยรุ่น ($\bar{X}=3.92$) เกิดความเหลื่อมล้ำทางสังคม ($\bar{X}=3.86$) เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมจากราดิคะวันต ($\bar{X}=3.79$) และ วัฒนธรรมท้องถิ่นเลือนหายไป ($\bar{X}=3.73$) โดยภาพรวมของปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้นด้านสังคมมีผลอยู่ในระดับเห็นด้วย

3. ถึงแมวล้อม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้นด้านสิ่งแวดล้อม พบว่า มีความเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยทั้งหมด คือ เกิดปัญหาขยะมูลฝอยและมลพิษ ($\bar{X} = 4.20$) เกิดปัญหาน้ำเน่าเสีย ($\bar{X} = 4.01$) ที่สาธารณะถูกทำลาย ($\bar{X} = 3.94$) สถานที่ท่องเที่ยวทรุดโทรม ($\bar{X} = 3.90$) และ โดยภาพรวมของปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้นด้านสิ่งแวดล้อมมีผลอยู่ในระดับเห็นด้วย

ตารางที่ 4.5 แสดงความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร โดยภาพรวมทุกด้าน

ข้อคำถาม	ระดับความสำคัญ		
	\bar{X}	S.D.	แปลความหมาย
1. ด้านโอกาสการขยายตัวทางการท่องเที่ยว			
1.1 การคมนาคม	4.67	0.70	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.2 สิ่งอำนวยความสะดวก	4.53	0.81	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.3 ลูกค้านักท่องเที่ยว	4.61	0.70	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.4 รายได้	4.49	0.77	เห็นด้วย
1.5 บุคลากร	4.34	0.87	เห็นด้วย
1.6 ความเจริญ	4.50	0.81	เห็นด้วย
2. ด้านการเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว	4.42	0.88	เห็นด้วย
3. ด้านปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น			
3.1 ด้านเศรษฐกิจ	3.91	0.96	เห็นด้วย
3.2 ด้านสังคม	3.93	0.96	เห็นด้วย
3.3 ด้านสิ่งแวดล้อม	4.01	0.98	เห็นด้วย
รวม	4.34	0.84	เห็นด้วย

จากตารางที่ 4.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปผลในทุกด้าน พบว่า โอกาสการขยายตัวทางการท่องเที่ยวอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง 3 ข้อ คือ ด้านการคมนาคม ($\bar{X} = 4.67$) ด้านลูกค้านักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.61$) และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ($\bar{X} = 4.53$) อยู่ในระดับเห็นด้วย 3 ข้อ คือ

ด้านความเจริญ ($\bar{X} = 4.50$) โอกาสการขยายตัวทางการท่องเที่ยวด้านรายได้ ($\bar{X} = 4.49$) และด้านบุคลากร ($\bar{X} = 4.34$) สำหรับด้านการเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยวมีความเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 4.42$) และด้านปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้นมีความเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยทุกด้าน คือ ถึงแควล้อม ($\bar{X} = 4.01$) ด้านสังคม ($\bar{X} = 3.93$) และด้านเศรษฐกิจ ($\bar{X} = 3.91$) โดยภาพรวมในทุกด้านอยู่ในระดับเห็นด้วย

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้ตอบแบบสอบถามในตอนที่ 3 ประกอบด้วย 3 ด้าน ดังนี้

จากการสอบถามโดยใช้แบบสอบถามในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้งที่เป็นเจ้าของกิจการหรือผู้จัดการสถานประกอบการ หรือพนักงาน และเจ้าหน้าที่ของรัฐในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งหมด 152 คน ซึ่งได้มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 โดยคิดเป็นค่าใช้จ่ายละตามตารางดังต่อไปนี้

1. ด้านโอกาสในการขยายตัวทางการท่องเที่ยว

ตารางที่ 4.6 ความเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ด้านโอกาสในการขยายตัวทางการท่องเที่ยว

ความเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. โอกาสขยายตัวทางการท่องเที่ยวมีมากขึ้น มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดมุกดาหารมีมากขึ้น	35	23.03
2. การคมนาคมมีความสะดวกสบายคล่องตัวมากขึ้น	18	11.84
3. มีการจับจ่ายซื้อสินค้าและบริการมากขึ้น ทำให้เศรษฐกิจของเมืองมุกดาหารดีขึ้น	15	9.87
4. ธุรกิจโรงแรม ที่พัก รีสอร์ท มีจำนวนเพิ่มขึ้น	14	9.21
5. ธุรกิจการท่องเที่ยวขยายตัวมากขึ้น มีการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวมากขึ้น (บริษัททัวร์)	10	6.57
6. มีนักท่องเที่ยวเดินทางไปเที่ยวประเทศลาว ประเทศเวียดนามมากขึ้น	8	5.26

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ความเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
7. เกิดธุรกิจอื่น ๆ ตามมา มีโรงงานอุตสาหกรรมเพิ่มมากขึ้น	7	4.61
8. ธุรกิจร้านอาหารจะมีเพิ่มขึ้น	7	4.61
9. คนในท้องถิ่นมีงานทำมากขึ้น มีรายได้เพิ่มขึ้น	6	3.95
10. เกิดการขยายตัวในทุกด้าน ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง	5	3.29
11. มีการติดต่อค้าขายตามแนวชายแดนเพิ่มขึ้น	3	1.97
12. ราคาที่ดิน ราคาบ้านสูงขึ้น	3	1.97
รวม	131	86.18

จากตารางที่ 4.6 ซึ่งเป็นการแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 152 คน มีผู้ให้ความเห็นและข้อเสนอแนะในประเด็นการขยายตัวทางการท่องเที่ยว จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 86.18

2. ด้านการเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว

ตารางที่ 4.7 ความเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ด้านการเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว

ความเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน	ร้อยละ
1. ควรมีการพัฒนาบุคลากรทั้งภาครัฐและเอกชน โดยการฝึกอบรมให้ความรู้กับบุคลากรทางการท่องเที่ยว ให้มีความรู้ในทุก ๆ ด้าน ที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว	33	21.71
2. บุคลากรที่เกี่ยวข้องควรให้ต้อนรับนักท่องเที่ยวอย่างเป็นมิตร และน่าประทับใจ รู้จักแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ตลอดจนมารยาทการเป็นเจ้าบ้านที่ดี	22	14.47
3. เตรียมบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ให้มีความสามารถในการสื่อสารภาษาต่างประเทศได้มากขึ้น	19	12.50

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

ความเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน	ร้อยละ
4. ควรเพิ่มจำนวนบุคลากรทางการท่องเที่ยว ให้เพียงพอต่อการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว รวมไปถึงการอำนวยความสะดวกและรักษาความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่สำรวจ	10	6.57
5. มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยว เพื่อให้คำแนะนำแก่นักท่องเที่ยว	8	5.26
6. ควรพัฒนาเส้นทางคมนาคมให้สะดวกสบาย และคดงตัวมากขึ้น	5	3.29
7. ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการทำเอกสารผ่านด่าน เพื่อให้เกิดความรวดเร็วขึ้น	3	1.97
รวม	100	65.78

จากตารางที่ 4.7 ซึ่งเป็นการแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 152 คน มีผู้ให้ความเห็นและข้อเสนอแนะในประเด็นการเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 65.78

3. ด้านปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น

ตารางที่ 4.8 ความเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ด้านปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น

ความเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (คน)	คิดเป็นร้อยละ
1. ปัญหาอาชญากรรม	25	16.45
2. ปัญหาด้านการจราจร	22	14.48
3. ปัญหาแรงงาน มรดงานค้างค้ำ	15	9.87
4. ปัญหาความไม่สะอาด ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง	12	7.90
5. ปัญหาสิ่งแวดล้อม	11	7.23

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (คน)	คิดเป็นร้อยละ
6. ปัญหาผู้ประกอบการเขาเปรียบนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยวราคาสินค้าไม่ เป็นธรรม	11	7.23
7. ปัญหาขาดแคลน	10	6.57
8. ปัญหาความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของ นักท่องเที่ยว	8	5.26
9. ปัญหาในการทำเอกสารผ่านแดนล่าช้า	7	4.61
10. เกิดปัญหาในทุก ๆ ด้าน	5	3.29
11. ราคาตั๋วเครื่องบินแพงขึ้น	4	2.63
12. การบริการนักท่องเที่ยวไม่ได้มาตรฐานพอ นักท่องเที่ยว ไม่รู้เส้นทางไปแหล่งท่องเที่ยว	4	2.63
รวม	134	88.15

จากตารางที่ 4.8 ซึ่งเป็นการแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 152 คน มีผู้ให้ความเห็นและข้อเสนอแนะในประเด็นปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 88.15

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญเพื่อศึกษาความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารใน 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านโอกาสในการขยายตัวทางการท่องเที่ยว 2) ด้านการเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว 3) ด้านปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้ประกอบการ และเจ้าหน้าที่ของรัฐในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมจำนวน 152 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คำนวณหาค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารและเจ้าหน้าที่ของรัฐในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว เห็นว่า การสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 ที่จังหวัดมุกดาหารจะทำให้เมืองมุกดาหารมีโอกาสขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวมากขึ้น โดยเฉพาะด้านการคมนาคม สิ่งอำนวยความสะดวก และนักท่องเที่ยวในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ส่วนด้านรายได้ ด้านบุคคล และความเจริญอื่นๆ อยู่ในระดับเห็นด้วย การเตรียมการด้านบุคลากรทางการท่องเที่ยวเพื่อการรองรับการขยายตัวดังกล่าวยังอยู่ในระดับที่เห็นด้วย ส่วนด้านปัญหาและอุปสรรคที่คาดว่าจะเกิดขึ้นตามมากับการท่องเที่ยวทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม อยู่ในระดับที่เห็นด้วย เช่นกัน การสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 เกิดขึ้นจะส่งผลกระทบต่อจังหวัดมุกดาหารทั้งในเชิงบวกและเชิงลบ ซึ่งจังหวัดมุกดาหารจำเป็นต้องเตรียมการรองรับอย่างจริงจัง โดยเฉพาะด้านบุคลากรทางการท่องเที่ยว เพื่อให้ได้ประโยชน์จากการมีสะพานดังกล่าวมากกว่าปัญหาที่จะตามมา

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยที่ได้ ทำให้เห็นว่าบุคลากรทางการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร มีความเห็นต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ทั้งในเชิงบวกและเชิงลบ กล่าวคือ ในเชิงบวกเห็นว่า เมื่อมีสะพานแล้วธุรกิจการท่องเที่ยว รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวก นักท่องเที่ยว รายได้ บุคลากรทางการท่องเที่ยว และความเจริญต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร นอกจากนี้ยังเป็นโอกาสดีที่จะได้มีการเตรียมการเพื่อรองรับการท่องเที่ยวในด้านต่าง ๆ เช่น การพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ถึงแม้ขณะนี้ยังอยู่ในระยะเริ่มต้นก็ตาม แต่สิ่งที่บุคลากรทางการท่องเที่ยวที่พบเห็นในเชิงลบคือ เห็นว่าจะมีปัญหาต่าง ๆ ตามมาอย่างแน่นอน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาด้านเศรษฐกิจ ปัญหาด้านสังคม และปัญหาสิ่งแวดล้อม ซึ่งความเห็นดังกล่าวได้สอดคล้องกับผลการวิจัยของสถาบันเอเชียศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ทำการวิจัยเรื่อง “ผลกระทบจากการพัฒนาเส้นทางหมายเลข 9 ทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม” ว่า ผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจจะมีความชัดเจนที่สุดที่จะต้องเกิดขึ้น แต่ไม่อาจที่คาดได้ว่าจะเกิดผลดีต่อใครบ้างเท่าใด ส่วนผลทางสังคมก็แน่นอนว่ามุกดาหารจะเปลี่ยนเป็นสังคมขนาดใหญ่ เป็นเมืองหน้าด่าน มีการหลั่งไหลเข้ามาของคนภายนอก มีการค้าการลงทุน มีธุรกิจ มีเงินตราไหลเข้ามามากขึ้น ซึ่งส่งผลให้คนมีงานทำมากขึ้น ราคาที่ดินสูงขึ้น ขณะเดียวกันวิถีชีวิต วัฒนธรรมดั้งเดิม ค่านิยมต่าง ๆ ของคนในท้องถิ่น โดยเฉพาะพวกวัยรุ่นกับวัยสูงอายุก็จะเปลี่ยนไป และเกิดช่องว่างมากขึ้น ส่วนด้านสิ่งแวดล้อมจะมีการขนส่งสินค้ามากขึ้น มีรถบรรทุกเข้าออกมากขึ้น มีโรงงาน มีโกดังเก็บของ มีการใช้ทรัพยากรในพื้นที่ เช่น ดิน น้ำ ป่าไม้ และอากาศ มากขึ้น ซึ่งสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจะเป็นทั้งโอกาสและปัญหาอุปสรรคในการประกอบกิจการของบุคลากรทางการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร หากไม่มีการเตรียมการรองรับที่ดีพอ โดยเฉพาะด้านบุคลากรทางการท่องเที่ยวในฐานะที่เป็นเจ้าบ้านตามที่เจ้าหน้าที่ของรัฐมีความเห็นว่ายังไม่แน่ใจว่า ได้มีการเตรียมการรองรับการเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้าง ซึ่งถ้าหากเป็นไปตามที่วิตกกังวลดังกล่าวจริง ก็นับว่าเป็นสิ่งที่น่าเสียดายที่ชาวมุกดาหารจะปล่อยโอกาสดี ๆ ที่ได้มาให้ผ่านไปโดยได้ประโยชน์ไม่คุ้มกับผลกระทบที่จะตามมา ซึ่งการที่จะได้ประโยชน์สูงสุดจากโอกาสดังกล่าวนี้จะต้องมีการเตรียมบุคลากรทางการท่องเที่ยวทุกส่วนให้มีความพร้อมที่จะเป็นเจ้าบ้านที่ดีดังที่วีรินดา เจริญรัตน์ (2548 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง บทบาทการเป็นเจ้าบ้านที่ดีในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดอำนาจเจริญว่า “ทั้งผู้จำหน่ายสินค้าและผู้ให้บริการจะต้องแสดงบทบาทของเจ้าบ้านที่ดี โดยการต้อนรับผู้มาเยือนด้วยความเป็นมิตร มีความสามารถและเต็มใจที่จะชี้บอกสถานที่ดังของสถานที่ที่นักท่องเที่ยว

ต้องการจะไป และมีความรู้เกี่ยวกับการเลือกซื้อสินค้าพื้นเมืองที่มีอยู่ในจังหวัดนั้น ๆ ด้วย” จากสภาพที่เกิดขึ้นดังกล่าวจะเป็นการยืนยันได้ว่า นับต่อจากนี้ไปในเขตพื้นที่จังหวัดมุกดาหาร โดยเฉพาะในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงอย่างแน่นอน ซึ่งในการเปลี่ยนแปลงนั้นจะมีทั้งด้านบวกและด้านลบ คือ จะมีทั้งความเจริญและปัญหา ซึ่งเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงได้ยากถ้าหากไม่มีการเตรียมการรองรับให้ดีพอ เมื่อทราบเช่นนี้แล้วจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จังหวัดมุกดาหารจะต้องมีการเตรียมการรองรับกับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวในเรื่องที่สำคัญ 3 เรื่อง คือ 1) เรื่องของการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวเพื่อการเป็นเจ้าบ้านที่ดี ซึ่งมีความพร้อมทั้งด้านความรู้ความสามารถ ด้านภาษา วัฒนธรรม และธรรมาภิบาลที่จะรองรับแขกผู้มาเยือน 2) เรื่องมาตรฐานการป้องกันอาชญากรรม การจราจร และมลภาวะต่าง ๆ และ 3) เรื่องสินค้าหรือผลิตภัณฑ์พื้นเมือง รวมทั้งมีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางเข้ามาเพื่อประโยชน์ต่าง ๆ จะตกอยู่กับจังหวัดมุกดาหารมากกว่าที่จะเป็นเพียงทางผ่านไปสู่อื่นๆ ประเทศลาวและประเทศเวียดนามเท่านั้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากผลการวิจัยสามารถนำไปเป็นข้อมูลเพื่อการเตรียมการรองรับการขยายตัวด้านการท่องเที่ยวที่จะเกิดตามมา กับการมีสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 ที่สำคัญ ดังนี้

1.1 จังหวัดมุกดาหารควรมีการเตรียมบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้มีความพร้อมในการเป็นเจ้าบ้านที่ดี เพื่อการรองรับนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางเข้ามาในจังหวัดมุกดาหาร ซึ่งคาดว่าจะมีเพิ่มขึ้นจำนวนมาก ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ในด้านธรรมาภิบาล บุคลิกภาพ กิริยามารยาท เทคนิคการให้บริการ รวมทั้งความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น สินค้าและผลิตภัณฑ์สำคัญ ๆ ในท้องถิ่น ศิลปวัฒนธรรมในท้องถิ่น ภาษา ทั้งภาษาของประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ภาษาลาว ภาษาจีน ภาษาเวียดนาม และภาษาสากลอย่างภาษาอังกฤษ เป็นต้น

1.2 ผู้ประกอบการท่องเที่ยวมีความจำเป็นที่จะต้องเตรียมความพร้อมในด้านสินค้าและบริการต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวที่หลากหลายมากกว่าที่เคยเป็นอยู่ไม่ว่าจะเป็นร้านอาหาร โรงแรมที่พัก ศูนย์จำหน่ายของที่ระลึก และสินค้าพื้นเมืองที่สำคัญ ๆ ที่จะเป็นการสร้างงานสร้างรายได้ให้กับคนในท้องถิ่นด้วย

1.3 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจำเป็นต้องมีมาตรฐานในการรองรับเกี่ยวกับป้องกันอาชญากรรม การจราจร และมลภาวะต่าง ๆ รวมทั้งอุบัติเหตุที่คาดไม่ถึงที่อาจจะเกิดขึ้น ให้มี

มาตรฐานระดับสากลทั้งด้านอุปกรณ์ เครื่องมือ และความรู้ความสามารถของบุคลากรไม่ว่าจะเป็น ฝ่ายปกครอง ฝ่ายป้องกันและอำนาจความสะอาดของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย

1.4 จังหวัดอุบลราชธานีมีความจำเป็นที่จะต้องมีการจัดวางระบบการบริหาร เพื่อรองรับ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวในทุก ๆ ด้าน ทั้งในด้านการคมนาคม ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านบริการนักท่องเที่ยว ด้านบุคลากรทางการบริหาร บริการ และการท่องเที่ยว ด้านการควบคุม ป้องกันและแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นตามมาจากการมีสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 ดังกล่าว

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

ถ้าหากมีการวิจัยในครั้งต่อไป ควรมีการวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในจังหวัดอุบลราชธานี โดยแยกประเภทและสัญชาติของนักท่องเที่ยว รวมทั้งศึกษาความต้องการและข้อเสนอแนะของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการเตรียมการรองรับการท่องเที่ยว นอกจากนี้ควรวิจัยเกี่ยวกับผู้มีส่วนได้เสียกับการมีสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 ว่า มีใครได้ใครเสียอะไรบ้าง อย่างไรบ้าง เพื่อจะหาแนวทางในการปรับให้มีความสมดุลและครอบคลุมประชากรทุก ส่วนของจังหวัดอุบลราชธานีด้วย

บรรณานุกรม

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ : กองวางแผน
โครงการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2536.
- _____ . ข้อมูลเชิงวิชาการ. กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2548.
- การอบรมเชิงปฏิบัติการ : ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวและการบริหารแผนแม่บทการ
ท่องเที่ยวของกรุงเทพมหานคร. (ออนไลน์) 13 สิงหาคม 2548 (อ้างเมื่อ 15 สิงหาคม
2550) จาก http://www.tci-orth/Event/uep/050720 uep_html.
- กุลวรา สุวรรณพิมล. หลักการมัคคุเทศก์. กรุงเทพฯ : แสงดาว, 2548.
- แขวงกาหนามูกดาหาร. โครงการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงระหว่างชาติ. มุกดาหาร : กอง
วิชาการและแผนงาน แขวงกาหนามูกดาหาร, ม.ป.ป.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, สถาบันเอเชียศึกษา. ผลกระทบจากการพัฒนาเส้นทางหมายเลข 9 ทั้งด้าน
สังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม. ประชาไท (ออนไลน์) 2548 (อ้างเมื่อ 10
กุมภาพันธ์ 2550) จาก http://www.prachathai.com/news/show_nhn20
- ชนิศา กุจริานวัฒน์. เจตคติผู้ประกอบการด้านที่พักแบบฮัตมัตวัฒนธรรมในเขตภาคกลางของ
ประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2546.
- ชยาภรณ์ ชื่นรุ่งโรจน์. "อุปสงค์การท่องเที่ยว," การท่องเที่ยว. 8 (เมษายน 2539) : 34-41.
- ชูลิทธิ์ ชูชาติ. "องค์ประกอบพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว," การท่องเที่ยว. 14 (2538) : 4.
- ณัฐกานต์ โรจนุตมะ. ปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของชาวกรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- เต็มดวง ศรีชัยอุพงษ์ และ พิชรินทร์ คำรงกิดดิกุล. การวิจัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น เครือข่าย
มหาวิทยาลัยราชภัฏ. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ., 2549
- เทศบาลเมืองมุกดาหาร, สำนักงาน. แผนพัฒนาสามปี พ.ศ. 2549-2551 เทศบาลเมืองมุกดาหาร.
มุกดาหาร : สำนักงานเทศบาลเมืองมุกดาหาร, ม.ป.ป.
- บุณณนิลา ไสคา. ปัจจัยที่มีอิทธิพลในการเลือกแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวอิสระชาว
ต่างประเทศที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- ปรีชญา ก้าชู. ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวต่อการให้บริการของตำรวจท่องเที่ยว :
ศึกษานเฉพาะกรณี จังหวัดเชียงใหม่. สังคมศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล, 2542.

- พาณิชย์จังหวัดมุกดาหาร, สำนักงาน. ข้อมูลการตลาด จังหวัดมุกดาหาร. มุกดาหาร : สำนักงานพาณิชย์จังหวัดมุกดาหาร, 2548.
- กรนเดช พยัคฆวิเชียร. "พัฒนาการท่องเที่ยวในทิศทางที่ยั่งยืน," การท่องเที่ยว. 15 (เมษายน-มิถุนายน 2539) : 4-5.
- มธุรส ปราบไพรี. สักยภาพของชุมชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว : กรณีชุมชนไทยทรงดำบ้านเขาค้อ ตำบลเขาค้อ อําเภอกงหรา จังหวัดพัทลุง. การค้นคว้าแบบอิสระศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2543.
- ราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา, มหาวิทยาลัย. งานวิจัยเพื่อพัฒนาท้องถิ่นดีเด่น เครือข่ายมหาวิทยาลัยราชภัฏ : เอกสารประกอบการประชุมเสนอผลงานวิจัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นดีเด่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา, 2549.
- วิจัยเพื่อพัฒนาประเทศไทย, สถาบัน. รายงานฉบับสมบูรณ์โครงการศึกษาเพื่อจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย. กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2540.
- วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม, กระทรวง. แหล่งที่มาแห่งการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมสะพานข้ามแม่น้ำโขง. (ออนไลน์) 13 กรกฎาคม 2546 (อ้างเมื่อ 10 มิถุนายน 2550) จาก <http://www.kanchanapisek.or.th /kp8/nki/ nki105.htm>
- วิรินดา เจริญรัตน์. บทบาทการเป็นเข้าบ้านที่ดีในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดอำนาจเจริญ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 2548.
- สุชาดา นิมหิรัญวงศ์. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการการท่องเที่ยวภายในประเทศของผู้สูงอายุ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล, 2544.
- ศุมนิสา ไพธิดี. การศึกษารูปแบบการพัฒนาการของชุมชนหัวหินอันเนื่องมาจากการท่องเที่ยว. วิทยานิพนธ์สถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- สุพรรณมา หัสภาค. ปัจจัยที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศให้มาท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบอิสระเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2545.
- สุภาพ บุญไชยและคนอื่น ๆ. การวิจัยการจัดการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาจังหวัดมหาสารคาม. มหาสารคาม : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2543.
- Best, John W. Research in Education. New Jersey : Prentice-Hall, 1970.

ภาควิชา

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตอนที่ 1

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำนี้เอง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ตามความเห็นของท่านในเรื่องต่างๆ ต่อไปนี้

1. เพศ

ชาย หญิง

2. อายุ

30 ปีและน้อยกว่า 31 – 40 ปี
 41 – 50 ปี 51 ปีและมากกว่า

3. สถานภาพการสมรส

โสด สมรส หย่าร้างหรือหม้าย

4. ระดับการศึกษา

ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น
 ปวช.หรือมัธยมศึกษาตอนปลาย ปวส.หรือ อนุปริญญา
ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี

5. ประกอบกิจการเกี่ยวกับ

ธุรกิจการค้าปลีกและสินค้าของที่ระลึก ธุรกิจโรงแรมและที่พัก
 ธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจนำเที่ยว
 ธุรกิจขนส่งและการคมนาคม ธุรกิจอื่น ๆ (ระบุ)

6. ตำแหน่ง หน้าที่

เจ้าของธุรกิจ ผู้จัดการ ผู้ช่วยงาน พนักงาน
 ผู้ช่วยผู้จัดการ ผู้บังคับบัญชา อื่น ๆ (ระบุ).....

7. หน่วยงาน *(สำหรับเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว)*

สำนักงานเทศบาลเมืองมุกดาหาร
 สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือเขต 4
 ประชาสัมพันธ์จังหวัดมุกดาหาร
 ศูนย์การท่องเที่ยวกีฬาและนันทนาการ สถานีตำรวจ
 องค์การบริหารส่วนจังหวัดมุกดาหาร ตำรวจท่องเที่ยว
 พัฒนาชุมชนในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร อื่น ๆ (ระบุ).....

ตอนที่ 2 ข้อมูลแสดงความคิดเห็น
ของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2
กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคะแนนตามความเป็นจริง ซึ่งตรงความคิดเห็นของท่านที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร

ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร		ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ด้านโอกาสการขยายตัวทางการท่องเที่ยว		5	4	3	2	1
1	ภรทมนาคม					
	1.1 ทำให้การเดินทางของนักท่องเที่ยวมีความสะดวก รวดเร็วมากขึ้น					
	1.2 นักท่องเที่ยวมีทางเลือกในการใช้เส้นทาง การเดินทางได้มากขึ้น					
	1.3 ทำให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางระหว่างจังหวัดมุกดาหารกับแขวงสะหวันนะเขตมีความปลอดภัยมากขึ้น					
	1.4 ทำให้การติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศไทยและลาวสะดวกเร็วขึ้น					
	1.5 มีการขยาย ปรับปรุง พัฒนา ถนน ภายในเขตเทศบาล เมืองมุกดาหารให้ดีขึ้น					
	1.6 มีการขยายเส้นทางเชื่อมโยงระหว่างจังหวัดต่าง ๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมายังจังหวัดมุกดาหารมากขึ้น					
2	สิ่งอำนวยความสะดวก					
	2.1 ทำให้เกิดสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ห้องน้ำ ที่จอดรถที่มีมาตรฐานและเพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยว					
	2.2 มีป้ายบอกทาง ป้ายสื่อความหมายด้านการท่องเที่ยว ภายในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารมากขึ้น					

ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยว ที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 ด้วยถาวรท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร		ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่สนใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
ด้านโอกาสการขยายตัวทางการท่องเที่ยว		5	4	3	2	1
	2.3 มีสวนสาธารณะ จุดชมวิว ในสถานที่ ท่องเที่ยวดีขึ้น					
3	ถูกค้าหรือนักท่องเที่ยว					
	3.1 มีนักท่องเที่ยว ทั้งภายในจังหวัด ต่างจังหวัดและชาวต่างชาติเพิ่มมากขึ้น					
	3.2 มีนักท่องเที่ยวที่เคยมาเที่ยวแล้วกลับมา เที่ยวอีก					
	3.3 นักท่องเที่ยวเชิงชุมชน ญาติพี่น้องมาเที่ยว เพิ่มมากขึ้น					
	3.4 นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจในการ ใช้บริการทุกประเภท					
4	รายได้					
	4.1 ธุรกิจโรงแรม อพาร์ทเมนท์มีรายได้เพิ่มขึ้น					
	4.2 ร้านอาหาร มีการจำหน่ายอาหารได้ มาก ขึ้น					
	4.3 ธุรกิจนำเที่ยวมีรายได้เพิ่มขึ้น					
	4.4 ประชาชนในเขตเทศบาลเมืองสามารถนำ สินค้ามาจำหน่ายได้มากขึ้น					
	4.5 ประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร หันมาประกอบธุรกิจด้านการท่องเที่ยวเพิ่ม มากขึ้น					
	4.6 ชาวชนในเขตเทศบาลเมือง ฯ มีรายได้ จากการเป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่นเพิ่มขึ้น					
	4.7 ร้านขายของที่ระลึก มียอดขายเพิ่มขึ้น รายได้จากการเก็บภาษีด้านการบริการและ ธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น					
	4.8 หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องสามารถมี					
	4.9 ธุรกิจบริการและสถานบันเทิงมีรายได้ เพิ่มขึ้น					

ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยว ที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงครั้งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร		ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
ด้านโอกาสในการขยายตัวทางการท่องเที่ยว		5	4	3	2	1
5	บุคลากร					
	5.1 มีมีคหุเทศกั้ท้องถิ่นทุกระดับเพิ่มขึ้น เช่น เด็ก เยาวชนนักเรียน นักศึกษาและผู้ใหญ่					
	5.2 หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องจัดบริการให้ นักท่องเที่ยว เกี่ยวกับข้อมูลการท่องเที่ยว					
	5.3 บริษัทนำเที่ยวมีการจ้างบุคลากรใน ท้องถิ่นในการให้บริการนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น					
	5.4 มีบุคลากรทั้งภาคเอกชน และภาครัฐคอยให้ คำปรึกษาและบริการนักท่องเที่ยวได้เพิ่มขึ้น					
5.5 มีเจ้าหน้าที่ตำรวจในการรักษา ความ ปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวที่เพียงพอ						
6	ความเจริญ					
	6.1 มีธุรกิจโรงแรม ที่พัก เพิ่มมากขึ้น					
	6.2 มีร้านอาหารที่ได้มาตรฐานในเขตเทศบาล เมืองมุกดาหารเพิ่มขึ้น					
	6.3 มีร้านค้า ร้านจำหน่ายของที่ระลึกมากขึ้น					
6.4 มีสถานบันเทิง ไร่บริการนักท่องเที่ยว เพิ่มขึ้น						
7	แต่งกายที่สะอาดและเหมาะสมกับลักษณะงาน					
8	บริการด้วยกิริยาที่อิมเข้มแจ่มใส					
9	ให้การต้อนรับนักท่องเที่ยวด้วยความเป็นมิตร					
10	กระตือรือร้น ในการให้ความช่วยเหลือแก่ นักท่องเที่ยว					
11	แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมือง					
12	แนะนำเส้นทางไปยังสถานที่ต่างๆ ในเขตเทศบาล เมืองมุกดาหารที่นักท่องเที่ยวต้องการจะไป					
13	แนะนำสถานที่พัก โรงแรม อพาร์ทเมนท์ ใน เขตเทศบาลเมืองมุกดาหารเพื่อเป็นตัวเลือก ให้กับนักท่องเที่ยว					

ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยว ที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับลาร์ท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร		ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
ด้านโอกาสในการขยายตัวทางการท่องเที่ยว		5	4	3	2	1
14	แนะนำเส้นทางจราจร ในเขตเทศบาลเมือง มุกดาหารที่นักท่องเที่ยวถาม					
15	แนะนำเส้นทางโดยสถาปัตยกรรมในเขต เทศบาลเมืองมุกดาหาร					
16	ทำงานเป็นขั้นตอนเพื่อบริการที่รวดเร็ว					
17	ให้คำแนะนำในการเลือกซื้อสินค้า ผลิตภัณฑ์ (OTOP) และของที่ระลึกแก่นักท่องเที่ยว					
18	ให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว กรณีเกิด เหตุการณ์ฉุกเฉินได้อย่างรวดเร็ว					
19	ให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว					
20	แต่งกายตามประเพณี เพื่อส่งเสริมการ ท่องเที่ยว ในเทศกาลต่าง ๆ					
21	กล่าวถึงสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในเขตเทศบาลเมือง มุกดาหารในแง่มุมที่ดี					
22	แนะนำสินค้าด้วยข้อมูลที่เป็นจริง					
ด้านปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาด ว่าจะเกิดขึ้น		5	4	3	2	1
ด้านเศรษฐกิจ						
23	ผู้ประกอบการโรงแรม ที่พัก อพาร์ทเมนท์ เสียภาษีเพิ่มขึ้น					
24	การจ้างแรงงานที่ไม่เป็นธรรมแก่คนไทยและ ต่างด้าว					
25	เกิดการฮั้วประมูลราคาสินค้าและบริการของ ผู้ประกอบการรายย่อย					
26	ราคาสินค้าไม่เป็นธรรมแก่นักท่องเที่ยว					
27	ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดใหญ่ มีรายได้ เพิ่มขึ้นแต่ธุรกิจรายย่อยมีรายได้ลดลง					
28	เกิดการกระจายรายได้ที่ไม่เป็นธรรมระหว่าง ผู้ประกอบการกับประชาชน					

ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยว ที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร		ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
ด้านปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น		5	4	3	2	1
ด้านสังคม						
29	เกิดปัญหาแรงงานต่างด้าว					
30	เกิดปัญหาการลักลอบเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย					
31	เกิดปัญหาอาชญากรรม					
32	เกิดปัญหามั่วสุมของกลุ่มวัยรุ่น					
33	เกิดปัญหาโจรผู้ร้าย วิวาท ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์					
34	เกิดปัญหาขายเสพศิลป์ในกลุ่มวัยรุ่น					
35	เกิดปัญหาความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว					
36	เกิดความเหลื่อมล้ำทางสังคม					
37	เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากอดีตตะวันตก					
38	วัฒนธรรมท้องถิ่นเลือนหายไป					
ด้านสิ่งแวดล้อม						
39	เกิดปัญหาน้ำเน่าเสีย					
40	ที่สาธารณะถูกทำลาย					
41	สถานที่ท่องเที่ยวทรุดโทรม					
42	เกิดปัญหาขยะมูลฝอยและมลพิษ					

ตอนที่ 3

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง

โปรดแสดงความคิดเห็น หรือให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำ
โขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร ใน 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. ด้านโอกาสในการขยายตัวด้านการท่องเที่ยว

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ด้านการเตรียมการรองรับของบุคลากรทางการท่องเที่ยว

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. ด้านปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเกิดขึ้น

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ
ในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

ภาคผนวก ข
หนังสือราชการที่เกี่ยวข้อง

ที่ รธ ๐๕๔๗.๑๒/๕๘๑

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
ถนนราชธานี อำเภอเมือง
จังหวัดอุบลราชธานี ๓๔๐๐๐

๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐

เรื่อง ขอลาอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นายอัครชัย ไชยสุนันท์

ด้วย นายกวีวัฒน์ เทพคำดี นักศึกษาปริญญาโท สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี กำลังทำวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร โดยมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนุท โมราชาดี เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งขณะนี้ อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือในการวิจัยเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเหมาะสมในเรื่องดังกล่าว จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ช่วยกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหา สำนวนภาษาข้อบกพร่องต่าง ๆ พร้อมทั้งข้อเสนอแนะ เพื่อให้นักศึกษาได้แก้ไขเครื่องมือให้เกิดความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นก่อนนำไปทดลองใช้และดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์พิชัย เสวียนจิตต์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนาศาสตร์

โทร. ๐-๔๕๓๕-๒๐๐๐-๒๒ ถึง ๑๐๒๕

โทรสาร. ๐-๔๕๓๑-๑๔๗๒

ที่ ศธ ๐๕๔๖.๑๒/๕๘๒

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
ถนนราชธานี อำเภอเมือง
จังหวัดอุบลราชธานี ๓๔๐๐๐

๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นายสุเทพย์ เชื้อสกุล

ด้วย นายณัฐวัฒน์ เทพคำดี นักศึกษาปริญญาโท สาขาพุทธศาสตร์การพัฒน
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี กำลังทำวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มี
ต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร โดยมี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนุท โมราชาติ เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งขณะนี้ อยู่ในขั้นตอน
การสร้างเครื่องมือในการวิจัยเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ
เหมาะสมในเรื่องดังกล่าว จึงใคร่ขอกความอนุเคราะห์จากท่าน ช่วยกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
ความสอดคล้องของเนื้อหา จำนวนภาษาข้อบกพร่องต่าง ๆ พร้อมทั้งข้อเสนอแนะ เพื่อให้นักศึกษา
ได้แก้ไขเครื่องมือให้เกิดความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นก่อนนำไปทดลองใช้และดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์พิชัย เส็งี่ยมจิตต์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนา

โทร. ๐-๔๕๓๕-๒๐๐๐-๒๕ คอ ๑๐๒๕

โทรสาร. ๐-๔๕๓๑-๑๔๖๒

ที่ สธ ๐๕๔๗.๑๒'๕๗๕

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
ถนนราชธานี อำเภอเมือง
จังหวัดอุบลราชธานี ๓๔๐๐๐

๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐

เรื่อง ขอบขออนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องจักรวิจัย

เรียน นายณรงค์ศักดิ์ ภูบุญญารักษ์

ด้วย นายรัฐวัฒน์ เทพคำดี นักศึกษาปริญญาโท สาขาเกษตรศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี กำลังทำวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร โดยมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมนุช โมรชาติ เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือในการวิจัยเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเหมาะสมในเรื่องดังกล่าว จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ช่วยกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหา สำนวนภาษาข้อบกพร่องต่าง ๆ พร้อมทั้งข้อเสนอแนะ เพื่อให้นักศึกษาได้แก้ไขเครื่องมือให้เกิดความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นก่อนนำไปทดลองใช้และดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์พิชัย เสจ็ยมจิตต์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สาขาเกษตรศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

โทร. ๐-๔๕๓๕-๒๐๐๐-๒๖ ต่อ ๑๐๒๕

โทรสาร. ๐-๔๕๓๑-๑๔๗๒

ที่ ศร ๐๔๔๗.๑๒/๕๘๒

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
ถนนราชธานี อำเภอเมือง
จังหวัดอุบลราชธานี ๓๔๐๐๐

๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นายสุ กาญจนกุล หัวหน้าศูนย์บริการการท่องเที่ยวมุกดาหาร

ด้วย นายฉัฐวัฒน์ เทพคำดี นักศึกษาปริญญาโท สาขายุทธศาสตร์การพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี กำลังทำวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนท โมราชาดี เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งขณะนี้ อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือในการวิจัยเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเหมาะสมในเรื่องดังกล่าว จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ช่วยกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหา ส่วนวนภาษาข้อบกพร่องต่างๆ พร้อมทั้งขอเสนอแนะ เพื่อให้นักศึกษาได้แก้ไขเครื่องมือให้เกิดความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นก่อนนำไปทดลองใช้และดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์พิชัย เสจ้อมจิตต์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สาขายุทธศาสตร์การพัฒนา

โทร. ๐-๔๕๓๕-๒๐๐๐-๒๕ คอ ๑๐๒๕

โทรสาร. ๐-๔๕๓๑-๑๔๗๒

ที่ ศธ ๐๕๔๗.๑๒/๕๘๒

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
ถนนราชธานี อำเภอเมือง
จังหวัดอุบลราชธานี ๓๔๐๐๐

๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นายวสุ กาญจนกุล หัวหน้าศูนย์บริการการห้องเทีชมุกดาหาร

ด้วย นายณัฐวัฒน์ เทพคำดี นักศึกษาปริญญาโท สาขาพุทธศาสตร์การพัฒน
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี กำลังทำวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มี
ต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร โดยมี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนุท โมราชาคี เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งขณะนี้ อยู่ในขั้นตอน
การสร้างเครื่องมือในการวิจัยเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ
เหมาะสมในเรื่องดังกล่าว จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ช่วยกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
ความสอดคล้องของเนื้อหา ส่วนวนภาษาข้อบกพร่องต่างๆ พร้อมทั้งขอเสนอแนะ เพื่อให้นักศึกษา
ได้แก้ไขเครื่องมือให้เกิดความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นก่อนนำไปทดลองใช้และดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์พิชัย เสถียมจิตต์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนา

โทร. ๐-๔๕๓๕-๒๐๐๐-๒๙ ต่อ ๑๐๒๕

โทรสาร. ๐-๔๕๓๑-๑๔๗๒

ที่ ศธ ๐๕๔๗.๖๑๒๖๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
ต.บวรนครมี อ.เมือง
จังหวัดสุราษฎร์ธานี ๘๕๐๐๐

๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

เรื่อง ขอมติว่ามประชุมสัมนา

เรียน หัวหน้าสภานิติให้ผ่านร่างสัญญากาหาร ๓๗๒.....

ถึงที่ส่งมาด้วย กำหนดการประชุมสัมนาจำนวน ๑ แห่ง

ด้วย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี สาขาอุตสาหกรรมวิทยา ศูนย์ให้การศึกษา
ซึ่งกรมอุตสาหกรรม ได้ร่วมศึกษาร่วมกับจังหวัดสุราษฎร์ธานี เรื่อง "สะพานข้ามใจ ๒
ประจวบคีรีขันธ์ - สุราษฎร์ธานี" ในโอกาสที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๐ เรื่องประชุมภาคกรรมา
จังหวัดมุกดาหาร ระหว่างเวลา ๐๘.๐๐ - ๑๒.๐๐ น. รายละเอียดการให้เสนอการที่มอบหมายให้
ทางสาขา เห็นว่าการประชุมสัมมนาดังกล่าว มีสาระที่สมควรนำไปเป็นประเด็นในการพิจารณา
การดำเนินงานของหน่วยงานของตนได้ ดังนั้น สาขาฯ จึงขอเรียนเชิญท่านเข้าร่วมประชุมสัมมนา
เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเป็นประโยชน์แก่ - คณะมหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี สาขาฯ เวลา
และสถานที่ดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาเข้าร่วมประชุม

ขอแสดงความนับถือ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์กานันท์ บุญรัตน์

คณบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

สำนักงานสาขาอุตสาหกรรมวิทยา

โทร.๐๕๕-๓๕๒๐๐๐ ต่อ ๑๐๒๕

กำหนดการสัมมนา

"สะพานข้ามใจ 2 ประจวบคีรีขันธ์-ไทย-ลาว-เวียดนาม"

วันเสาร์ที่ ๖ มีนาคม 2550 ที่โรงแรมพลอยชลเกษ จังหวัดมุกดาหาร

08.30-09.00 น. ลงทะเบียน

09.00-09.05 น. ผู้แทนองค์กรพันธมิตรร่วมจัดการสัมมนา

กล่าวต้อนรับผู้เข้าร่วมสัมมนา และเวียนเชิญประจวบคีรีขันธ์-ลาว-เวียดนาม

09.05-09.25 น. นายบุญสม หิรินทร์ธาว ผู้บริหารการจังหวัดมุกดาหาร

กล่าวเปิดการสัมมนา และ บรรยายสรุปภาพรวม "ยุทธศาสตร์จังหวัดมุกดาหาร ครอบคลุมสะพานข้ามใจ 2"

09.25-10.10 น. นายตราสวิญ วงษ์ชะลุ่ม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม

"ภาคอีสาน-มุกดาหาร ได้ละไว้สะพานข้ามใจ 2"

10.10-11.45 น. การสัมมนา "ทำอย่างไรถึงจะใช้ประโยชน์จากสะพานข้ามใจ 2"

อย่างคุ้มค่า"

โดยวิทยากรประกอบด้วย

1. นายวิไลพร สิวเกษมชนันต์ รองเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)
2. นายนิติภูมิ นวรัตน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และ คอสมินิตต์ ชีตัง
3. นายชนิด ไตรรัตน์ ผู้ประสานงานระบบบริษัท วิ-เซอร์ฟ กรุ๊ป จำกัด ผู้ให้บริการคำปรึกษาด้านธุรกิจดิจิทัล
4. ผศ.ดร.ชมพูนุช โมราชติ อาจารย์ประจำสาขาวิชาอุตสาหกรรมจัดการท่องเที่ยว คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
5. ผู้แทนหอการค้า-สภาอุตสาหกรรมจังหวัดขอนแก่น

ที่ ศธ ๐๕๔๗.๑๒/๑๒๔๗

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
ถนนราชธานี อำเภอเมือง
จังหวัดอุบลราชธานี ๓๔๐๐๐

๒๕ กันยายน ๒๕๕๐

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์การเก็บข้อมูลในการทำวิจัย

เรียน สำนักงาน กกท. จังหวัดมุกดาหาร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย จำนวน ชุด

ด้วย นายณัฐวัฒน์ เทพคำดี นักศึกษาปริญญาโท สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี กำลังทำวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขง แห่งที่ ๒ กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนบท โมราชาดี เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการเก็บข้อมูลเพื่อจัดทำเป็นวิทยานิพนธ์ ดังนั้น จึงใคร่ขออนุญาตให้ชาวบ้านในตำบลของท่านตอบแบบสอบถามเพื่อดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์พิชัย เสงี่ยมจิตต์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนา

โทร. ๐-๔๕๓๕-๒๐๐๐-๒๖ ต่อ ๑๐๒๕

โทรสาร. ๐-๔๕๓๑-๑๔๗๒

Email : menu_coppy@hotmail.com

ที่ กธ ๐๕๔๗.๑๒/๑๒๔๘

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
ถนนราชธานี อำเภอเมือง
จังหวัดอุบลราชธานี ๓๔๐๐๐

๒๕ กันยายน ๒๕๕๐

เรื่อง ขออนุญาตการเก็บข้อมูลในการทำวิจัย

เรียน เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐ (บุคลากรทางการท่องเที่ยว)

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย จำนวน ชุด

ด้วย นายณัฐวัฒน์ เทพคำดี นักศึกษาปริญญาโท สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี กำลังทำวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขง แห่งที่ ๒ กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนุท โมราชาดี เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการเก็บข้อมูลเพื่อจัดทำเป็นวิทยานิพนธ์ ดังนั้น จึงใคร่ขออนุญาตให้ชาวบ้านในตำบลของท่านตอบแบบสอบถามเพื่อดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์พิเศษ เสงี่ยมจิตต์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนา

โทร. ๐-๔๕๓๕-๒๐๐๐-๒๕ ต่อ ๑๐๒๕

โทรสาร. ๐-๔๕๓๑-๑๔๗๒

Email : menu_coppy@hotmail.com

ที่ ศธ ๐๕๔๗.๑๒/๑๒๔๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
ถนนราชธานี อำเภอเมือง
จังหวัดอุบลราชธานี ๓๔๐๐๐

๒๕ กันยายน ๒๕๕๐

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์การเก็บข้อมูลในการทำวิจัย

เรียน ศูนย์การท่องเที่ยวศึกษาและนันทนาการ จังหวัดมุกดาหาร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย จำนวน ชุด

ด้วย นายณัฐวัฒน์ เทพคำดี นักศึกษาปริญญาโท สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี กำลังทำวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขง แห่งที่ ๒ กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนุท โมราชาดี เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการเก็บข้อมูลเพื่อจัดทำเป็นวิทยานิพนธ์ ดังนั้น จึงใคร่ขออนุญาตให้ชาวบ้านในตำบลของท่านตอบแบบสอบถามเพื่อดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์พิชัย เสงี่ยมจิตต์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนา

โทร. ๐-๔๕๓๕-๒๐๐๐-๒๕ ต่อ ๑๐๒๕

โทรสาร. ๐-๔๕๓๑-๑๔๗๒

Email : menu_coppy@hotmail.com

ที่ กษ ๐๕๔๗.๑๒/๑๒๔๕

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

๒๕ กันยายน ๒๕๕๐

เรื่อง ขออนุญาตการเก็บข้อมูลในการทำวิจัย

เรียน รุรกิจนำเที่ยวเอกชน (ศูนย์บริการการท่องเที่ยวมุกดาหาร)

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

จำนวน ชุด

ด้วย นายณัฐวัฒน์ เทพคำดี นักศึกษาปริญญาโท สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี กำลังทำวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขง แห่งที่ ๒ กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนุท โมราชาติ เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งขณะนี้อยู่ขั้นตอนการเก็บข้อมูลเพื่อจัดทำเป็นวิทยานิพนธ์ ดังนั้น จึงใคร่ขออนุญาตให้ชาวบ้านในตำบลของท่านตอบแบบสอบถามเพื่อดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์พิเศษ เส็งยมจิตต์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนา

โทร. ๐-๔๕๓๕-๒๐๐๐-๒๕ ต่อ ๑๐๒๕

โทรสาร. ๐-๔๕๓๑-๑๔๗๒

Email : menu_coppy@hotmail.com

ที่ ศธ ๐๕๔๗.๑๒/๑๒๔๔

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

ถนนราชธานี อำเภอเมือง

จังหวัดอุบลราชธานี ๓๔๐๐๐

๒๕ กันยายน ๒๕๕๐

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์การเก็บข้อมูลในการทำวิจัย

เรียน ข้าราชการขนส่งและคมนาคม (ในเขตเทศบาล)

ซึ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

จำนวน ชุด

ด้วย นายรัฐวัฒน์ เทพคำดี นักศึกษาปริญญาโท สาขาพุทธศาสตร์การพัฒน
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี กำลังทำวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยว
ที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขง แห่งที่ ๒ กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร
โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนท โมราชาดี เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งขณะนี้อยู่ใน
ขั้นตอนการเก็บข้อมูลเพื่อจัดทำเป็นวิทยานิพนธ์ ดังนั้น จึงใคร่ขออนุญาตให้ชาวบ้านในตำบล
ของท่านตอบแบบสอบถามเพื่อกำหนดการจัดทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความ
อนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์พิชัย เสริมจิตต์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนา

โทร. ๐-๔๕๓๕-๒๐๐๐-๒๕ ต่อ ๑๐๒๕

โทรสาร. ๐-๔๕๓๑-๑๔๗๒

Email : menu_coppy@hotmail.com

ที่ ศธ ๐๕๔๗.๑๒/๑๒๔๓

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

ถนนราชธานี อำเภอเมือง

จังหวัดอุบลราชธานี ๓๕๐๐๐

๒๕ กันยายน ๒๕๕๐

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์การเก็บข้อมูลในการทำวิจัย

เรียน รุรกิจ โรงแรมและที่พัก (ในเขตเทศบาล)

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย จำนวน ชุด

ด้วย นายณัฐวัฒน์ เทพคำดี นักศึกษาปริญญาโท สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี กำลังทำวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขง แห่งที่ ๒ กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนุท โมราชาดี เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งขณะนี้อยู่ขั้นตอนการเก็บข้อมูลเพื่อจัดทำเป็นวิทยานิพนธ์ ดังนั้น จึงใคร่ขออนุญาตให้ชาวบ้านในตำบลของท่านตอบแบบสอบถามเพื่อดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์พิชัย เสงี่ยมจิตต์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนา

โทร. ๐-๔๕๓๕-๒๐๐๐-๒๕ ต่อ ๑๐๒๕

โทรสาร. ๐-๔๕๓๑-๑๔๗๒

Email : menu_coppy@hotmail.com

ที่ ศธ ๐๕๔๗.๑๒/๑๒๔๒

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
ถนนราชธานี อำเภอเมือง
จังหวัดอุบลราชธานี ๓๔๐๐๐

๒๕ กันยายน ๒๕๕๐

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์การเก็บข้อมูลในการทำวิจัย

เรียน รุทธิงายปติภมและสินคำที่ระลึก (ในเขตเทศบาล)

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย จำนวน ชุด

ด้วย นายรัฐวัฒน์ เทพคำดี นักศึกษาปริญญาโท สาขาพุทธศาสตร์การพัฒน
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี กำลังทำวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยว
ที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขง แห่งที่ ๒ กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร
โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนุท โมราชาดี เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งขณะนี้อยู่ใน
ขั้นตอนการเก็บข้อมูลเพื่อจัดทำเป็นวิทยานิพนธ์ ดังนั้น จึงใคร่ขออนุญาตให้ชาวบ้านในตำบล
ของท่านตอบแบบสอบถามเพื่อดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความ
อนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์พิชัย เจริญมจิตร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนา

โทร. ๐-๔๕๓๕-๒๐๐๐-๒๕ ต่อ ๑๐๒๕

โทรสาร. ๐-๔๕๓๑-๑๔๗๒

Email : menu_copy@hotmail.com

ที่ ศธ ๐๕๔๗.๑๒/๑๒๔๑

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
ถนนราชธานี อำเภอเมือง
จังหวัดอุบลราชธานี ๓๕๐๐๐

๒๕ กันยายน ๒๕๕๐

เรื่อง ขออนุญาตระงับการเก็บข้อมูลในการทำวิจัย

เรียน ธุรกิจร้านอาหารและการบริการ (ตลาดอินโดจีน)

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย จำนวน ชุด

ด้วย นายรัฐวัฒน์ เทพคำดี นักศึกษาปริญญาโท สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี กำลังทำวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขง แห่งที่ ๒ กับการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนุท โมราชาดี เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการเก็บข้อมูลเพื่อจัดทำเป็นวิทยานิพนธ์ ดังนั้น จึงใคร่ขออนุญาตให้ชาวบ้านในตำบลของท่านตอบแบบสอบถามเพื่อดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์พิชัย เสงี่ยมจิตต์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนาศาสตร์

โทร. ๐-๔๕๓๕-๒๐๐๐-๒๕ ต่อ ๑๐๒๕

โทรสาร. ๐-๔๕๓๕-๑๕๗๒

Email : menu_cuppy@hotmail.com

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล	นายณัฐวัฒน์ เทพคำดี
วันเดือนปีเกิด	26 ตุลาคม 2500
สถานที่เกิด	อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร
ที่อยู่ปัจจุบัน	เลขที่ 35 ถนนคำสาทอง ตำบลมุกดาหาร อำเภอเมือง จังหวัดมุกดาหาร 49000 กระทรวงมหาดไทย
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ฝ่ายบริหารการปกครอง (การเงินและบัญชี) สังกัดกรมการ ปกครอง กระทรวงมหาดไทย
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2517	มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านม่วง อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร
พ.ศ. 2521	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกวิชาพาณิชยการ (สาขาวิชาการ บัญชี) จากโรงเรียนหังโคนพาณิชยการ อำเภอหังโคน จังหวัด สกลนคร
พ.ศ. 2523	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ (สาขาบัญชี) จากโรงเรียนเทคโนโลยีมุกดาหาร อำเภอเมือง จังหวัดมุกดาหาร
พ.ศ. 2536	ปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิต (การจัดการทั่วไป) มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
พ.ศ. 2547	ปริญญาตรีรัฐศาสตรบัณฑิต (ร.บ.) วิชาเอกทฤษฎีและเทคนิค ทางรัฐศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยอุโขทัยธรรมมาสิราช
พ.ศ. 2550	ปริญญาโท ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนา จากมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี